

**IPUSUIDAKİİ
KURT**

**E R L E
STANLEY
GARDNER**

**POLİSYE
ROMAN**

113

**A K B A
YAYINEVİ**

İÇİNDEKİLER

BİR	
İKİ	
ÜÇ	
DÖRT	
BEŞ	
ALTI	
YEDİ	
SEKİZ	
DOKUZ	
ON	
ONBİR	
ONİKİ	
ONÜÇ	
ONDÖRT	
ONBEŞ	
KAINAT VE HAYAT 2	

Çocuklarını dövmeven (Sibirya'da) dizini dövcektir

Komünizm maskesi takmış Türk asıllı Rus casuslarının Anadolu ve Trakya'yı Slavlaştırmalarına imkan vermeyelim.

HALKIN
SESİ
HAKKIN
SESİDİR

YAYINEVİ
IHSAN URAS

Original adı:
The Case of the
WAYLAID WOLF

Kapak baskısı : **VAHDET Matbaası**
Dizgi Baskı : **Dilek Matbaası**
Tel: 26 63 78

PUSUDAKİ KURT

ERLE STANLEY GARDNER

Çeviren:
Muharrem ATLIKAN

SUÇLULAR
SUÇSUZLAR
POLİSLER

- Arlene FERRİS : Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketinde sekreter olarak çalışan bir genç kız
- Jarvis P. LAMONT : Firmanın sahibi
- Loring LAMONT : Jarvis LAMONT' un oğlu
- Madge ELWOOD : Aynı şirkette çalışmış bir genç kız
- Ethel BRİSTOL : Jarvis LAMONT' un hususi sekreteri
- George ALBERT : Arlene FERRİS'in büro şefi
- Otto KESWİCK : LAMONT'ların bahçivani
- Sadie RICHMOND : LAMONT'ların ev işlerine bakan gündelikçi kadın
- Orval KİNGMAN : Bir at yarışları bahisçisi
- Jerome HENLEY : Bir plak mağazası sahibi

- Peter LYONS : Bir trafik memuru
Carlton BAYTON : Duruşmayı idare eden hakim ...
Hamilton BURGER : Savcı
Donald E. CARSON : Savcı yardımcısı
Komiser TRAGG : Cinayet Masası komiserlerinden
VE...
Perry MASON : Cinayet davalarını üzerine alan ünlü avukat
Della STREET : Perry MASON'un sekreteri bir genç kız
Paul DRAKE : DRAKE Detektif Ajansının sahibi

AKBA YAYINEVİ

Bu kitap 1975 yılında Akba Yayınevi tarafından
Tercüme Polis Romanları serisinin 113. kitabı olarak
İstanbul'da yayınlanmıştır.

*

(AKBA) kelimesi,
(KEDİBAŞI) monogramı ve
PARALEL ÇİZGİLER

(Bu çizgilerin kullandığımız ve kullanacağımız sağa
eğri sola eğri düz ve dik şekilleri) Markalar
Kanunu hükümleri dairesinde tescillidir.
Aynen veya benzetilerek kullanılamaz.

Tarama:Aramis
Düzenleme:Jim Phelps

Arlene Ferris arabasını Lamont Tekerlekli Vasıtalar Anonim Şirketi memurlarına ait park yerine çektiği zaman, yağmur yağıyordu.

Genç sekreter, paydos zilini duyunca pencereye doğru yürüdü. Yağmurun hala yağmakta olduğunu gördü. Bir an düşündü. O akşam postalanması gereken acele mektupların şevki için şirkette yarım saat daha çalışmayı uygun buldu.

Mektup dosyasını büro şefi George Albert'e götürdüğünde, adam başını duvar saatine doğru kaldırdı. Genç kıza minnet dolu bir bakışla baktı:

—Çok teşekkür ederim, Mis Ferris! Merak etmeyin, bu fazla çalışmaların karşılığını yakın zamanda göreceksiniz!

—Rica ederim, efendim! Vazifemdir, mektupların bu akşam postalanmasının uygun olacağını düşünmüştüm.

—Çok iyi... Çok iyi! Ama ben öylelerini bilirim ki, hiç de sizin gibi düşünmezler ve bu gibi acele evrakın gönderilmesini ertesi güne bırakırlar...

Arlene, «Bence bir insan işini benimseyerek yapmalıdır, efendim!» diye gülümseyerek cevap verdi. «Yarım saat fazla çalışılmış, bir şey değildir ki bu. İyi akşamlar, efendim!»

Genç kız sicim gibi yağmakta olan yağmur altında arabasına doğru koşup kapıyı açtı. Direksiyonun başına geçti. Kontak anahtarım çevirdi. Motorun çalışmadığım görünce, bu hale pek şaşmadı. Çünkü rutubetli ve soğuk havalarda, bu gibi hallerin sık sık görüldüğünü biliyordu.

Ama bir iki deneme daha yapıp hiçbir netice elde edemediğini gören Arlene Ferris, o sırada boş olan park yerine doğru başını çevirip bakındı.

O anda da birinin, «Hayrola, motorunuz çalışmıyor mu yoksa?» diye neş'eli bir tonla sorduğunu duydu.

Arlene camı indirdi. Uzun boylu yağmurluklu bir gencin gülümseyerek ona doğru eğilmiş olduğunu gördü.

—Evet, motorda bir arıza var galiba.

—Yazık! Bırakın da akü biraz dinlensin... Aksi takdirde, hiçbir şey yapamazsınız. Ben de bir göz atsam, iyi olur.

Sonra genç adam kapağı kaldırıp motora baktı. Bir müddet sonra doğruldu ve: «Şöyle yapalım...» dedi. «Ben elimi kaldırınca, siz motoru çalıştırırsınız... İndirince de durdurursunuz... Hazır mısınız?»

Arlene başıyla bir doğrulama işareti yaptıktan sonra denileni yaptı. Ama genç adam yeniden doğrulup kapağı indirdi ve başını iki yana salladı.

—Hiçbir şey görülüyor. Aküde bir arıza var anlaşılan. Bujilere cereyan gelmiyor. Her halde rutubetten... Biliyorsunuz, sabahtan bu zamana kadar

yağmur yağdı... Yarın güneşle birlikte her şey yoluna girer.

Genç adam, Arlene'nin telaşlandığını görünce gülümsedi.

—Üzülmeyin canım, arabam şurada duruyor... Uzak değilse, sizi evinize bırakabilirim ben. Yahut da bir taksi durağına kadar atabilirim...

Arlene, tereddüt ediyordu. Ama genç adam sevimli bir erkekti. Üstelik arabası orada olduğuna göre, kendisi belki de şirketle alakası olan biriydi.

—Şey... Size rahatsızlık vermiş olmayayım?

—Rahatsızlık mı? Amma da yaptınız ha! Hiç öyle şey olur mu? Haydi, haydi, gelin benimle! Camı indirmeyi de unutmayın! Arabam, sizinkinin arkasında duruyor.

Arlene arabayı gördüğü zaman, genç adamın, büyük patronun oğlu Loring Lamont olduğunu derhal anladı. Loring, Güney Amerika'ya yaptığı uzun bir tetkik gezisinden yeni dönmüştü.

Loring Lamont nazik bir eda ile arabasının kapısını açtı ve motoru çalıştırıp marşa bastı.

Müessese kapıcısının kulübesi önünden geçtikleri sırada, «Söyleyin bakalım, ne tarafa doğru süreyim, sağa mı, sola mı?» diye sordu.

—Sol tarafa, lütfen!

—Ooo, mükemmel! Benim yolum da orası zaten. Nedir adresiniz?

Genç kız ona adresini söyleyince, Loring Lamont kaşlarını hafifçe çatıp düşündü.

—Durun, şimdi aklıma geldi... Neydi sizin adınız? Benimki Lamont... Loring Lamont.

—Arlene Ferris.

—Bakın, Mis Ferris, üzgünüm ama babam bana bir şey tembih etmişti, bir iki evrak götürmemi istemişti benden... İçinde bulunduğunuz durumu görünce, babamın işini unutuverdim... Hay Allah! Ne yapsak acaba?

—Rica ederim, siz benim için üzülmeyin! Beni bir otobüs, yahut da bir taksi durağına bırakın kafi!

—Yo, yo, şöyle yapalım sizinle: Bu evrakı vermek, ancak birkaç dakikamı alabilir benim. Siz arabada oturur ve ısınırsınız. Canınızın sıkılmaması için de radyoyu açarsınız... İşim biter bitmez ben sizi evinize götürürüm.

—Vallahi ne diyeyim bilmem ki! Aslına bakacak olursanız, benim acele bir işim yok. Ama ben yine de sizi rahatsız etmek istemem.

—Ne münasebet canım, ne münasebet! Bununla beraber, bu evrakı bıraktıktan sonra benim yeniden şehre dönmem gerekiyor.

—Demek yeniden şehre döneceksiniz, öyle mi? Gideceğimiz yer uzak mı?

Loring Lamont, «Evet, döneceğim ama bu arabayla değil!» diye neşeli bir eda takınarak konuştu. «İsterseniz, yolda bir yere uğrar akşam yemeği yeriz sizinle?»

Arlene yapılan bu ani teklifi biraz acayip karşıladı ama yine de gülümsedi ve: «Teşekkür ederim, Mister Lamont!» dedi. «Ama bunu başka zaman düşünsek, daha iyi olur bence. Mesela sizi daha iyi tanıdığım zaman...»

Loring de gülümsedi ve: «Haklısınız.» demekle yetindi.

Şehir dışında on kilometre kadar gittiler. Sonra Loring Lamont arabayı tepelere doğru yükselen toprak bir yolda sürmeye başladı.

Arlene, «Daha gidecek miyiz?» diye endişeli bir sesle sordu,

—Oh, hayır, geliyoruz! Babamın burada küçük bir kır evi vardır. Ortağına orada randevu vermiş.

Arabanın o sırada takip ettiği yolun her tarafı, dikenli tellerle çevrili olup bazı yerlerin üzerinde HUSUSİ MALİKANE —GİRMEK YASAKTIR, kelimeleri görül tahta pankartlar bulunuyordu. Böylece bir parmaklığın önüne kadar ilerlediler. Sonra Loring Lamont yere atlayıp kapıyı açtı. Sağ tarafında bir yüzme havuzu görülen çakıllı bir yolda arabayı yeniden sürdü. Biraz sonra geniş sundurmalı büyükçe bir evin önünde durdular.

Loring, «Allah Allah! Babam henüz gelmemiş galiba!» diye mırıldandı.

—Evet, hakikaten öyle. Her taraf karanlık... Üstelik parmaklıklı kapı da kilitliydi...

—Evet, her zaman öyledir. Ama adamda da bir anahtar var. Siz beni burada bekleyin! Ben bir göz atayım... Belli olmaz, bir pusula yazmıştır belki. Ama garip şey! Bu saatte buluşulacaktı... Hatta adamın geceyi burada geçirmesi bile düşünülmişti. Babam buraya gelecek ve onunla uzun bir konuşma yapacaktı. Getirmemi istedikleri evrakı bunun için istemişlerdi...

Arlene, «Ne dersiniz, uyumuş olmasın sakın adamcağız?» diye çekine çekine sordu.

—Olmayacak şey değil. Ben bir bakayım.

Genç adam motoru çalışır bir halde bırakıp arabadan indi ve eve doğru koştu. Eve girmiş olacaktı. Çünkü bir dakika sonra içerde ışık görüldü. Aradan birkaç dakika geçti ve Loring Lamont nihayet görüldü.

—Kusura bakmayın, lütfen! Babamla telefonda konuştum. Şirketin ortağı şehirde alıkonulmuş... Yoldaymış şu anda. Ben evrakı yazı masasının üzerine koymak istedim ama babam bunları adama bizzat vermemi istiyor.. Ne yapalım, biraz beklememiz gerekecek artık! Gelin, içerde bekleyin bari! Onu beklerken bir şeyler içeriz. Pek pek birkaç dakikalık bir şey bu. Adam neredeyse gelir.

Arlene yine tereddüt etti ama araba kapısının Loring tarafından açılmış olduğunu görünce aşağı inmekten, sonra da onu takip etmekten kendini alamadı. Evin içi rüstik bir tarzda dekore edilmişti. Binada, akla gelebilecek her türlü konfor bulunuyor olsa gerekti.

Genç adam bir büfenin kapağını çekti ve: «Söyleyin bakalım, ne içersiniz?»

diye sordu.

—Varsa, bir Cinzano.

—Elbette var. Sek mi olsun?

—Evet, lütfen!

—O halde ben de Cinzano içeceğim!

Loring içinde buz bulunan iki kadehi Arlene'nin yanındaki masaya koyduğu sırada, telefonun sesi duyuldu.

—Hay Allah! Bu da kim acaba? (Aleti kaldırdı.) Aló! Kimi arıyorsunuz? (Bir müddet bekledi.) İyi ama baba, ben ne zamandır onu bekliyorum burada! Nerede şimdi kendisi? Onu nerede bulabilirim? Yo, yo, daha fazla bekleyemem... Mühim bir randevum var. Ayrıca burada biriyle beraberim. Ama baba, baba...

Birkaç defa. «Aló!» diye seslendi. Sonra aleti yerine koyarak Arlene'ye doğru yürüdü. Alnında, canının sıkıldığını belli eden bir kıvrım görülüyordu.

Cinzano'sundan bir yudum alarak, «Arayan babamdı...» diye başını iki yana salladıktan sonra mırıldandı. «Bu görüşmeye büyük ehemmiyet verdiğini söylüyor ve benim ille de adamın gelmesini beklememi istiyor. Üzgünüm, Mis Ferris, çok üzgünüm, elimde olmayarak sizi alıkoymuş oldum! Ama nereden bilebilirdim herifçioğlunun geç geleceğini? Durun, ben buzdolabına bir göz atayım da, yiyecek bir şeyler var mı bakayım...»

Genç kızın bir itirazda bulunmasına fırsat vermedi ve içkisini bir hamlede dikerek mutfağa doğru koştu. Arlene onun orada bir şeyleri karıştırmakta olduğunu duydu.

Loring biraz sonra göründü ve: «Bakın, ne diyeceğim, siz börek yapabilir misiniz acaba?» dedi.

O kadar tabii ve o kadar sevimli görünüyordu ki, Arlene içkinin tesiriyle ona gülümseyerek cevap verdi:

—Evet. Hatta çok iyi börek yaptığımı söylerler!

—Gördünüz mü, çok iyi bir şey bu işte! Ben de jambonlu yumurta hazırlarım. Gerçi börek hariç, her hangi bir restoranda karnımızı daha hoş şeyler yiyerek doyurabilirdik ama adamı beklerken de açlıktan kıkırdayacak değildik her halde!

Bu sözler üzerine, Arlene ince mantosunu çıkardı ve: «Ellerimi nerede yıkayabilirim?» diye sordu.

—Koridorda... solda birinci kapı.

—Güzel... Siz o zamana kadar bir önlük bulun benim için!

Arlene, Loring'in pikaba koyduğu kıvrak bir melodiye eşlik ederek börekleri hazırladı. Loring de jambonlu yumurta pişirmeye başladı. Elektrikli kahve ibriğinin fişini prize koyduğu sırada, telefon yeniden çaldı. Genç adam ilkin

şaşırır gibi olduysa da, özür dileyerek doğruldu ve aleti kaldırdı.

—Alo! 01ı, evet! İyi akşamlar! Pekala! Okey, okey! Rica ederim, şimdi bundan bahsetmeyelim, lütfen! Ben... Bir saniye, bir saniye! Kapatmayın! (Telefonun bulunduğu girintili yerden başını uzattı.) Mis Ferris, yumurtaları ateşten ahr mısınız, lütfen! Siz yiyin, beni beklemeyin! Uzun sürmez, şimdi gelirim. (Sonra telefondaki kimseyle yeniden konuşmaya başladı.) Pekala, ben paralel ahizeye gidiyorum... Oradan konuşurum sizinle. Kapatmayın telefonu!

Loring Lamont ahizeyi yerine koymadan yandaki odaya geçti. Arlene önündeki iştah açıcı jambonlu yumurta kabına ve böreklere bakıyor, bu güzel şeyleri sıcak sıcak yiyemeyeceği için, genç adam namına üzülüyordu.

Loring Lamont biraz sonra göründü ve açık bırakmış olduğu telefon aletini yerine koydu.

Arlene, «Bir terslik mi oldu yine?» diye sordu.

Loring Lamont hiçbir cevap vermeden ona doğru yürüdü ve birden onu kollarının arasına alarak dudaklarını Arlene'in dudaklarına yapıştırdı.

Hayvani bir ihtirasla kendisine saldıran adamdaki bu ani değişiklik karşısında şaşkına dönen genç kız, kendisini kurtarmak için mücadele etti ve fırsatını bularak onu tokatladı. Fakat Loring Lamont, oralı bile olmadı.

Kötü kötü gülümseyerek, «Haydi haydi, işi uzatma da teslim ol bana!» dedi. «Görüyorsun işte, bu evde senden ve benden başka kimse yok... Bundan niçin faydalanmayalım? Öyle sanıyorum ki, ben hiç de hor görülecek çirkin bir erkek değilim... Bana karşı iyi davranan kızlar, bizim şirkette iyi sicil almışlardır. Mesela bizim ihtiyarın hususi sekreterini ele alalım... Bu kız bir iş için şirkete başvurduğu zaman, işe alınmasını ben sağlamış oldum.»

—Yazık, yazık! Bu akşam olanların tarafınızdan hazırlanmış olduğunu anlamam gerekirdi. Çünkü sizin kadın personel üzerinde hiç de iyi bir intiba bırakmamış olduğunuzu duymuştum. Patronun oğlu olmanız, sizde böylesine kötü bir alışkanlık yaratmış. Bundan faydalanmayı düşünmüştünüz hep...

—Bak, Arlene! Şunu bil ki. Güney Amerika'dan dönüşümde seni gördüğüm an deliye döndüm... Hoşlanıyordum senden! Seninle başbaşa kalmak için fırsat kolluyordum... Kendimi sana iyiliksever biri olarak tanıtmanın zamanı nihayet gelip çatmıştı. Bu akşam arabanın motoruna baktığımda, platinin kafasını işe yaramaz bir hale getirdim. Buraya geldiğimizde de, beş dakika sonra aranmamı söylemek üzere birine telefon ettim. Bu arada, arabanın anahtarlarım da yanıma almayı unutmadım... Evet, Arlene, kafanı çalıştır ve arzularımı yerine getir! Birlikte hoş dakikalar geçirelim! Kaçınılmaz bir şey bu artık!

—Hayır. Ben bunu kaçınılmaz bir şey olarak kabul etmiyorum! Arzularınıza boyun eğmem... Beni hemen şehre götürün, aksi takdirde pişman olursunuz. Hakkınızda davacı olacağım çünkü. Patronun oğlu olmanız, vız gelir bana!

Loring Lamont, bir kahkaha attı.

—Dediğinizi yapmayacak olursam, hakkımda davacı olacaksınız, öyle mi? Güldürmeyin beni, Küçükhanım! Ama hiç düşünmüyorsunuz bakıyorum, size inanırlar mı dersiniz? Buraya benimle geldiniz, hem de seve seve geldiniz... Ayrıca benimle içki içip yemek yediniz... Unutuyorsunuz bunu galiba...

Arabanın anahtarlarını çıkarıp neş'eli bir eda ile salladı.

—Mademki evinize gitmek istiyorsunuz, bundan kolay ne var ki? Gelin, alın şu anahtarları olsun bitsin!

Arlene öfkeli bir tavır takınarak ona doğru yürüdü ama Loring onu kısıvrak yakaladı ve bir divana doğru sürükledi. Sonra da onu sert bir şekilde oraya itti. Lakin Arlene ayaklarını kaldırmış ve onun karnına şiddetli bir tekme vurmaya başarmıştı. Loring Lamont bu darbe karşısında neye uğradığını bilemedi ve sendeleye sendeleye geriledi. Genç kız hemen ayağa kalktı ve eline bir sandalye geçirdi.

Loring, «Vay canına! Bir panterden farksızmışsın sen meğer!» diye pis pis sırıtarak mırıldandı. «Ama ben senin gibilerden hoşlanırım her zaman. Bayılıyorum kendilerini zor teslim eden kızlara!»

—Bırakın beni! Aksi takdirde yemin ediyorum, sizi şikayet ederim!

—Bırakayım ha? Hayır, küçük, hayır! Hem biliyor musun, ben öyle palavralara kulaklarımı tıkamışım her defasında. Şikayetçi olacaksın ha! Şikayetçi! Ama haklısın... Olabilirsin pek tabii. Ne var ki, hangi kuş beyinli böyle bir şey yapmaya kalkışmışsa, babamın tuttuğu avukatlar bana ne gibi taktik kullanmam gerektiğini öğretmişlerdir... Paralı biriyim ben. Hususi dedektifler tutar, geçmişini tahkik ettiririm. Sen istediğin kadar şikayetçi ol, mahkemeye her şeyi kırıdığın cevizlerin tarihlerine ve münasebet kurduğun erkeklerin adlarına varıncaya kadar ortaya döktük mü, şikayetini dinleyecek kimseyi bulamazsın karşında!

Arlene kendini tutamadı ve bu defa da elindeki sandalyeyi Loring'e doğru fırlattı. Sandalye adamın karnına çarpmış ve onun yere devrilmesine sebep olmuştu. Arlene kapıya, sonra da hole doğru koştu ve bu işi yaparken mantosunu aldı.

Arabanın anahtarlarınının Loring'te olduğunu bildiğinden, parmaklıklı kapıya doğru koşmaya başladı. İnce mantosunu göğsüne doğru tutuyor, bunu sırtına geçirecek vakit bulamıyordu. Ancak nefes nefese kaldığını anladığı zamandır ki, bir ara durdu ve başını arka tarafa çevirip baktı. O anda da arabanın farlarının yandığım gördü. Bir an düşündü. Sonra çakıllı yoldan ayrılıp dikenli tellerden ibaret çite doğruldu. Bir an durakladıktan sonra da bir meşe ağacının geniş gövdesi arkasına gizlenmek üzere eve doğru yürüdü.

Arabanın çakıllı yolda yavaş yavaş ilerlediğini görünce, Arlene, Loring Lamont'un ne yapmak istediğini anladı. Onun yolda olmadığını, dolayısıyla parmaklıklı kapıya kadar gidecek vakit bulamadığını anlayan Loring, yolun iki yanında bulunan yumuşak toprakta, Arlene'in ayak izlerini görmeye çalışıyor

olmalıydı. Genç kız yanılmamıştı: Arabanın dikenli tellere doğrulduğu yerde durdu.

Lamont arabadan indi. Elindeki elektrik fenerinin ışığını dikenli tellere doğru tutuyordu.

Bulunduğu yerden bir yere kıpırdamayacağı ve içinde bulunduğu kritik durumdan kolayca kurtulamayacağını anlayan Arlene'in her tarafını korkunç bir telaştır kapladı. Bunu genç kızın ümitsizlik içinde haykırması takip etti. Ama çabuk topladı kendini. Zira çalışmaya başlayan beyni, ona bir kurtuluş yolu gösteriyordu.

Loring Lament büyük bir hata işlemiş ve farları yanmakta olan arabasının kapısını kapatmamış, motoru de çalışır bir halde bırakmıştı.

Adam çite doğru ilerlerken, Arlene arabaya doğru var kuvvetiyle koştu.

Loring onun ne yapmak istediğini anlamıştı.

Nitekim, «Bu arabaya elini süreceksin, seni hapse attırırım!» diye bağırdı.

Ama Arlene direksiyonun başına geçmiş ve arabayı sürmüştü. Loring Lamont ise yeniden çakıllı yola çıkmıştı. Genç kız elektrik fenerinin ışığını dikiz aynasından gördü ama yine de tereddüt etmedi ve hızı arttırdı. Fazla hız, onun az daha malikanenin dışındaki bir hendeğe yuvarlanmasına sebep olacaktı. Ama Arlene büyük bir serinkanlılıkla arabaya hakim oldu, biraz sonra da kuvvetli arabayı anayolda sürmeye başladı.

Evine gidince elbisesini değiştirdi. Sonra aklına bir fikir geldi, istirahat etmekte olduğu yerden derhal doğruldu ve telefon rehberinde, Loring Lamont'un adresini bularak yeniden arabaya atladı ve otomobili Loring'in evinin birkaç metre ötesinde bulunan bir yangın musluğunun önüne bıraktı. Sonra yolu üzerindeki ilk büfeye girdi ve telefonla çağırdığı taksiye binerek evine gitti.

Loring Lamont'un tahmin ettiği gibi, ertesi gün hava güneşliydi. Arlene şirket şoförlerinden birine rica etti ve arabasındaki arızanın ne olduğunu öğrendi: Platin kafasında meydana gelen bir bozukluktu bu. Ama adam yeni bir platin takınca, araba yeniden kullanılabilir bir hale geldi.

Genç kız öğleye kadar hiç durmadan çalıştı ve bir taraftan da müdür tarafından çağırılıp işten atılmayı bekledi. Kararlıydı, ne olursa olsun her şeye göğüs gerecekti. Göğüs germekle de kalmayacak, hakkını arayacaktı. Loring Lamont'un arzularım yerine getirmediği için kovulacak olursa, ne yapınası gerektiğini iyi biliyordu.

Sonra genç adamın savurduğu tehdidi hatırladı. Lamont'un avukatları, hususi detektiflerin genç kızla alakalı raporlarını değerlendirecekler, onun daha önce de bazı erkeklerle flört ettiğini ileri sürecekler, böylece de müvekkillerinin Arlene Ferris tarafından oyuna getirilmek istendiğini, kısacası kızın ona şantaj yapmaya kalkıştığını söyleyeceklerdi her halde... İş o kadarla kalsa iyiydi yine... Ondan yüz bulamayan bu şımarık genç, bu sefer şirketin hoşuna giden her hangi başka bir kadın memurunu da baştan çıkarmaya çalışacaktı.

Arlene öğleye doğru telefon rehberini önüne koydu ve adından sık sık bahsedildiğini duyduğu avukat Perry Mason'un yazıhanesini aradı. Ona avukatın sekreteri Della Street cevap verdi.

Arlene. «Adım Arlene Ferris... Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nde memurum.» diye kendini tanıttı. «İşim beşte biter ama daha önce de serbest olabilirim. Şahsi ve mühim bir mesele münasebetiyle, Mister Perry Mason'la görüşmek istiyorum.»

Görüşmenin saat iki buçukta yapılacağını öğrendiği zaman, genç kızın sırtından ağır bir yük kalkmıştı sanki! Mason ona ne yapması gerektiğini söyleyecek, Loring Lamont da onun nasıl bir kız olduğunu anlayacaktı.

Öğleden sonra bir buçuğa doğru, Jarvis P. Lamont'un, şirketin ikinci reisiyle birlikte alalecele yazıhanesinden ayrıldığı haberi duyuldu. Loring Lamont o gün şirkette görülmemişti.

Saat ikide, Arlene büro şefinin yanına gitti.

—Biliyorsunuz, efendim, dün akşam ben yarım saat fazla çalışmışım! Bir işim var... Şimdi yarım saatlik izin istiyorum sizden.

—İyi ama Mis Ferris, biz bu gibi izinleri ancak doktora çıkmak için verebiliyoruz. Yahut da...

—Ama efendim, benimki çok mühim bir mesele! Ne olursunuz, bırakın da gideyim!

George Albert, «Pekala!» diye istemeye istemeye mırıldandı. «Unutmayın,

bir saat sonra burada olacaksınız...»

Arabasına bir parkyeri bulamayacağını düşünen genç kız, vakit geçirmemek için bir taksiye atladı. Zira büro şefinin söylediği saatte, yerinde olmak istiyordu.

Arlene Ferris'in anlattıklarını büyük bir dikkatle dinleyen Perry Mason, «Demek siz böyle bir komploya maruz kaldınız?» diye konuştu. «Şimdi söyleyin bakalım, ne yapmamı istiyorsunuz benden?»

—Şey... Yanında çalışsa da her kadının, onun arzularına evet diyemeyeceğini anlatmak istiyorum ona... Evet, hiçbir kadın memur, patronun oğluya yatmak zorunda değildir!

—Anlıyorum. Kısacası siz bu adama bir ders vermek istiyorsunuz, değil mi?

—Şey... evet. Bunun için de sizden bu işin nasıl yapılması gerektiği hakkında fikir almak istiyorum. Ne tavsiye edersiniz acaba?

—Şöyle yapılabilir: Ya ondan manevi bir tazminat talebinde bulunursunuz, yahut da polise başvurup hakkında şikayetçi olursunuz. Bununla beraber, her iki işi de yapamazsınız.

—Niçin yapamaz mışım?

—Gayet bariz bir sebep yüzünden: Manevi bir tazminat karşılığında para alacak olursanız, adınız hafifmeşrep bir kadına çıkar. Fazilet sahibi biri olarak tanıtamazsınız kendinizi... Mahir bir avukat, sizin böyle bir davranış sebebiyle menfaat göttüğünüzü iddia edecektir.

—Evet, anlıyorum. Halbuki benim tek gayem, mensubu bulunduğum kadınlığın prestijini korumaktır. Loring Lamont, bundan böyle hiçbir kızı ve kadını aldatmamalı... Bu gibi kimseleri baştan çıkaramamalıdır.

Mason, yaptığı bir baş işaretiyle genç kızın sözlerini doğruladı.

Sonra, «Evet, iyi bir fikir.» dedi. «O şekilde düşünmekle, çok insanca bir harekette bulunuyorsunuz. Ne var ki, bir hususu unutmaktasınız: Karşı taraf, sizi lekelemek için elinden geleni yapacaktır.. Loring'e sırnaştığınızı, ondan yüz bulamayınca da intikam almaya kalkıştığınızı ileri sürecektir. Evet, bundan emin olabilirsiniz. Aynen öyle yapacaklar. Loring cenapları da o şekilde ifade verecek.»

Arlene, «Sahi mi söylüyorsunuz? Öyle mi diyecek acaba?» diye sordu.

—Evet. Suçunu itiraf edecek değil her halde! E, şimdi söyleyin, lütfen, böyle bir riski göze almayı düşünüyor musunuz?

—Evet, Mister Mason! Avukatım olmayı kabul ettiğiniz takdirde, ben her şeyi yapmaya, işi sonuna kadar götürmeye hazırım!

Mason, «O halde mesele yok!» dedi ve not almakta olan sekreterine doğru dönerek, «Della! Paul'e telefon et de hemen buraya gelsin!» diye emretti, «Evet, Mis Ferris, biz Loring Lamont'a karşı delil toplamak zorundayız şimdi. Bu işi de onun bir şeyler anlamasından önce yapmalıyız Hususi detektif bürosu sahibi dostum Paul Drake, delil toplama işinde çok beceriklidir. Siz Lamont'un arabasını bir yangın musluğunun önünde bırakmıştınız, değil mi? Bilirsiniz muhakkak her hangi bir arabayı bir yangın musluğu önünde bırakmak,

Amerika'da büyük bir suçtur. Yani Eyalet kanunları böyle bir hareketi yasaklamıştır.»

—Biliyorum tabii. Arabayı orada bıraktım. Bunun için ona ceza kesecekler.

Mason, «Evet, bu da bizim için iyi olacak.» diye gülümseyerek mırıldandı. «Kendini kurtarmak için, adam neler söyleyecek bakalım!»

—Her halde hakikati söyleyecek değil.

—Elbette ki değil... Bunu, kendisinden intikam almayı düşünen bir kızın sırtına yüklemeye çalışacak. Ama iş mahkeme önüne getirilince, olanı biteni başka şekilde anlatabilir. Size şirkette çalışan bir başka memurun, onun sayesinde sivrilmiş olduğunu söylemiş miydi?

—Evet. Babasının sekreterinden bahsetti. Kızın adı, Ethel Bristol'dur.

—İyi tanır mısınız siz bu kızı?

—Şirkete şunun şurasında birkaç ay önce girmiş biriyim ben, Mister Mason! Kızla topu topu birkaç defa görüşebildim.

—Tarif edebilir misiniz şunu bana?

—Bu, yirmi altı, yirmi yedi yaşlarında pek güzel bir kızdır. Yalnız...

—Evet, yalnız?

—Nasıl izah edeyim bilmiyorum, zor bir şey olacak bu benim için... Biraz önce de söylediğim gibi pek güzel olmasına rağmen, bakışlarında garip bir mana vardır... Bahtı kara bir insanın bakışlarını andırır bunlar...

Kapının ritmik bir şekilde tıkırdatılması üzerine. Perry Mason, «Tamam, Paul Drake'dir bu muhakkak!» dedi. «Della, söyle de dostumuz hemen buraya gelsin!»

Sonra Mason dostunu müvekkiline takdim etti ve ona doğru dönerek, «Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'ni bilir misin, Paul?» diye sordu.

Paul Drake bir cevap vermeden önce Arlene Ferris'e dikkatle baktı. Sonra da, «Niçin sordun, Perry?» dedi.

—Çünkü patronun oğlu Loring Lamont'un arabası, bir yangın musluğunun önüne bırakıldı. İşte ben bu adamın kendini müdafaa etmek için ne yaptığını öğrenmek istiyorum.

Paul Drake, «Anladım, Perry, anladım... Ne yazık ki, bu iş hiç de kolay olmayacak.» diye mırıldandı. «Neden dersen, Loring Lamont dün gece öldürüldü!»

Arlene Ferris bir çığlık atarken, Perry Mason'un yüzü birden asıldı.

—Pekala, Paul, anlativer şu hikayeyi bize!

—Oh, benim fazla bir şey bildiğim yok! Biraz önce radyodan duydum. Ünlü bir sanayicinin oğlu olan Loring Lamont, dün gece öldürülmüş. Cesedi firmanın malı olan bir kır evinde bulunmuş. Onu bir mutfak bıçağıyla öldürmüşler... Polis, dün akşam kendisiyle birlikte görülen bir genç kadını aramaktaymış...

—Peki, Paul gidebilirsin!.. Çünkü ben müvekkilimle görüşmek istiyorum. Burada kaldığın takdirde, onunla konuşamayacağım. Anlarsın ya, meslek sırrı... Bununla beraber, Della burada kalabilir.

Detektif ayağa kalktı. Dışarı çıkmadan önce Arlene'e sokuldu ve gülümseyerek, «Hiç üzülmeysin, Küçükhanım,» dedi, «aksine Mister Mason gibi bir avukatınız olduğu için sevinin! Ondan iyisini bulamazdınız.»

Paul Drake gidince, Mason, genç kıza doğru döndü:

—Şimdi söyleyin bana, onu siz mi öldürdünüz?

—Hayır.

—Onun yanından ayrıldığınızda saat kaçtı acaba?

—Bilmem... Tam bir şey söyleyemeyeceğim. Yediydi galiba.

—Yanılmıyorsam, üzerinizdeki elbise ya çamur lekesi içinde kalmıştır, yahut da yırtılmıştır...

Genç kız başıyla bir doğrulama işareti yaptı.

—Onun arabasını kullanmıştınız... Hatırlayabilecek misiniz acaba, işe yaraması için dikiz aynasını ayarlamış mıydınız?

—Evet, bir ara düzeltmek zorunda kalmıştım.

—Elinizde eldiven yoktu her halde?

—Evet, yoktu.

—Elbisenizin çamur lekesi içinde kaldığını ve yırtıldığını söylediniz... Ne dersiniz, elbisede kan lekesi de olabilir mi?

—Oh, evet! Bakın!

Kısa bir tereddütten sonra Arlene Ferris eteğini yukarı doğru kaldırdı ve Mason'a sağ kalçasında görülen bir sıyrık izini gösterdi.

—Oradan bir an önce uzaklaşmak için o kadar acele ediyordum ki, dikenli tellerin arasından geçişimin İkincisinde böyle bir şey oldu. Eteğimi kaldırıp baktığım zaman, kumaşta birkaç kan lekesi gördüm. Slipim, çamur içindeydi. Oh! İnanmayacaksınız belki, Mister Mason ama o anları hatırladıkça, tüylerim ürperiyor!

—Elbise ve slipinizi yıkadınız mı?

—Hayır... Hepsini yıkanacak şeylerin bulunduğu sepete koydum.

—Güzel! Şimdi ben sizden dairenizin anahtarını isteyeceğim... Aynı zamanda da faydalı olacağından emin bulunduğum bir araştırmamanın tarafımdan yapılmasına müsaade etmenizi şart koşacağım. Nasıl, kabul ediyor musunuz?

Arlene çantasından çıkardığı bir anahtarı avukata uzattı.

—Yoksa dün akşam çıkardığım elbise ve slipi ortadan kaldırmayı mı düşünüyorsunuz siz, Mister Mason?

—Ne? Yok canım! Öyle bir hareket, ipuçlarının kaybolmasına yol açar. Ben bu işin polisçe yapılmasını tercih ederim.

—Polis mi dediniz? Sözlerinizden bir şey anlamadım doğrusu!

—Haklısınız. Ama ben sizin bir şey anlamamanızı istemiyorum. Eh, şimdi size bir tavsiye: Ortalarda görünmemeye bakın! Lakin hiç kimse sizin kaçtığınızı sanmamalı... Ben ne dersem cnu yapacaksınız. Olur a, bir bakarsınız size neden o şekilde hareket ettiğinizi sorarlar, o zaman, «Mister Mason öyle istedi.» dersiniz... Ama bunu size izin verdiğim zaman söyleyeceksiniz. Daha önce değil. Başlangıç olarak, derhal işten ayrılacaksınız. Yalnız sözlerimi yanlış anlamayın, işinize onların nihayet vermesi gerekiyor.

—Şey... ben bunun pek kolay olmayacağını sanıyorum.

—Kolay, yahut zor, öyle bir hareket yapın ki, işinize hemen son versinler!

—Peki, Mister Mason! Sonra? Sonra ne yapacağım?

—Şehirde bir kız arkadaşınız var mı?

—Var ama şehirde değil... Santa Monica'da.

—Adı nedir bu arkadaşınızın?

—Madge Elwood.

—Yaşı kaç peki?

—Yirmi yedi olsa gerek.

—Tipi nasıl? Sarışın mı, esmer mi?

—Esmer... Boyu, benimkinin aynı. Ama benden güzel bir kızdır. Öyle zamanlar oldu ki, bizi kardeş sananlar çıktı.

—Bir mesleği var mı?

—Evet, sekreterdir.

—Onunla buraya geldikten sonra mı tanışmıştınız?

—Yo, hayır, onunla daha önce tanışmıştım. Dostluğumuz bir hayli eskidir. Lamont'lardaki işe onun aracılığıyla girdim... Şirkette tanıdıkları varmış galiba... Beni telefonla aradı ve Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'ne başvurduğum takdirde, orada kendime göre bir iş bulabileceğimi bildirdi.

Mason, «Güzel, güzel!» diyerek memnuniyetini belirtti. «Dediğim gibi, bir şeyler yapıp işinize son verilmesini sağlayacak ve Madge Elwood'a telefon ederek işten çıkarıldığınızı söyleyeceksiniz... Sonra da kendisiyle muhakkak görüşmek istediğinizi sözlerinize ekleyeceksiniz. Öyle bir şey yapın ki, Madge Elwood sizi Santa Monica'ya çağırınsın? Böylece geceyi orada geçirmiş olursunuz.»

—Peki, kendisine ne diyeceğim?

—İşinize son verilmesinin, Loring Lamont'un eseri olduğuna inandığınızı söylersiniz... Loring Lamont'un size sataştığını, sizin de böyle bir şeye müsaade etmediğinizi bildirirsiniz. Sakın tafsilatlı bilgi vermeyin! Fazla konuşamayacağınızı, Çünkü hala geçirmiş olduğunuz sarsıntının tesiri altında bulunmanızın bunu önlediğini söyleyin!

—İyi ama Madge benim Loring'le olan kavgamı çoktan biliyor. İşimi onun sayesinde bulduğum için, olanı biteni ona bildirmeyi uygun buldum ve eve döndüğümde onu telefonla arayarak her şeyi söyledim. Sonra onun gibi bir adam hakkında bilgi sahibi olduğu halde, durumu bana niçin bildirmediğini sordum.

—Ne cevap verdi size?

—Önce bir şey diyemedi. Sonra iş hayatının maalesef böyle olduğunu ve patronların, yanlarında çalışan güzel sekreterlere sarkıntılık etmeyi bir nevi hak saydıklarını söyledi. Madge o şekilde konuşmakta haklıydı... Hakikaten öyledir, Mister Mason, bizim meslekte çalışan kızların karşılaşacağı risklerden biri de budur. Zaten böyle bir şey başıma ilk defa gelmiyor. Ama Allahıma şükür ki, ben bu gibi maceralardan hep alınımın akıyla sıyrılmışım. Dün akşam da işin içinden kolayca sıyrılabilecektim. Ama son telefon konuşması, Loring Lamont'un üzerinde bir değişiklik meydana getirmişti... İşte o zaman patavatsızca davranmakta tereddüt etmedi. Madge'e her şeyi olduğu gibi anlattım ve adamın arabasını bir yangın musluğu önünde bıraktığımı söyledim. İşte o zaman, Madge katılırcasına gülmeye başladı!

Mason, bir an düşündü.

Sonra. «Pekala!» dedi. «Telefon numaranızı ve arkadaşınızın numarasını, Mis Street'e bırakırsınız, lütfen! Madge cinayet işini öğrendiği zaman, kendisine anlatmış olduğunuz şeyleri kimseye söylememesini tembih edersiniz.»

—Yani... yani cinayetten ona hiç bahsetmemem mi gerekiyor?

—Evet, ona da başka birine de bundan bahsetmeyeceksiniz! Bu Madge Elwood, kendisine güvенеbileceğiniz bir kimse midir?

—Oh, elbette! Kusursuz bir insandır o!

—Güzel! O halde işinize son verildiği zaman onu hemen telefonla arayın!

—Peki, Mister Mason! Ama...

—Aması filan yok. Ben sizin ne düşündüğünüzü biliyorum. Evinizin anahtarından söz etmek istemiştiniz... Hayır! Evinize gitmemeniz gerekiyor. İşten ayrılır ayrılmaz, doğruca Santa Monica'ya gideceksiniz! Haydi durmayın, hemen ayrılın buradan! Della! Sen şu Mis Elwood'un adresini ve telefon numarasını aliver, lütfen!

Akşama doğru beş buçukta, Paul Drake, Perry Mason' la Della Street'e Lamont meselesi hakkında öğrendiği son bilgileri iletiyordu:

—Fabrikanın kapıcısı, Loring'i dün akşam altıya çeyrek kala eşkalini veremeyeceği bir kadınla birlikte gördüğünü söyledi. Esmer ve genç bir kadınmiş bu... Oldukça güzelmiş... Yirmi beş yaşlarındaymış. Polisin nazariyesine göre, Loring Lamont kadını firmanın malı olan kır evine götürmüş... Birlikte birer aperatif almışlar... Sonra Lamont jambonlu yumurta pişirmiş. Ne var ki, bir ara münakaşa etmişler... Sonra da kadın onu bıçaklamış. Bütün bunlar polis tarafından şimdilik gazetelere bildirilmemiştir. Çünkü polis ilkin sözü geçen genç kadını bulmak istiyor. Adamlar harıl harıl onu aramakta... Kadın altıya çeyrek kala fabrika çevresi içinde görüldüğünden, kendisinin acele bir işi yetiştirmek için orada biraz daha kaldığı sanılıyor.

Mason düşünceli bir eda ile arkadaşının anlattıklarını dinliyordu.

Drake, «Eldeki ipuçları sayesinde, polisin sözü geçen genç kadını meydana çıkaracağı muhakkak.» diye yeniden konuştu. «Bana kalırsa, senin müvekkil hemen polise gitmeli ve Lamont'un kötü niyetini sezince nefsinin korumak zorunda olduğunu bildirmelidir...»

—Yani nefsinin müdafaa etmek üzere onu sırtından bıçakladığını söylemeli, öyle mi?

—Evet, öyle yapmalıdır.

—Öyle yapmalı ha? Peki, peki, sen yeni bilgiler elde etmeye çalış, Paul! Bu kır evinin tam olarak nerede bulunduğunu bana söyleyebilir misin?

Drake ona gerekli bilgiyi verdi ve: «Yanılmıyorsam, polis de oraya gitmeyi düşünmüştür.» diye ekledi. «Belki de oradadır şu anda. Müşterek dostumuz komiser Tragg, bu meseleyle Jarvis P. Lamont'un isteği üzerine meşgul oluyor. Jarvis P. Lamont, sözü geçen biri olsa gerek. Sen beni dinle de, evin yakınlarında dolaşma! Zira Tragg bunu hemen duyar ve seni oralarda kıştırmayı düşünür!»

Detektif gidince, Della Street avukata dikkatle baktı Mason bunun farkına vardı ve: «Paul ne derse desin, ben bir defa, şansımı deneyeceğim. Polisin müvekkilimizi meydana çıkarması için en azından iki saatlik zaman lazım. Sen Santa Monica'yı bir arayiver bakalım, Della! Ama sakın Arlene Ferris'in adını söyleme! Madge Elwood'u iste ve aleti hemen bana ver!»

Della Street onun dediği gibi yaptı ve aleti ona uzattı.

—Mis Elwood, sakın adımları tekrarlamayın! Ben Arlene Ferris'in avukatı Perry Mason'um! Onunla konuştunuz mu?

—Evet.

—Kendisi orada mı şimdi?

—Evet.

—O halde sizi telefonla arayanın ben olduğumu hissettirmeden cevap vermeye devam edin! Size soracağım sualler, doğrudan doğruya onun iyiliği içindir. Olur a, kendisi buna razı olmayabilir. Bana yardım etmeye hazır mısınız?

—Hem de nasıl!

—Bir arabanız var mı?

—Evet.

—O halde Arlene'e sizi dışarı çıkmaya zorlayan bir randevunuz olduğunu söyleyin ve dönüşünüze kadar apartmandan ayrılmamasını tembih edin!

—Sonra?

—Sonra arabanıza atlayın ve Arlene'in buradaki evinin biraz berisinde durun, oraya kadar da yürüyerek gidin!

Evin önüne vardığınızda, bir sigara yakın ve havanın durumu ne olacak gibilerde başınızı gökyüzüne kaldırıp bakın! O sırada, her şey yolunda ise, ben yanınıza sokulacağım. Beni göremezseniz, yolunuza devam edin ve arabanıza atlayarak Santa Monica'ya dönün! Anlıyorsunuz, değil mi?

—Evet.

—Güzel! Ne kadar zaman içinde gidebilirsiniz oraya?

—Bilmem, yirmi beş dakika sonra orada olabilirim her halde.

—Pekala, ben de orada olacağım! Dediğim gibi, beni göremeyecek olursanız, ne olursa olsun hiçbir şey düşünmeyin ve hemen evinize dönün!

Aleti yerine koyan Mason, Della Street'e doğru döndü.

—Benim küçük kameramla flaşı da hazırlayıver, Della! Belli olmaz, orada bir iki resim çekmem gerekebilir.

—Ne zaman dönebilirsiniz, Patron?

—Bilmiyorum. Şimdi bir şey diyemeyeceğim.

—Pekala! Ben de sizi bekleyeceğim!

Genç kız sigarasını yakıp kibriti sağa sola salladı ve kaşlarını çatarak başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Mason o sırada onun yanına sokuldu.

—Mis Madge Elwood?

—Evet, siz de Mister Mason'sunuz, değil mi?

—Evet. Bana yardım edecek misiniz?

—Oh, tabii! Ama ben Jarvis P. Lamont'un oğlu Loring'in öldürülmüş olduğunu radyodan öğrendim, Mister Mason! Arlene'in onunla bir ağız dalaşı yaptığını biliyorum. Yoksa cinayete bu mu sebep oldu?

—Haydi gelin, Arlene'in dairesine çıkalım!

—Ama siz benim sualime cevap vermediniz ki, Mister Mason!

—Evet, biliyorum.

Alt dudağını ısırmaaya başlayan genç kız ona dikkatle baktı ama başka bir şey söylemedi. Mason ona asansörde Arlene'in anahtarını verdi.

—Siz bana yolu gösterecek, sonra da evinize dönen biri gibi kapıyı açacaksınız!

Hiçbir zorlukla karşılaşmadan içeri girdiklerinde, Mason kapıyı itina ile kapattı.

—Arkadaşınız elbiselerini nereye koyar?

—Hepsini şu dolaba yerleştirir.

—Güzel! Şimdi kendinize uygun olan bir şeyler alın ve üstünüzü değiştirmek üzere banyo dairesine geçin! Sonra da elbisenizi bana verin! Ama daha önce ben sizin bir iki resminizi çekmek isterim. Kımıldamayın, lütfen!

Kamerasını ayarlayan Mason, birkaç enstantane çekti.

—Mükemmel! Şimdi banyo dairesine geçip soyunabilirsiniz!

Madge Elwood tereddüt ediyordu.

Mason, «Hayrola, niçin tereddüt ediyorsunuz?» diye sordu. «Söyleyin, Arlene Ferris'e yardım edebilmek için her şeyi yapmaya hazır mısınız, değil misiniz?»

—Hazırım elbette.

Pencereye yakın bir yerde bulunan avukat, o sırada binanın önünde bir polis arabasının durduğunu gördü.

—Artık çok geç! Polis geldi bile!

—Şey... Arlene'e bir yardımı dokunacağı için mi elbiseyi istemiştiniz benden?

—Evet ama artık iş İştten geçmiş bulunuyor! Hem...

Mason sözünü tamamlayamadı. Çünkü Madge Elwood elbisesinin fermuarını aşağı doğru çekti ve robun ayaklarının dibine kaymasını sağladı.

—Mademki öyle, elbiseyi alabilirsiniz!

—Ama durun, soyunmayın!

Madge Elwood sutyenini ve slipini de çıkarmış ve başka bir elbise bulmak üzere dolaba doğru seğırtmişti. İşte o zaman, Mason cebinden bir çakı çıkararak elbisenin kenar baskısına yakın bir yerini yırttı ve oradan bir parça aldı.

Madge Elwood o sırada bir başka elbise geçirmiş ve fermuarı da çekerek koridora çıkmış olan Mason'u takip etmişti. Avukat kapıyı hızla kapattı ve genç kızın elinden tutarak onu merdivene doğru itti. Birkaç basamağı arkalarında bırakmışlardı ki, asansör kabini birden durdu ve camlı kapıyı aydınlattı. Biraz sonra iki kaçak yukarda birkaç kişinin yürüdüklerini duydular ve Mason, «Sağ tarafa, sağ tarafa!» diyen komiser Tragg'ın sesini tanıdı.

Yeniden aşağı doğru inmeye başladılar. Avukat, genç kızın kulağına doğru eğildi.

—Olur a, aşığıda biri beklilyordur.. Böyle bir durum karşıında Öyle yaparsınız: Bana iyice sokulur, sonra da hangisi olursa olsun benimle yemek için bir restorana gitmekten büyük zevk duyacağınızı söylersiniz!

Madge rolünü büyük bir başarıyla oynadı. Yaya kaldırımına çıktıkları zaman, polis arabasının Şoförü bir gazete okuyordu.

Sokağın köşesinde, Mason, «Haydi bakalım, siz Şimdi arabanıza atlayın ve doğruca Santa Monica'ya gidin!» diye genç kıza bakarak konuştu.

—Bana ihtiyacınız olacak mı yine?

—Olacağını sanıyorum. Ne olur ne olmaz, siz yarın hazırlıklı olun! Sizi telefonla ararsam, hemen cevap verirsiniz!

—Peki, Mister Mason!

O anda ayrıldılar. Mason arkasına bakmadan arabasına bindi. İki dakika sonra arabayı yazıhanesine doğru hızla sürüyordu.

Avukatın döndüğünü gören Della, «Hoşgeldiniz, Patron! Nasıl, her şey iyi geçti ya İnşallah?» diye sordu.

—Şöyle böyle. Polis az kalsın bizi Arlene'in evinde kısıtıyordu. Bu ne demektir bilir misin, Della, polis, dün akşam Loring Lamont'un yanındaki kadının, Arlene olduğunu tespit etmiştir.

Mason, Madge Elwood'un elbisesinden kestiği kumaş parçasını cebinden çıkardı.

Della Street, «Bu da nesi?» diye sordu.

Mason, «Haa, bak, ben bu suale cevap veremeyeceğim, Della!» diye gülümseyerek konuştu. «Çünkü bu gördüğün parça beni ele verebilir. Görüyorsun ya, ben bu ince tarafları iyi bilirim... Paul'den yeni haberler var mı?»

—Hayır, Patron, maalesef yok!

—O halde onu telefonla ara ve çıkmak zorunda olduğumuzu ve kendisini geç vakit çağırabileceğimizi söyle!

Mason'un dediklerini yapan Della Street mantosunu sırtına, şapkasını da başına koydu ve şimdi ne yapacağız diye soran bir tavır takınarak Mason'a doğru döndü. Avukat ona uzun uzun baktı.

Sonra, «Mükemmel! İyi ama yazık olmayacak mı bu güzelim ayakkabılara?» diye mırıldandı. «Çünkü çamurlara batıp çıkabiliriz.»

—Yoo, hiçbir şey olmaz. Zaten ayakkabılarım pek yeni sayılmaz. İsterseniz, her zaman için yazıhanede bulundurduğum spor ayakkabılarımı giyeyim?

—Hayır, kalsın! Bu yüksek topuklar işime yarayacak zira.

—Peki, ne yapacağız, Patron? Nereye gideceğiz?

—Ne mi yapacağız? Nereye mi gideceğiz? Kanunlara aykırı bir iş yapacağız! Bu iş için de bir yere kadar uzanacağız! Gerçi ben ipuçlarının yok edilmesinin, yahut da delillere başka bir şekil vermenin suç olduğunu biliyorum ama yine de böyle bir davranışa başvurmaktan kendimi alamayacağım...

—Sözlerinizden hiçbir şey anlayamadım, Patron, biraz izahat verir misiniz, lütfen!

—Oh, elbette, Della, elbette! Bak ne yapacağız seninle... Bir yere gideceğiz ve bir evin yakınlarında birkaç resim çekeceğiz! Bu işi yaparken de, pek tabii arkamızda bazı izler bırakacağız... Bununla beraber, tahkikatı idare edenler bu izlerden yanlış neticeler çıkarırlarsa, biz bütün bunlardan mesul tutulmayacağız. Sarf edeceğimiz gayretler sayesinde, tahkikatçıların gözlerinden kaçan ipuçlarının ortaya çıkmasını sağlayacağız.

Della Street, «İyi ama Patron, siz bir noktayı unutuyorsunuz bakıyorum...» diye itiraz etmek istedi. «Biliyorsunuz. Paul Drake polislerin Lamont'ların

sayfiye evinde bulunabileceklerini söylemişti bize.»

—Varsın bulunsunlar.. Bu bir şey ifade etmez. Geceleyin kim görebilir ki bizi? Hem ben evden epey uzakta çalışacağım. Polise mensup kimselerden birinin bizi görebileceğini sanmam.

Mason arabasını yolun kenarına çekerek motoru çalışır bir halde bıraktı ve Della Street'e doğru döndü.

—Bak, Della, ben ne diyorsam sen onu yapacaksın!

Sual sormak yok. Böylece işimde rahat bırakmış olacaksın beni... Bir de sana cevap yetiştirmeye çalışmayalım!

Della, «Peki, Patron, istediğiniz gibi hareket etmekte serbest bir kimsesiniz siz nihayet!» diye manalı bir şekilde gülümseyerek konuştu. «Ama ben sizin ilerde canınızı sıkacak bir şeyler yapmak üzere olduğunuzu sezer gibiyim! Yanılmıyorum, değil mi? Dediğiniz gibi, kanunlara aykırı bir davranışta bulunacaksınız...»

—Eh, aşağı yukarı, Della, aşağı yukarı!

Lamont'ların kır evini çevreleyen dikenli tel çit, yolun sağ tarafındaydı. Yol üzerinde hiçbir iz görülüyordu. Ama çitin önündeki hafifçe meyilli toprak üzerinde, biraz sonra değişiklik olacaktı.

Mason, «Bak, Della, ben seni şu kazığa doğru kaldıracam!» dedi. «Yukarda mantona iyice sarınacak, böylece de kumaşın dikenli tellere takılmamasını sağlamış olacaksın! Sonra aşağı doğru kaymaya başlayınca, ben sana kollarımı uzatacağım ve yere inmene yardım edeceğim.»

Genç kız, «Her neyse canım, ne olaksa olsun!» diye mırıldandı. «Bilmek, öğrenmek istediğim tek bir husus var, o da bu işin niçin yapıldığıdır.»

Her şey Mason'un anlattığı gibi yapıldı ve Della Street biraz sonra ayaklarını yere bastı.

Mason, «Simdi söyle bakalım. Della!» dedi. «Dikenli teller arasından geçerek şu toprak yere süzülen bir kadın, üzerindeki elbisenin bir parçasını tellere bırakabilir, değil mi?»

—Yalnız elbisesinin bir parçasını değil, derisinden bir parça da bırakabilir!

Mason hafifçe gülümsedikten sonra cebinden Madge Elwood'un elbisesine ait parçayı çıkardı ve bunu kazıklardan birine geçirdi.

—Bu iş de oldu! Biz şimdi şu ayak izlerinin ve kumaş parçasının resimlerini çekelim!

Mason, kamerasının ve flaşın yardımıyla iki resim çekti.

Della, «Ama siz yol kenarında birkaç ayak izi bıraktınız, Patron!» dedi. «Pek tabii, birkaç tane de bana ait ayak izi var...»

—Zararı yok, varsın olsun! Bak şimdi ne olacak, Della: Polislerin dikkatini ilkin dikenli teldeki kumaş parçası çekecek... Bunu yakından tetkik etmek

üzere arabalarından inecekler... Sonra da toprak meyil üzerindeki izleri görecekler. Birbirlerine bu izleri bırakan kimsenin nereden geldiğini ve nereye gittiğini soracaklar... Bu arada, yol kenarında o kadar dolaşacaklar ki, bizim bıraktığımız ayak izlerini hemen hemen yokedecekler. Bunun üzerine dikenli tellerin arka tarafına geçmeyi ve orada da araştırma yapmayı düşünecekler. Lakin bula bula Arlene Ferris'in dün akşam orada bıraktığı ayak izlerini bulacaklar...

—Peki, bu ayak izleri onlara ne gibi bir fikir verecek?

—Orasını Allah bilir. Ben küçük bir tecrübe yapmak istemiştim. Bu işi bitirmiş bulunuyorum. Seni yemeğe götürebilirim artık!

Arabaya doğru ilerleyen Della Street, «Doğrusu, sizi takdir etmemek elde değil, Patron!» diye gülümseyerek mırıldandı. «İlerde işinize yarayacak bir şeyler yaptığınız meydanda.»

Avukat ve sekreteri, karınlarını doyurmadan önce iyi tanıdıkları bir fotoğrafçıya uğradılar. Mason, adama çekmiş olduğu resimleri çeşitli şekilde developpe etmesini ve büyültmesini söyledi. Sonra da Della'yı isim yapmış bir restorana götürdü ve yemek sırasında Paul Drake'i arattı. Drake'in ona bildirilecek yeni bir haberi yoktu. Ama Mason ona alaka çekici bir iki fotoğraf getireceğini bildirdi.

Della Street'i evine bıraktıktan sonra doğruca fotoğrafçıya gitti ve adamdan içinde Madge Elwood'un büyültülmüş resimleri de bulunan bir zarf aldı. Orada fazla durmadı ve Paul Drake'in yerine gitti.

Detektifin yazıhanesinden içeri girerek, «Paul, belki şaşacaksın ama ben sana bir şey söylemek istiyorum.» dedi. «Diyelim ki, sen bir soygunun kurbanı oldun...»

—Sen ne söylüyorsun yahu, değil böyle bir soygunun kurbanı olmak, bunu düşünmek bile insanın neş'esini kaçıırır! Peki, seni dinliyorum! Ne diyeceksen de bakalım!

—Teşekkür ederim, Paul! Soygun işi olup bittikten sonra, durumu polise bildiriyorsun... Memurlar, mahallede böyle birinin görülmüş olduğunu duymuş bulunmaktadırlar. Sana sözü geçen haydudun fotoğraflarını gösterirler ve: «Bakın, Mister Drake, biz sizi soyan adamın resmini gördüğünüz şu haydut olduğunu sanıyoruz! Ama rica ederiz, hemen bir karara varmayın... Resimlere dikkatle bakın ve ondan sonra söyleyin! Yo, yo, başınızı iki yana sallamayın öyle! Her resim, diğerinden farklı olur her zaman. Bu hususu siz de iyi bilirsiniz. Uzun uzun düşünmekte serbestsiniz...» derler. İki gün sonra sizi telefonla arayan bir müfettiş, «Mister Drake! Öyle sanıyoruz ki, biz sizi soyan adamı tevkif ettik... Fakat bir yanlışlığa meydan vermemek için, karakolda yapılacak bir nevi yüzleştirme sayesinde adamın kimliğinin tarafınızdan tespit edilip edilmeyeceğini anlamak istiyoruz.» diye konuşur... Sen karakola gider ve karşında bulunan on kadar sabıkalının yüzlerine

bakarsın. İçlerinden birini tanıyarak da, «İşte bu adam!» dersin... Şimdi bir soru: Sen bu adamı seni soyan kimse olduğuna inandığın için mi, yoksa polisçe sana gösterilen resimlerden tanıdığın için mi seçmiş olursun?

Paul Drake, «Evet, biliyorum, çok olmuştur bu gibi hadiseler...» diye sabırsızlık ifade eden bir tonla konuştu. «Hakikaten bu gibi hallerde insan aldanabilir.»

—Evet, Paul, böyledir bu işler! Dediğine göre, fabrika kapıcısı, Loring Lamont'un yanında dün akşam altıya çeyrek kala güzel bir kız olduğunu görmüş. Sen şu fotoğrafı o adama gösterecek ve resimdeki kızın, dün akşam gördüğü kız olup olmadığını soracaksın! Adam resme dikkatle baksın ve fikrini ondan sonra bildirsin!

—Kuzum, sen ne yapıyorsun? Başını belaya sokmak üzere olduğunun farkında değil misin yoksa? O şekilde hareket etmekle, bir şahidin gördüğü şey üzerinde tereddüt yaratmış olmuyor musun?

—Öyle mi yapıyorum dersin?

—Elbette ki öyle yapıyorsun... Şüphe yaratıyorsun adamın kafasında.

—Polis de aynı şeyi yapmıyor mu sanki?

—Yapıyor yapmasına ama...

—Bırak şimdi boşuna konuşmayı, Paul! Polis bir şahide bir, yahut birkaç fotoğraf gösterince, o şahit suçlu olduğundan şüphe ettiği kimsenin resmi üzerinde elbette ki tereddüt edecektir.

—Pekala! Bu işi de tecrübe edelim bakalım! (Paul Drake, fotoğrafı istemeye istemeye aldı.) Yalnız bir husus var, polis adamlarla yapılacak dış temasları önlemek üzere harekete geçmemiştir İnşallah!

Perry Mason ertesi sabah sekiz buçukta yazıhaneye geldiği zaman, Della Street'le Paul Drake'i gazeteleri okurken buldu.

—Lamont'ların kapıcısını görebildin mi, Paul?

—Hayır. Çünkü polis bu sabah erkenden adamı uyandırmış ve kendisini bir arabayla götürmüş. Kabul edersin her halde. Perry, ben adamı işine gitmeden önce ziyaret etmekle polisin dikkatini çekemezdim. Bununla beraber, orada adamlarımdan biri var ki, kapıcı yerine döner dönmez kendisine fotoğrafı gösterecek. Haa, aklıma geldi, Perry, gazetelerin hemen hepsi senden bahsediyor! Ayrıca polis yeni bir suç delili elde etmiş...

Mason müvekkillerini oturttuğu koltuklardan birine yerleşti ve: «Neymiş bu acaba?» diye sordu.

—Loring Lamont'un cesedi üzerinde yaptıkları bir araştırma sırasında, tahkikatı idare edenler, ceket cebinde bir otomobil distribütörü bulmuşlar.

—Eee, sonra?

—Lamont'larda çalışan Arlene Ferris adında bir kadın memur, şirket makinistlerinden birine arabasındaki bozukluktan bahsetmiş ve parkyerinde duran otoyola bir göz atmasını istemiş. Makinist arabada bir distribütör parçasının eksikliğini görmüş ve oraya bir yenisini koymuş. İşte Loring Lamont'un cebinde bulunan parça, Arlene Ferris'in arabasına konan parçanın aynıymış!

—Eh, normal bir şey bu. Bana ne bundan?

—Dur, dur, acele etme de dinle: Arlene Ferris dün öğleden sonra büro şefi George Albert'e bir iki saatlik işi olduğunu söyleyerek dışarı çıkmış. Hem de adama muhakkak çıkması gerektiğinden bahsetmiş... İşte bu husus, tahkikatı idare edenlerin alakasını çekmiş bulunuyor! Kapıcıdan, çalışabilecek bir durumda olmasına rağmen arabanın Mis Ferris tarafından alınmamış olduğunu da öğrenmişler. Bunun üzerine hiç durmamışlar ve fabrikaya yakın durakta ne kadar taksi şoförü varsa, karakola çağırmışlar. Ve dün akşam saat altıda, genç kızı götüren şoförü bulmuşlar. Kız adama kendisini hemen buraya getirmesini söylemiş ve bir avukatla randevusu olduğundan söz etmiş. Adam müşterisini buraya getirip bırakmış. Arabayı yeniden süreceği sırada, kızın arka bankette katlanmış bir kağıt düşürmüş olduğunu farketmiş. Mühim bir şey olabilir diye, kağıdı Kayıp Eşya Bürosu'na götürmeyi düşünmüş. Ama sol köşesinde Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nin antedi görülen kağıtta, sadece senin adın, adresin ve telefon numaran yazılıymış... Şoför kağıdı cebine atmış ve polis onu sorguya çekince de onlara teslim etmiş. Bunun üzerinedir ki, polis Arlene Ferris'in evinde bir araştırma yapmayı kararlaştırmış.

Mason, «Hmmm, anlıyorum!» diye düşünceli bir eda ile mırıldandı.

—Ne var ki, kızı evinde bulamamışlar. Ama bir tarafı garip bir şekilde

yırtılmış olan bir elbise ele geçirmişler. Denildiğine göre, elbisenin parçası oradan bir maksatla alınmışmış... Bu, onlara bir fikir vermiş... Cinayetin işlenmiş olduğu evin etrafını çevreleyen dikenli tel çitine bakmak üzere yola çıkmışlar ve elbiseden alınan kumaş parçasını kazıklardan birinde bulmuşlar. Aynı zamanda da çiti oradan aşmak suretiyle yola geçen bir kadının ayak izlerini tespit etmişler. Kadının ayakkabıları uzun ve sivri ökçeliymiş. Ele geçen çamurlu bir slip, onlara bu kadının Mis Ferris olabileceği fikrini vermiş.

—Ama benim bildiğim, bir çiti aşmak suretiyle bir yola çıkmak, suç sayılmamalı!

Drake, «Orası öyle ama Perry, ortada işlenmiş bir cinayet oldu mu, mesele tamamiyle farklı olur!»

—Peki, polis, Loring Lamont'un öldürülmesiyle bu mesele arasında bir bağ kurmuş mu?

—Ne yani, böyle bir şey seni hayrete mi düşürür? Ah, unuttuyordum az kalsın, tahkikatı idare edenler, Loring Lamont'un arabasının bir yangın musluğu önüne bir kadın tarafından bırakıldığını gören bir şahit bulmuşlar. Verilen eşkal, Arlene Ferris'in eşkaline tıpatıp uymaktaymış.

Mason, «Kimmiş bu şahit?» diye sordu.

—Jerome Henley adında biri. Loring Lamont'un garsoniyerinin bulunduğu apartmanda oturuyor. Adamın bir plak mağazası var.

—Adam arabanın genç kadın tarafından oraya bırakıldığını saat kaçta görmüş?

—Geceleyin onda, yahut da on otuzda gördüğünü söylüyor. Ama yine de emin değil. Çünkü böyle bir şeyi pek mühimsemediği için, saatine bakmamış.

—Nerede bu adamın plak mağazası?

—Gazetelerden öğrendiğime göre, Broadside Caddesi, 1311 numarada...

—Güzel! Bak sen ne yapacaksın, Paul, takip edilip edilmediğini anladıktan sonra, adamın dükkanına gideceksin ve sana verdiğim fotoğrafı ona göstereceksin! Sonra da arabadan inen kadının resimdeki kimse olup olmadığını soracaksın!

Paul Drake suratını asarak kapıya doğruldu. Elini tokmağa götürdüğü sırada durdu ve başını çevirdi.

—Söylemedi deme, beni içeri tıkacak olurlarsa, kefalet akçesini sen ödeyeceksin!

Drake'in nihayet gittiğini gören Mason, sabah gazetelerini tetkike koyuldu. Aradan yirmi dakika geçti. Masanın sol tarafında duran ve numarası herkesçe bilinmeyen telefon birden çalmaya başladı. Mason aleti kaldırdı ve o anda da Paul Drake'in sesini duydu:

—Perry, ben Henley'le görüşmüş bulunuyorum! Adam ilkin tereddüt etti ama fotoğraftaki kızın, daha önce görmüş olduğu kadına çok benzediğini söyledi.

Her ikisinin aynı kimse olduğunu düşünüyor.

—Bravo, Paul! İyi çalışma buna derler işte!

—Bir şey daha var, Perry! Komiser Tragg, adamlarından birine senin arabayı gözetletiyor. Akli sıra peşine düşecek ve böylece müvekkilinin nerede gizlendiğini keşfedecek.

—Bu bilgi için de teşekkürler, Paul! Belki de yapacağım telefon konuşmalarını dinlemek üzere hatta bir alet bağlamışlardır. Dikkatli olmam gerekecek.

Mason aleti yerine koyduktan sonra sekreterine doğru döndü.

—Sen umumi bir telefon kabinine gir ve Santa Monica'da Madge Elwood'u ara! Benden haber beklemek üzere bir gün izin almıştı. Ona arabamın park yerini söylersin.. Kendi arabasıyla gelsin ve beni orada bulsun! Ama bilhassa tembih et, tam ona çeyrek kala bulsun beni park yerinde! Parkyeri kahyası ona bir makbuz verince, hemen çıkış yerine doğru ilerlesin... Ben hareket etmeye hazır bir halde, arabamda olacağım. Onu görünce arabamı yavaş yavaş süreceğim ve kapıyı açacağım. O derhal arabaya atlasın ve hiç tereddüt etmeden yanıma otursun!

Della, «Sonra, Patron? Sonra?» diye sordu.

—Sonrası komiser Tragg'a kalmış bir iştir artık! Belli olmaz, nereye gideceğimizi anlamaya lüzum görmeden müdahalede bulunacaktır belki de. Buna hiç şaşmam doğrusu!

—Peki, siz nereye gitmeyi düşünüyorsunuz?

Mason, «Öteberi almaya gideceğim, Della!» diye gülümseyerek cevap verdi. «Saatini benimkine göre ayar et! Mis Elwood da seninkine göre ayar etsin! Her şey dakikası dakikasına yapılmalıdır.»

—Kıza Arlene Ferris hakkında bir şey söyleyeyim mi?

—Evet. Arlene'e yerinden kıpırdamamasını sıkı sıkıya tembih etsin! Ama bu arada ona her şeyin yakında nihayetleneceğini bildirebilir.

—Peki, Patron! Peki, ya Mis Elwood trafik tıkanıklığından dolayı geç kalırsa, o zaman ne olacak?

—Kendisine söyle, tam vaktinde gelmeye çalışsın! İşin çok mühim olduğunu bildirmeyi de unutma!

Madge Elwood hemen Mason'un yanına geçti. Kapıyı hızla çeki. Perry Mason arabasını büyük bir ustalıkla parkyerinden çıkarıyor, caddedeki arabaların arasına sokmaya hazırlanıyordu.

Bir ara, «Nasıl, her şey kolay oldu ya?» diye sordu.

—Evet. Ama geç kalacağım diye o kadar korkmuştum ki, bilemezsiniz! Hiç anlamadım doğrusu, siz bu işe neden bu kadar ehemmiyet veriyorsunuz? Neden her şeyin dakikası dakikasına olmasını istiyorsunuz?

—Çünkü mümkün olduğu kadar takip edilmemeyi tercih ediyorum da ondan.

—Bizi niçin takip etsinler?

—Gazetelerdeki haberleri okumadınız mı?

—Okudum ama son baskıyı değil.

Madge Elwood kaşlarını hafifçe çatarak Mason'a baktı.

—Bakın, benim bir fikrim var, Mister Mason! Bir yerde okumuştum, bir insan takip edildiğini anlayıp da endişeye düştü mü, endişesini hiç belli etmemeli ve iki blok arasında...

Mason, «Haa, evet, biliyorum...» diyerek genç kızın sözünü kesti. «Doğrudur, iki ev bloku arasında sırta kadem basmak mümkündür. Oldukça iyi bir usuldür bu. Ama ben takip edilmekten dolayı endişelendiğimi belli etmek istemiyorum onlara... Aksine gayet tabii davranacağım. Bu da gayet basit. Her hangi bir zorluğu yok...»

Broadside Caddesi'ne vardıklarında, Mason arabayı 1200 numaralı evin yakınında durdurdu.

Sonra Mis Elwood'a doğru dönerek, «Biraz yürümemiz gerekiyor.» dedi. «Arlene'den ne haber? İyidir İnşallah?»

—Evet, kendisine bir iki uyku hapi verdiğimden beri iyidir. Bununla beraber, büyük bir merak içinde... Benim size ne gibi bir yardımım olabilir, bunu öğrenmek istiyor. Ama bu hususta ben de bir şey bilmediğimden, merakını gideremedim.

Bir plak mağazasının bulunduğu yere birkaç metre kala, Mason, «Siz müzikle alakalanır mısınız?» diye sordu.

—Oh! Hem de nasıl! Piyasaya ne kadar plak çıkarsa hepsini alırım. Bilhassa stereofonik olanlarını tercih ederim!

Perry Mason mağazaya doğru yürüdü ve: «Çok güzel! Haydi girelim!» diye mırıldandı.

Mağazanın satıcılarından biri onlara doğru seyirtti.

Mason, «Ben birkaç plak almak istiyorum... Mister Henley siz misiniz?» dedi.

—Hayır, efendim, ben tezgâhtarım! Mister Henley, camekanlı yazıhanede

bulunan zattır.

—Haa, öyle mi? Çok güzel! Kendisine sorar mısınız, lütfen, Mister Billings'i, Mister Jim Billings'i tanıyorlar mı acaba? Dostlarımdan biridir bu. Şimdi aklıma geldi, dostuma bir de şöyle güzel bir pikap lazım... Elindeki pikabı vaktiyle buradan almış... Çok memnun kaldığını söyledi...

—Peki, efendim, geldiğinizi haber vereyim kendisine!

Tezgahtar patronuna bir şeyler söyleyince, adam kaşlarını çatıp bir müddet düşündü. İlk Masona, sonra da Madge Elwood'a baktı ve mağazaya geçmek üzere yerinden kalktı.

—Merhaba efendim! Ben müşterilerimin arasında bir Mister Billings bulunduğunu hiç hatırlamıyorum. Bununla beraber, çok uygun şartlarla iyi bir pikap verebilirim. Zira..

Mason'un arkasından doğru gelen bir ses duyuldu:

—Bir dakika, lütfen, bir dakika!

Perry Mason başını çevirip baktı.

—Ooo, komiser Tragg! Hayrola, siz de plak meraklısı mısınız yoksa?

—Eh, boş vakitlerimde plak dinlemeye bayılırım. Ama ben buraya başka bir husus için geldim. Mister Henley'le bu sabah aynı mesele hakkında görüşmüştüm zaten. Tanıyor musunuz siz bu zatı, Mister Henley?

Adam başını iki yana salladı.

—O halde ben size tanıtayım... Karşınızda cinayet zanlılarını elektrik sandalyesinden kurtarmakla ün sahibi olmuş bir avukat, yani Mister Perry Mason bulunuyor! Ben onun yanındaki genç hanımın kim olduğunu şimdilik bilmiyorum ama bunun hiçbir ehemmiyeti yok... Lakin dikkatli olun, Mister Henley, soracağım suale cevap vermeden önce genç hanıma iyice bakın! Her halde anladınız, Mister Mason çok kurnaz ve işinin ehli bir avukattır... Sizi bu hanımla birlikte sabahleyin ziyaret etmesinin bir sebebi var. Siz bir şahitsiniz. Sırası gelince, mahkemede Loring Lamont'un arabasını bir yangın musluğu önüne bırakarak giden genç kızı tanımak zorundasınız... Mister Mason o kendine has gülümsemesiyle size soracak: «Aldanmadığınızdan emin misiniz? Hatırlayın canım, hatırlamaya çalışın, geçen gün ben onunla birlikte mağazanıza gelmiş ve bir pikap almak istediğimi söylemiştim... Tanımıyor musunuz kendisini?»... Şimdi de ben soruyorum size. Mister Henley, siz bu genç hanımı daha önce görmüş müydünüz? Geçen gün Loring Lamont'un arabasını süren kimse, bu hanım mıydı?

Mason, «Mister Henley, Mister Tragg'ın sualleri sizi allak bullak etmesin!» diye araya girdi. «Kimlik tayin etme muamelesinin bu şekilde yapıldığı hiçbir yerde görülmemiştir.»

Henley, «Evet, evet, arabadaki hanım buydu işte!» diyerek Tragg'ın سوالini

cevaplandırdı. «Kıyafeti biraz değişikti ama sözü edilen kimse odur!»

Tragg, «Emin misiniz?» diye ısrar etti.

—Ne demek emin miyim? Eminim elbette!

Tragg gülümseyerek Mason'a baktı.

—Eee, Mister Mason, gerekli takdim işini yapmayacak mısınız? Yoksa lüzum görmüyor musunuz buna? Her neyse, ben yapayım bu işi bari... Mis Arlene Ferris, ben Cinayet Masasından komiser Tragg'ım! Loring Lamont'un öldürüldüğü gece nerede olduğunuzu ve ne yaptığınızı sormak isterim size... Cevap verin, lütfen!

Madge Elwood, kendini Arlene Ferris'in yerine koydu ve korkuyormuş gibi yaparak bir adım geriledi.

—Korkmayın canım, korkmayın! Suçsuzsanız, bunu ispatlarsınız olur biter.

Mason, «Bana kalırsa, siz büyük bir hata işliyorsunuz, komiser!» diye araya girdi. «Müsaadenizle Santa Momeada oturan sekreter Mis Madge Elwood'u takdim edeyim size! O da benim gibi plak ve elektronik eşya meraklısı... Bilhassa elektronik eşya ile alakalı bilgisi, benimkinden kat kat üstün. İşte bunun için, ben buraya benimle birlikte gelmesini kendisinden rica etmiştim.»

Komiser, yeniden Henley'e doğru döndü.

—Bir defa daha soruyorum, daha önce gördüğünüz kızın bu hanım olduğundan emin misiniz?

—Evet, komiser, tamamiyle eminim! ikisi aynı kimsedir.

—Ben de öyledir derim. Bu mesele üzerinde daha sonra dururuz artık. Ne yapayım, Mister Mason'un yine bir oyun çevirdiğini sanmıştım... Biraz önce de söylemiştim, şahitlik etmek üzere mahkemeye çağırıldığınızda, Mister Mason sizi şuuraltı bir aldanmaya maruz kaldığınızı iknaya çalışacaktı. Her neyse, bu mesele burada biter. Mister Mason! Kusura bakmayın ama ben Mis Elwood'u götürmek zorundayım!

—Yanınızda bir tevkif müzekkeresi var mı peki?

—Tevkif müzekkeresine ihtiyacım yok.

—Aksine var, sayın komiser, var! Mis Elwood'u tevkif edebilmeniz için, yanınızda böyle bir yazı bulunması gerekir. Şarttır bu. Keyfiniz öyle istiyor diye, onu tevkif edemezsiniz...

—Ama... ama onun Loring Lamont'un arabasından indiğini gören var. Ayrıca...

—Biliyorum, biliyorum, sağır değilim ben! Mister Henley'in dediklerini duydum. Hakimin karşısına geçtiğimiz zaman, ben onun kat'ilik ifade eden sözleri üzerinde de duracağım, merak etmeyin siz!

—Ben şimdilik sizin negibi bir oyuna başvurduğunuzu pek bilmiyorum ama Mister Mason, bunu er veya geç muhakkak anlayacağım! Haydi, Mis Elwood,

gelin benimle!

Mason, «Ben de sizinle geliyorum, Mis Elwood!» dedi.

Tragg bir çıkış yapmak üzere ufak bir tereddüt geçirdi ama sonunda boyun eğmek zorunda kaldı.

—Pekala, siz de gelin bakalım! Ama işime burnunuzu sokmayacaksınız... Aksi takdirde, ceza kanununun bir maddesini size hatırlatmak zorunda kalabilirim! Olur a, o maddeyi unutmuşsunuzdur belki...

Mason, «Haa, bakın, benim de size bir hususu hatırlatmam gerekiyor, komiser!» diye zarif bir eda takınarak konuştu. «Ben ceza kanunundaki her maddeyi ezbere bilirim... Bunu hiçbir zaman unutmayın!»

Madge Elwood polis arabasına bineceği sırada, başını çevirip Mason'a baktı. Avukat eliyle ona susmasını işaret etti.

Tragg şoförün kulağına bir adres fısıldadı. Otomobil trafiğin fazla olduğu cadde ve sokaklardan geçti ve biraz sonra تنها bir sokakta bulunan bir bungalovun önünde durdu.

Tragg yere indi ve: «Ben şimdi geliyorum.» dedi.

Bungalovun kapısındaki zili çaldı ve yarım dakika sonra içeri girdi. Beş dakika sonra yeniden görüldü. Yanında bir adam vardı. Adam arabanın şurasını burasını tetkik etti. Tragg ve kimliği bilinmeyen kimse, bungalova girdiler. Tragg birkaç dakika sonra yalnız olarak dışarı çıktı ve arabaya bindi.

Şoföre, «Plak mağazasına gidiyoruz yine.» dedi.

Mason, «Bütün bunlar ne demek oluyor, kuzum?» diye sordu.

—Ne o, merak kapıldınız bakıyorum! Neler olduğunu bir tahmin etsenize!

—Bana kalırsa bu araba polisin satışa çıkardığı bir şey olacak. Bu adam da arabanın şimdiki sahibi...

Tragg, «Öyledir belki de.» demekle yetindi.

Yol boyunca hiç konuşmadılar. Araba plak mağazasının önünde durunca, Tragg, «Sayın dostum ve saygıdeğer Küçükhanım!» diye konuştu. «Biz sizleri buradan almış ve götürmüştük... Şimdi de buraya getirmiş bulunuyoruz.»

Mason, otomobilin kapısını açtı.

—Teşekkür ederiz, sayın komiser! Size faydalı olduysak, ne mutlu bizlere! Müsaade ederseniz, şimdi size bir soru sormak istiyorum: Benim bu mağazada bulunduğumu nereden öğrendiniz?

—Anlatayım: Civarda dolaşıyordum... İçeri girdiğinizi gördüm ve Makyavelvari oyunlarınızla iddia makamının bu şahidini işe yarar bir hale getirmenizi önlemeye çalıştım.

—Henley'den mi bahsediyorsunuz yoksa? Ooo, kendisi şimdi işe yarar bir şahit olmuştur!

—İşe yarar olmuş, yahut olmamış, ben şimdi burada sizinle bunun münakaşasını yapacak değilim. Devlet bana tahkikatları idare ettiğim için para

veriyor, avukatlarla çene yarıştırmak için değil! Haydi, Franck, gidelim!

Araba biraz sonra gözden kayboldu.

Madge Elwood, «Ama Mister Mason, siz onların böyle bir şey yapmasına müsaade etmemelisiniz!» diye heyecan içinde konuştu. «Bu plakçının, benim Loring Lamont'un arabasından indiğini söylemeye hakkı yok... Ben Santa Monica'daydım ve...»

Mason, «Sakin olun canım, sakın olun!» diye mırıldandı. «Komiser Tragg yaptığımız bu küçük gezinti sonunda pek memnun görünmedi. Halbuki yola çıktığımız zaman hiç de öyle değildi. Zil çalıyordu etekleri! Çok merak ediyorum doğrusu, ondaki bu değişikliğin sebebi ne acaba? Haydi gelin!»

Bir dakika kadar sonra yola düzöldüler. Madge Elwood, yine Mason'un yanında oturuyordu.

Bir ara, «Ama... ama biz biraz önce polislerle aynı yolu takip etmemiş miydik?» diye sordu.

—Evet.

—Yoksa siz aynı yere mi gidiyorsunuz yine?

Avukat başıyla bir doğrulama işareti yaptı.

—Ama niçin, Mister Mason, niçin?

—Orada bence karanlık olan bir noktayı aydınlatmam gerekiyor. Sizin anlayacağınız, bir nevi tahkik işi olacak bu!

Madge Elwood avukatın bu sözleri karşısında ağzını açıp bir şey söyleyemedi. Gidecekleri yere vardıklarında, Mason küçük bungalovun zilini çaldı. Kapıyı açan adam, ona hayret dolu bir bakışla baktı.

—Biraz önce polislerle gelen kimse siz değil miydiniz?

—Evet.

—Peki, ne istiyorsunuz şimdi? Durumda her hangi bir değişiklik yok ki... Evet, orası muhakkak, kız öteki kıza benziyor ama ben yine de onun aynı kimse olduğundan emin değilim. Elinde bir fotoğraf bulunan bir adam ziyaret etti beni... Fotoğraftaki kadının, tarafımdan görülen kadın olup olmadığını sordu bana. Tam bir şey söyleyemeyeceğimi, bununla beraber, arabadaki kadının fotoğrafta görülen kimse olduğundan şüphe ettiğimi bildirdim kendisine... Elbette ki emin olamazdım. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz her halde, Loring Lamont'un yanındaki kadını gördüğüm zaman, araba hızla gidiyordu. Kadını şöyle böyle görebilmişim...

—Evet, anlıyorum. Teşekkür ederim, Bayım! Sizi rahatsız ettiğim için kusurumu bağışlayın!

—Rica ederim, ne demek, polise yardımcı olmak herkes gibi benim de vazifemdir! Ama emin olmadığım bir husus hakkında kat'i bir şey söyleyemem doğrusu!

—Haklısınız. Keşke herkes sizin gibi olsa. Herkes yalan yanlış konuşmasa...

Özür dilerim, adınız neydi sizin?

—Tom Grimes!

—Tekrar teşekkür ederim, Mister Grimes! İnşallah sizi bir daha rahatsız etmem.

Arabaya döndüğü zaman, Mason, «Söyleyin bakalım, Mis Elwood. siz Arlene'e yardım etmek istiyorsunuz, değil mi?» diye sordu. «Bu iş için hazır mısınız?»

—Evet.

—O halde ben sizi bu işin içine sokacağım! Ama üzerinize düşen vazifeyi, içten gelen bir istekle yapacaksınız.

—İçten gelen bir istekle mi dediniz?

—Evet. Fakat korkmayın sakın, içinden çıkılamayacak bir durumla karşılaşmayacaksınız. Sizi tevkif edebilirler... Ama sırası gelince, serbest bırakmak zorunda kalacaklar. Nasıl, kabul ediyor musunuz?

—Oh, elbette! Arlene'e faydalı olabilmek için, ben sizin iler dediğinizi yapmaya hazırım!

—Çok güzel! Şimdi ben sizi arabanızın bulunduğu park yerine götüreceğim. Otomobilinize atlayacak ve doğruca evinize gideceksiniz... Haa, unutuyordum az daha, bu arada bir sürü fotoğrafçıyı kabule hazırlanmalısınız! Neredeyse meydana çıkarlar... Vazifeniz gereğince, klişelerde görülmeniz gerekiyor zira!

Perry Mason yazıhanesine gidince, Paul Drake'ı orada buldu.

Paul Drake, «Perry! Polis, Arlene Ferris'ı tevkif etti, haberin olsun!» diye birden konuştu.

Avukat «Peki ama onu nerede bulmuşlar?» diye sordu.

—Santa Monica'da... Bir kız arkadaşının evinde.

—Oraya gitmeyi nereden akıl etmişler acaba?

—Bilmiyorum. Kim bilir belki de kızın bütün arkadaşlarına uğramışlardır.

Mason, sekreterine doğru döndü.

—Della! Telefonla Hamilton Burger'ı arar mısın bana, lütfen!

Genç kadın, savcının numarasını kadranda çevirirken. Paul Drake, «Ömürsünüz doğrusu, Perry!» dedi. «Bakıyorum. Kainatın Ulu Mimarı varken, O'nun meleklerine başvuruyorsunuz! »

Mason endişe dolu bir tavırla başını iki yana çevirdi ve bir şey söylemedi.

Della Street o sırada ona telefon aletini uzatıyordu

Savcının sesi hattın öbür ucunda duyuldu:

—Günaydın, Mister Mason! Emredin, ne yapabilirim sizin için?

—Polis, müvekkillerimden birini, yani Mis Arlene Ferris'ı tevkif etmiş.

—Evet, haberim var. Loring Lamont'un öldürülmesiyle alakalı olarak onu sorguya çekecekler.

—Öyle mi? O halde avukatı sıfatıyla onunla görüşmeme izin verilmesini istiyorum.

—Bu talebinizi polise yapmanız gerekiyor, Mister Mason!

—Hayır, ben bu talebi size yapmayı uygun buldum. Aksi takdirde, başka bir çareye başvurmak zorunda kalacağım.

—Neymiş bu başka çare?

—Bilirsiniz siz de... Anayasamızda bir madde vardır, polis tarafından tevkif edilip de savcılıkça mahkemeye sevk edilecek bir suçlu, müdafaa avukatının talebi halinde avukatıyla görüştürülür.

Hamilton Burger bir müddet düşündü.

Sonra, «Peki, talebiniz kabul edilecektir.» dedi. «Mademki siz Mis Ferris'in avukatısınız, o halde buraya getirilir getirilmez kendisiyle görüşmeniz mümkün olacaktır. Bununla beraber, ben size bir iki soru sormak isterim. Çünkü bu mesele hakkında geniş bilgi sahibi sayılırım... Mis Ferris suçsuz idiyse, Loring Lamont'un öldürülmüş olduğunu duyduğu zaman, neden polise başvurmadı ve neden cinayet işlenen evde öldürülen kimseyle başbaşa bulunduğunu söylemedi?»

—Sorulan suale tarafımdan bir cevap verilebilmesi için, önce bir hususun

bilinmesi gerekir: Mis Ferris, Lamont'un öldürülmüş olduğunu ne zaman öğrenmiştir acaba?

—Kusura bakmayın ama Mister Mason, bu sizin yaptığınıza düpedüz ipi kırmak denir! Her neyse, bu bahis üzerinde şimdi durmayalım da sadede gelelim... Pekala! Ben talebinizi kabul ediyor ve müvekkilinizle konuşabileceğinizi söylüyorum... Buraya getirilince, kendisiyle bir görüşme yapabilirsiniz.

—Teşekkür ederim, Mister Burger!

Mason telefon aletini yerine koyduktan sonra Paul Drake'e baktı.

—Evet, söyle bakalım, başka ne haberlerin var?

—Loring Lamont'un o kır evine bir genç kadınla gitmiş olduğu tespit edilmiş. Orada jambonlu yumurta yapmak ve börek pişirmek suretiyle karınlarını doyurmuşlar. Lamont, yemekten birkaç dakika sonra öldürülmüş.

—Karınlarını orada doyurmuşlar dedin, Paul... İkisi de yemiş mi?

—Evet.

Avukat, kaşlarını çattı.

Sonra, «Bu evin temizlik işleriyle biri meşgul oluyor muymuş acaba?» diye sordu.

—Evet, bu işleri oraya beş kilometre uzaklıkta oturan Sadie Richmond adında dul bir kadın yapıyormuş.

—Yani bu kadın, Lamont'un kapı komşusu değil, öyle mi?

—Hayır. Ama malikanenin toprakları oldukça genişmiş. Misis Richmond oraya her sabah saat onu yirmi geçe filan gelirmiş. Yemek verildiği zamanlarda bulaşıkları yıkar, firma davetlilerinin orada yatıya kaldıkları zamanlarda da, odaların hazırlanmasını sağlarmış... Sonra bir adam var ki, bu da gündüzleri bahçe işlerine bakan biridir. Gerek kadında ve gerekse adamda, parmaklıkları kapının birer anahtarı bulunurmuş.

Mason, saatine baktı.

—Arlene Ferris'in tevkif edildiğinden bu yana ne kadar zaman geçmiş acaba?

—Ben sana bu hususta tam bir şey söyleyemeyeceğim ama aradan bir saat geçmiştir belki de...

—Anlaşıldı, polis, Madge Elwood'un oradan ayrılışından biraz sonra oraya gitmiş olacak. Şimdi biz cinayet işlenen yere bir göz atmak zorundayız. Polis nasıl olsa oradan ayrılmıştır.

—Evet, tahkikatı idare edenlerle birkaç resim çeken gazeteciler, oradan ayrıldılar.. Ne var ki, sen elini kolunu sallaya sallaya giremezsin oraya. Yanılmıyorsam, siz avukatlar buna haneye tecavüz gibi bir şey diyorsunuz... Bak, haber veriyorum sana, böyle bir şey yapmakla başına dert açabilirsin. Perry!

—Haydi dostum, haydi, tasa etme sen sakın! Ben kanun dışı bir davranışta bulunacak değilim. Şu Sadie Richmond'un adresi var mı sende?

Drake, başıyla bir doğrulama işareti yaptı.

—Mükemmel! Haydi, onu görmeye gidiyoruz! Sen de gel, Della! Kadınlar, erkeklerin gözlerinden kaçabilecek şeyleri görmekte daha dikkatli olurlar.

Drake, «Senin bulmak istediğin şey nedir, Perry?» diye sordu.

—Ne bulmak istediğimi bilsem, oraya gitmek istemezdim!

Yolda, Mason başını Drake'e doğru çevirdi.

—Yanılmıyorsam, parmaklıklı kapının anahtarı olmadan eve girmek imkansız... Üstelik dikenli tel çiti biraz ilerde üç metre yüksekliğindeki bir parmaklıkla sağlamlştırılmış, değil mi?

—Evet.

—Ama gerek Lamont'larda, gerekse onların evde misafir edecekleri kimselerde bir iki anahtar bulunuyordur...

Pek tabii, bir tane Sadie Richmond'da, bir tane de bahçivanda olsa gerek.

—Evet.

—Adı ne bu bahçivanın?

—Otto Keswick. Adam Sadie Richmond'a yakın bir yerde oturuyor.

Sadie Richmond otuz yaşlarında bir kadındı. Oldukça gürbüz sayılırdı.

Mason kendisini takdim etti ve: «Ben Lamont'un öldürülmesi meselesiyle alakalanıyorum.» dedi.

Genç kadın hafifçe gülümsedi.

Sonra, «Bu meseleyle alakalanan yalnız siz değilsiniz.» diye gülümseyerek konuştu.

—Ben bundan şüphe ediyordum zaten. Siz bu sabah oraya gitmiş miydiniz?

—Hayır. Polis, oraya ne zaman gitmem gerektiğini bana telefonla bildirecek. Öyle söylediler...

—Peki, bir haber çıkmadı mı daha?

—Çıktı... Onbeş dakika önce telefon ettiler.

—Şu halde siz temizlik işi için oraya gideceksiniz, değil mi?

—Evet.

—Yardımcıya ihtiyacınız var mı?

Kadın yeniden gülümsedi, sonra da başını iki yana salladı.

Mason elini iç cebine sokup cüzdanını çekti ve oradan yirmi dolarlık bir banknot çıkardı. Sadie Richmond parayı gördü ama bir şey söylemedi.

Mason bu defa da cüzdanından bir ikinci yirmi dolarlık çıkardı. Bunu bir yenisi, sonra da dördüncüsü takip etti.

—Şunu bilin ki, Misis Richmond, biz sizin başınızı belaya sokmak istemiyoruz!

Sadie Richmond, başını yeniden iki yana sallamakla yetindi.

Mason, «Bakın, Misis Richmond!» dedi. «Bir genç kadın var ki, kendisi bu cinayeti işlemiş olmakla suçlanmaktadır. Ben onun avukatıyım. Polis, kendisine faydalı olabilecek her şeyi almış bulunmaktadır. Gerçi ben onların görmediği bazı ipuçlarını ortadan kaldırabilirim ama müdafaamı eksiksiz olarak yapabilmek için cinayetin işlendiği yeri görmek istiyorum. Pek tabii, cinayet yerini ziyaret edebilmem için mahkemeden bir müsaade almam gerekiyor. Bu müsaadeyi koparacağımdan da emin bulunmaktayım. Ne var ki, bu iş biraz vakit alacaktır. Aksi gibi benim vaktim oldukça dar ve değerli...»

Sözlerini bitirdikten sonra, Mason seksen dolardan ibaret parayı Misis Richmond's uzattı. Kadın bir an tereddüt etti. Sonra da banknotları aldı.

—Doğrusu ya, size ne diyeceğimi bilemiyorum, Mister Mason! Çünkü cinayet gecesi evde olup bitenlerden haberim yok. Bununla beraber, Loring Lamont'un oraya geldiği zamanlar, şuna inandım ki... Yo, yo, size bunlardan bahsetmemeliyim... Ama benimle birlikte gelebilirsiniz. Yalnız bir şartım var: Her şeyi şuna buna anlatmayacaksınız!

—Merak etmeyin, ben çenemi tutmasını bilirim!

—O halde arabanızla arabamı takip edebilirsiniz! Oraya birlikte gideceğiz. Öyle sanıyorum ki, ben orada bir sürü işle karşılaşacağım.

—Bir sürü iş mi? Nasıl mesela? Bulaşıkları yıkama işi mi?

—Oh, hayır! Polis yıkanması gereken bütün tabakları götürmüş bulunuyor. Beni telefonla aradıkları zaman söylemişlerdi...

—İyi ya işte! Yapmanız gereken iş yok demektir. Haydi, yola düzülün siz bakalım! Biz sizi takip ediyoruz.

Kır evinin önüne vardıklarında, Misis Richmond arabaların malikane topraklarına girmesini sağladı ve parmaklıklı kapıyı kapattı.

Sonra, «Polis, bu kapının devamlı olarak kilitlenmesini istiyor.» dedi. «Dediklerine göre, çocukların yüzme havuzuna girmelerini önlemek, böylece de her hangi bir kazaya sebebiyet verilmemesini sağlamak gerekiyormuş.»

Mason evdeki konfor karşısında şaşırıp kaldı. Mobilyalara, yer halılarına ve mutfak takımlarına hayranlıkla baktı.

—Loring Lamont, mutfak işleriyle bizzat meşgul olmaktan hoşlanır mıydı?

Kadın, Della Street'in gülümsemesine sebep olacak derecede içini çekti.

—Eh, sırasında meşgul olurdu. Ama dikkat ettim, mümkün olduğu kadar az tabak kirletirdi.

Mason, yer muşambasında etrafı tebeşirle çevrilmiş olan kırmızı bir lekeyi gösterdi.

—Anlaşılan ceset burada bulunmuş.

Misis Richmond, «Evet, öyle olacak.» diye onun sözlerini doğruladı. «Polis bana buranın da temizlenebileceğini söyledi ama ben bu işe pek yanaşmayacağım doğrusu! Bu işin de tarafımdan yapılmasını istiyorsa, ihtiyar Lamont'un bana ayrı bir ücret ödemesi gerekir!»

—Loring Lamont burada akşam yemeği verdiği zamanlar, öyle sanıyorum ki size ayrı bir prim ödüyordu, değil mi?

O sırada iş önlüğünü elbisesinin üstüne bağlayan Misis Richmond. «Akşam yemeği dediniz de aklıma geldi Loring Lamont buraya öyle kuru kalabalık diyebileceğimiz kimseleri çağırmazdı pek... Başbaşa kalacağı bir kadın, yahut da bir genç kız getirirdi...» diye mırıldandı.

Mason, alt kısmında birkaç çekmece bulunan küçük bir yazı masasına doğru yaklaştı.

—Kimin işine yarıyor bu yazı masası?

—Ben çekmecelere ev masraflarıyla alakalı faturaları, çamaşır fabrikasının makbuzlarını ve bu gibi şeylere benzer kağıtları koyarım.

Yazı masasının çekmecelerini çekip bakan Perry Mason, «Şu çek defteri sizin midir?» diye sordu.

—Oh, hayır! Bankada bir hesabım yok ki, çek defterim olsun!

Mason, çek defterinin koçanını tetkik ediyordu.

—Burada doldurulmuş ve koparılarak alınmış birkaç çeke ait koçanlar görülüyor... İşte biri! Seksenyedi dolarlık bir çekmiş bu... Bir hafta önce bir garaja verilmiş. Şu da bir sigorta şirketi adına doldurulmuş altıyüz yirmibeş dolarlık bir şey... Bir tanesi de, cinayetin işlendiği gün Orval Kingman adına doldurulmuş... Miktarı beş yüz dolar... Sonuncusu da beş yüz dolarlık ama koçana sadece O. K. harfleri yazılmış. Hesabın balansı, iki bin beş yüz yetmiş dolar otuz sent...

Misis Richmond, avukata iyice sokuldu.

—Nerede buldunuz siz bu çek defterini?

Mason, üzerlerine iri O.K. harfleri yazılmış olan çamaşır fabrikasıyla bakkaliye faturalarının katlarını açtı ve: «Defteri, şu faturalarla birlikte burada buldum.» diyerek çekmecelerden birini gösterdi.

Temizlikçi kadın, «Ben masraf fişleriyle faturaları hep oraya koyarım.» dedi. «Patronlardan biri buraya gelince, bunları oradan alır.»

—Peki, faturaların üzerlerine O. K. harflerini siz mi yazarsınız?

—Evet. Bu, tarafımdan kontrol edilen faturaların karşılığının ödenebileceğini ifade eder.

—Ya doldurup koparılan çeklerden birinin dip tarafında görülen O.K. nedir? Bunları da siz mi yazmıştınız?

Genç kadın, «Ooo, hayır, hayır!» diyerek başını iki yana salladı. «Ben oraya ne diye böyle şeyler yazayım?»

—Bilmem... Ben de bunu anlamaya çalışıyorum işte!

Misis Richmond gözlerini bir müddet avukatın yüzünden ayırmadı. O anda hareketlerinde bir değişiklik görüldü.

—Kuzum, ben sizin davranışlarınızdan bir şey anlamadım! Ne demiştiniz siz bana, sadece cinayet yerine bir göz atmak istediğinizi söylememiş miydiniz? Eee, ne oluyor şimdi? İşte cinayet yerindeyiz... Ama siz öyle yapacağınıza, çekmeceleri karıştırıyor ve çeklere, faturalara bakıyorsunuz...

Mason kadının sözlerine aldırış bile etmedi ve: «Anladığıma göre, Loring Lamont'u bir ekmek bıçağıyla öldürmüşler.» dedi. «Söyleyebilir misiniz bana acaba, bu bıçak nerede duruyordu? Mutfaktaki bıçaklardan birinde eksiklik var mı dersiniz?»

—Bilmiyorum, size bu hususta kat'i bir şey söyleyemeyeceğim... Hem siz sadece evin içini görmek istemiştiniz, öyle sanıyorum ki, göreceğinizi görmüş bulunuyorsunuz... Artık gitseniz iyi olur. Sizi içeri aldığımı duyacak olurlarsa, işimden olabilirim!

Sonra kadın kararlı bir eda ile kapıya doğru yürüdü. Mason fırsatı kaçırmadı ve çek defterini cebine koydu.

—Hay hay, Misis Richmond! Haklısınız... Durup dururken başınızı derde sokmayalım!

—Teşekkür ederim! Size parmaklıkları kapıyı açayım... Siz gidince yeniden kapatırım.

Kadın küçük yolda ilerlerken, Mason ve yanındakiler arabaya bindiler.

Drake, «Ne yalan söyleyeyim, bu kadın bize karşı pek samimi davranmadı!» diye homurdandı.

Della Street, «Yoo, Paul, o şekilde konuşmakla haksızlık ediyorsun!» dedi. «Gücenmemeliyiz ona. Olacak iş miydi yani? Kadın banknotları görünce dayanamadı ve yapmaması gereken işi yaptı. Ama şimdi hatasını anlamış bulunuyor.»

Mason marşa bastı.

—Evet ama ancak çek defterini görünce ki, onda böyle bir değişiklik oldu.

—Elbette olur, Patron! Ne de olsa siz kolay kolay bulamayacağınız bazı ipuçları temin ettiniz. Sırası gelince, herkes sizin bunları nereden ele geçirdiğinizi birbirine soracak...

Mason arabayı birden durdurdu.

—Ne olur ne olmaz, Della, biz yine de tedbirli olmalıyız! Sen torpido gözünde duran fotoğraf makinemi çıkar da, sana söyleyeceklerimi yapmaya hazır ol!

O sırada, «Haydi acele edin, acele edin! Ben bütün gün burada kalacak değilim!» diyen ve parmaklıkları kapının yanında bekleyen Misis Richmond'un sesi duyuldu.

Mason çek defterini güneşe karşı tuttu. Della Street de onun teker teker çevirdiği çek koçanlarının resmini birkaç santimetrelik mesafeden çekti.

Sonra makineyi kılıfına koydu ve: «Tamam, bu iş de bitti!» diye mırıldandı.

Sadie Richmond kapının yanından ayrılmıştı. Onlara doğru hızlı hızlı yürüyordu.

—Duymadınız mı sözlerimi? Hemen gidin buradan dedim size! Korkuyorum, sizi burada görecekler diye ödüm patlıyor! Zaten yeteri kadar kaldınız. Başımı derde sokmayın, lütfen! Haydi, haydi!

Mason, «Oh, tabii. Misis Richmond, tabii!» dedi. «Merak etmeyin, durumunuzu takdir ediyoruz. Şimdi şu çek defterini yerine koyabilirsiniz... Tetkik etmek üzere yanıma almıştım. İşim bitti!»

—Ama... ama siz ne yaptınız, kuzum? Ne hakla bu defteri yanınıza aldınız? Ne hakla bunu götürmeyi düşündünüz?

—Götürmüş değilim canım, görüyorsunuz işte, iade ediyorum size! Bu çek defteri, polisin de işine yarar. Zira bir delil teşkil etmektedir.

—Delil mi? Ne delili?

—Bunu ben de tam olarak bilmiyorum.

Sadie Richmond defteri Mason'un elinden çekti.

—Pekala! Şimdi uzaklaşın buradan!

Mason onu nazik bir eda ile selamladı.

—Gösterdiğiniz kolaylık için, size çok çok teşekkür ederiz!

Misis Richmond'un kapıyı kapatması üzerine de, «Şimdi sana bir iş çıktı, Paul!» dedi. «Bu çek defterinin, Loring Lamont'a ait olup olmadığı öğreneneceksin... Aynı zamanda da Orval Kingman'ın kim olduğunu tayine çalışacaksın!»

—Ne yani, sence mühim bir husus mu bu yoksa?

—Evet. O. K. harfleriyle işaretlenmiş olan çek, cinayetin işlendiği gün Orval Kingman namına doldurulan çekten sonra yazılmış. Diğer taraftan, ben Sadie Richmond'un ödenmesi gereken faturalara O.K. kelimelerini yazmasını garip karşıladım!

Mason, Arlene Ferris'e dikkatle baktı ve: «Siz bana her şeyi söylemiş miydiniz?» diye sordu.

—Evet, her şeyi olduğu gibi söyledim.

—İyi ama polis sizin bana söylemediğiniz başka hususları da öğrenmiş gibi görünüyor. Yoksa sizi kolay kolay suçlayamazlardı.

—Bilmiyorum, Mister Mason, bu hususların neler olabileceğini hiç bilmiyorum! Ama şurası muhakkak: Loring Lamont'u ben öldürmedim!

—Peki, bana söylediklerinizin hepsini polise de tekrarlamış mıydınız siz?

—Evet. Gerçi biliyorum, bütün bunları onlara söylememem gerekiyordu ama komiser Tragg o kadar anlayışlı ve o kadar da müşfik davrandı ki bana karşı, ister istemez konuştum. Tevkif edilmemem, dolayısıyla temize çıkmam için elinden geleni yapıyordu adeta.

Mason, başını birkaç defa salladı.

Sonra, «Evet, öyle yaparlar her zaman... Başvurdukları taktiklerin sadece ufak bir misalidir bu.» diye mırıldandı. «Bakın, Mis Ferris, ön duruşma birkaç gün içinde yapılacak! Gaye, sizin hakim karşısına çıkarılmanızın lüzumlu olup olmadığını anlamaktır... Ön duruşma da olsa, biz sual sorma ve şahit gösterme hakkına sahip bulunuyoruz... Umumiyetle bu gibi duruşmalar hiçbir işe yaramaz ama biz yine de savcılığın bu meseleyle alakalı tutumunu öğrenmiş olacağız. Bildiğimiz, öğrendiğimiz bir husus var: Loring Lamont eve yeniden döndüğünde, hemen masaya oturmuş ve jambonlu yumurtaları yemiştir...»

—Hemen mi? Ama niçin?

—Bilirsiniz siz de, jambonlu yumurta soğuduğu zaman, lezzetini kaybeder. Siz orada iki tabak bulunduğundan emin misiniz?

—Evet. Tabakları masaya ben koymuştum.

—O halde biri Lamont'a eşlik etmiş olacak. Ama bu kimsenin, sizin oradan ayrılmanızdan pek pek bir iki dakika sonra gelmiş olması gerekir. Giderken kaç arabayla karşılaşmıştınız?

—Şehre girinceye kadar hiçbir arabayla karşılaşmadım. Hatta bu hal tuhafıma bile gitmişti...

Genç kızın verdiği bu cevap karşısında, Perry Mason hafifçe kaşlarını çattı.

Sonra, «Bana söylediklerinize göre, yaptığı son telefon konuşmasından sonra Loring Lamont'un üzerinde bir değişiklik olmuş.» diyerek yeniden konuştu. «O zamana kadar aceleci görünüyormuş ama hareketlerinde bir incelik varmış. Birdenbire değişmiş ve tam bir saldırgan olmuş... Bana kalırsa, telefonda oraya birinin gelmek üzere olduğu bildirilmiştir. O da işi bir an önce bitirmek istemiştir. Başka bir telefonda konuşması, söyleyeceği sözlerin tarafınızdan duyulmamasını istediğine işarettir. Durum meydanda. Başka türlü olamaz. Daha önce konuştuğu zaman, siz onun karşısındaki kimsenin

bir erkek, yahut da kadın olabileceğini anlamış mıydınız?»

—Hayır. Çünkü her hangi bir isim söylemedi. Ama kendisine telefon eden kimseyle tam bir anlaşma halinde gibiydi. İki de birde, Okey! Okey! dediğini duymuştum. Bir ara da, Çok güzel! Çok güzel! diye tekrarlardı. Hem okey, hem de çok güzel demesini garipsemiştim nedense!

—Kim bilir, küçük adıyla soyadının baş harfleri O. K. olan biri vardır belki de...

—Haa, bakın, olmayacak şey değil!

—Pekala! Siz bundan kimseye bahsetmeyin! (Mason yavaşça doğruldu.) İşimize yarayabilir bu bizim.

—Ben size gerektiği kadar yardımcı olamadığım için çok üzgünüm, Mister Mason! Ne yapayım ki, annem babam biri yanımda telefonla konuşurken, söylenen sözleri dinlemememi tembih etmiştiler... Loring Lamont'un söylediği sözlere biraz dikkat ettimse, bu, pişirmiş olduğum böreklerin sıcak sıcak yenmesini arzu etmem yüzündendir.

—Evet, sizi gayet iyi anlıyorum! Ama siz şimdi bu meseleyi boşu boşuna zihninize takmayın! Asıl ben sizi kurtarmak için, şu dakikadan itibaren zihnimi kurcalayan hususlar üzerinde duracağım! Öyle sanıyorum ki, ön duruşmadan önce birbirimizi göremeyeceğiz... Fakat ne olursa olsun, cesaretinizi kırmamaya çalışın, lütfen!

Bu ziyaretten sonra, Mason yazıhanesine gitti. Della'ya Paul Drake'ı çağırmasını söyledi. Drake'in yazıhanesi de iş hanının aynı katındaydı. Biraz sonra kapıda görüldü.

Avukat, «Bak, Paul!» diyerek konuşmaya başladı. «Bana öyle geliyor ki, üzerinde O. K. harfleri bulunan çek koçanı büyük bir ehemmiyet taşımaktadır. Belki de çeki tahsil eden kimsenin küçük adıyla soyadının baş harfleridir bu. Ama biz bir de Orval Kingman adının yazılı olduğu bir başka koçan gördük...»

Dedektif, «Haa, ben bu adam hakkında gerekli bilgi topladım.» dedi. «At yarışları bahisçiliğiyle uğraşan birisiymiş...»

Mason, bir an düşündü.

—Demek öyle? Bu bizim işimize yarayabilir.

Della Street, «Durun, durun!» diye araya girdi. «Şura da bir not gördüm ben... Bir O.K. daha var ortada. Yan: bahçıvan Otto Keswick.»

Mason, «Öyle ya, öyle ya!» diye mırıldandı. «Sen bu adam hakkında bir şey biliyor musun, Paul?»

—Elbette biliyorum. Şimdiye kadar edindiğim bilgilere göre, hapis cezası yemiş biri bu adam.

—Vay canına! Suçu neymiş peki?

—Şantaj!

—Sen ne diyorsun yahu, bu çok mükemmel bir bilgi! Bomba gibi bir şey!

Della, çek defterinin resimlerinden ne haber?

—Resimlerin agrandismanı yapıyor şimdi. Bir eksperle randevum var. Adam, O. K. harflerinin Loring Lamont tarafından yazılıp yazılmadığını belki meydana çıkarabilecek.

—Belki de nesi oluyor?

—Eksper bu işde başarı sağlayacağından emin ama bizden Loring Lamont tarafından yazılmış bir başka O. K. istiyor. Aksi takdirde, bu iş suya düşebilirmiş. Gerçi kendisi öteki koçanların da Loring Lamont tarafından doldurulup doldurulmadığını söyleyebilirmiş ama işin içinde sadece iki harf olunca, bunların aynı kimse tarafından yazıldığını karşılaştırmak imkanını bulamazmış.

—Ama ne de olsa faturalardaki harfler sayesinde koçanda görülen O. K. harflerinin Sadie Richmond tarafından yazılıp yazılmadığını tayin edebilir sanırım. Ama öteki koçanlar da şayet Loring Lamont tarafından doldurulmuşsa, sonuncunun da onun tarafından yazıldığı meydana çıkabilir Paul, sen hemen bankaya başvurmalısın! Doğrusu ya, ben çeki getirecek kimsenin kim olduğunu bilmek isterdim!

—Ama bilir miyiz, çekin karşılığı ödenmiştir belki de.

—Hayır, ödenmiş olacağını sanmam. Elverir ki, çek, Loring Lamont'un öldürüldüğü gün, bankanın kapanmasından önce oraya getirilmiş olsun! Cinayetin işlenmiş olduğu ertesi gün öğleye doğru anlaşıldığına göre, para o saatlerde de çekilmek istenmiş olabilir. Çek karşılığının ödenmiş olduğunu kabul etsek bile, para bir makbuz karşılığında verilmiştir. Kendisine başvurulduğu takdirde, bir yazı eksperine bize aramakta olduğumuz bilgiyi sağlayabilir.

—Pekala, Perry! Ben bankaya gidip gerekeni yapmaya çalışacağım. Ama bu işte başarı elde edebilir miyim, bunun için bir şey söyleyemem. Zira iyi biliyorum, meslek sırrıdır diyerek arzumu yerine getirmekten çekineceklerdir. Ben sana samimi bir şey söyleyeyim mi, Perry, en iyisi, şu senin müvekkil hanım o kır evine bir maksatla götürülmüş olduğunu izah etsin... Loring Lamont, onun arabasından bir distribütör parçasını yok etmiş ve kendisini tuzağa düşürmüştür. Mis Ferris daha sonra da nefsinin korumak zorunda olduğunu söyleyince, her şey hallolur.

—Evet, müvekkilim nefsinin korumak istemiştir, Paul! Ne yazık ki, sırta saplanan bir ekmek bıçağı var işin içinde!

—Haklısın, Perry, sen bunu bana daha önce de söylemiştin! Ama...

Mason, «Hayır, Paul, hayır!» diyerek arkadaşının sözünü kesti. «Müvekkilim mahkemede hakikati, sadece hakikati söylemek üzere konuşacaktır. Ben hakikati yalnız kuvvetli bir silah olarak değil, güvenilebileceğim tek kuvvet olarak kabul etmişimdir her zaman.»

—İyi ya işte, Perry! Mis Ferris arabasındaki bir distribütör parçasının

Lamont tarafından yok edildiğini söylemekle, yalan söylemiş olmayacak ki... Bir jüri ise, namusunu korumak için çırpınan bir genç kızın davranışını takdirle karşılar. Çünkü günümüzde namusunu korumak için kendini tehlikeye atan kadınlar pek nadir görülüyor!

—Biliyorum, Paul, biliyorum! Ben bu distribütör meselesiyle alakalı olarak elbette ki üzerime düşen müdafaayı yapacağım. Gel gör ki Arlene Ferris, tahkikatı idare edenlere jambonlu yumurtaları tabaklara koyduğunu söylemiş. Halbuki yapılan otopsi neticesinde, Loring Lamont'un jambonlu yumurtaları yer yemez öldürülmüş olduğu anlaşılmış.

Drake, içini çekti.

—Tuh! Ne yapalım, sırasında hiç beklenmedik aksilikler çıkar böyle, Perry! Ama bilirim ben seni sen en nazik durumda olan zavallılar, hiç beklenmedik bir zamanda temize çıkarırsın!

Della Street, «Aman aman, tahtaya vuralım!» diye mırıldandı.

Ön duruşmayı idare edecek olan hakim, Carlton Bayton'du. İddia makamının masasında ise, yaptığı şiddetli hücumlarla tanınan savcı yardımcısı Donald Enders Carson bulunuyordu.

İddia makamının ilk şahidi, adli tabib Dr. Draper oldu. Adam Loring Lamont'un bir ekmek bıçağıyla öldürüldüğünü söyledi. Sonra da otopsi sırasında silahın hala sırta saplı olarak durduğunu gördüğünden bahsetti. Gerçi Loring Lamont'un hangi saatte öldürülmüş olduğunu tam olarak söyleyemezdi ama ölüm muhtemelen Lamont'un jambonlu yumurtaları yemesinden hemen sonra meydana gelmişti. Bu da ayın beşinci gününün gecesinde, yediyle geceyarısı arasında bir saat olabilirdi.

Carson, «Karşı soruşturma yapılabilir!» dedi.

Bunun üzerine, Mason ayağa kalktı.

—Fikrinizce ölüm ani mi olmuştu, doktor?

—Evet, ani olmuştur diyebiliriz.

—Ne dersiniz, doktor, Loring Lamont'un yarası her ne kadar sırtından yediği bir bıçak darbesiyle meydana gelmişse de, bu işi ön tarafında bulunan biri yapmış olamaz mı?

—Oh, hayır, öyle bir şey olacağını sanmam.

—Teşekkür ederim, doktor! Sorulacak başka bir سوالim yok.

Hakimin önüne çeşitli krokiler, haritalar ve fotoğraflar getirildi. Sonra Carson, Mister George Albert'in çağırılmasını rica etti. Cinayetin işlenmiş olduğu duyulduğu zaman büyük bir sarsıntı geçiren Jarvis Lamont yerinden kımıldayamamış ve kimlik tayini işini George Albert yapmıştı. Adam yıllardan beri Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nde çalışıyordu. Polisin ricası üzerine cinayet yerine gitmiş ve öldürülenin Loring Lamont olduğunu söylemişti.

Carson onun bu hususlarla alakalı sözlerini dinledi. Sonra, «Siz davalıyı tanıyorsunuz, değil mi, Mister Albert?» diye sordu.

—Evet, efendim!

—Uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?

—Şirkete girdiğinden beri tanıyorum... Yani iki buçuk aydır...

—Ayın beşinci günü akşam üstü de görmüş müydünüz kendisini?

—Evet.

—Ne sebeple görmüştünüz? Şirket her günkü gibi o akşam da kapanmamış mıydı?

—Kapanmıştı kapanmasına ama davalı elindeki acele işi bitirmek için şirkette biraz daha kaldı.

—Peki, saat kaçta gitti o akşam?

—Beş buçuğu birkaç dakika geçe.

—Şirketin diğer bürolarında başka memur var mıydı?

—Hayır. Yalnız davalı ve ben vardık.

—O akşamki hava durumunu hatırlıyabiliyor musunuz?

—Evet. Yağmur yağıyordu. Bütün gün yağmıştı zaten.

—Teşekkür ederim, Mister Albert! Müdafaa, şahidi sorguya çekebilir!

George Albert'in yüzüne dikkatle bakan Mason, «Davalıyı Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nde işe başlamadan önce, tanır mıydınız?» diye sordu.

—Hayır.

—Sekreterlerin işe alınması muamelesiyle siz mi meşgul olursunuz?

—Hayır.

—Ama onlara yol verebilirsiniz, değil mi?

—Evet.

—Davalının Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'ne nasıl alındığını hatırlayabilecek misiniz acaba?

—Evet.

—Nasıl oldu bu iş? Alelade bir şekilde mi?

—Hayır. Mis Ferris, Loring Lamont'un emri üzerine işe alınmıştı.

—Öyle olunca da, personel şefinin bu emre uyması gerekirdi, değil mi?

—Tabii değil mi ya!

—Davalı, şirketteki işini ne zaman bıraktı peki?

—Ayın altısında onun işine ben son verdim. Çünkü..

—Sadece sualime cevap verin kafi! Beni yalnız tarih alakalandırıyor...

—Dedim ya, işine ayın altısında son verildi!

—Teşekkür ederim!

Carson, «Bizce şahide sorulacak başka sual yoktur.» dedi ve Jerome Henley'in çağırılmasını istedi.

Henley yemin edince, Carson şahide ilk sualini sordu:

—Ayın beşinci Pazartesi günü akşamı neredeydiniz, Mister Henley?

—Nerede olacağım, Endicott Way'de, 9612 numaralı binada bulunan dairemdeydim.

—Evli mi yoksa bekar mısınız?

—Bekarım.

—O akşam dairenizde yalnız mıydınız?

—Evet.

—Loring Lamont'la sağlığında tanışmış mıydınız?

—Kendisini birkaç defa görmüştüm. Çünkü onun da aynı binada bir dairesi vardı. Onu uzaktan tanıyordum diyebilirim...

—Arabasinda da görmüş müydünüz kendisini?

—Evet.

—Şu halde nasıl bir arabaya sahip olduğunuzu da biliyorsunuz demektir.

—Oh, tabii, tabii!

—O akşam, yani ayın beşinde, Pazartesi akşamı Loring Lamont'un arabasında bulunan başka birini görmüş müydünüz?

—Evet.

—Kimdi bu acaba?

—Mis Arlene Ferris'ti... Yani davalıydı.

—Davalının ne yaptığına dikkat etmiş miydiniz?

—Evet. Mister Lamont'un arabasını sürüyordu. Sonra arabayı yaya kaldırım boyunca sürdü ve bir yangın musluğunun önünde bıraktı. Yalnız özür dilerim, sözlerim yanlış anlaşılmasın, arabanın onun tarafından sürüldüğünü söylemişim ama yine de emin değilim... Çünkü kendisini gördüğümde, arabadan aşağı iniyordu... Yalnızdı. Kimse yoktu yanında...

—Bununla beraber, arabadan inenin o olduğundan eminsiniz, değil mi? Yani arabadan inen kimse, şu anda müdafaa avukatının yanında oturan davalıydı ve araba da Loring Lamont'un arabasıydı, değil mi?

—Evet, eminim, tamamiyle eminim!

Carson, «Müdafaa karşı soruşturmayı yapabilir!» diye Mason'a alaycı bir eda ile bakarak konuştu.

Perry Mason ayağa kalktı.

—Hatırlayabilecek misiniz bilmem, ben ayın yedisinde mağazanıza gelmiş ve sizi ziyaret etmişim... Hatırladınız mı?

—Oh, çok iyi hatırlıyorum, Mister Mason!

—Yanımda da bir genç hanım vardı...

—Evet, evet.

—Birlikte bulunduğumuz sırada, komiser Tragg içeri girdi ve size yanımdaki hanımı tanıyıp tanımadığınızı sordu. Tamam mı?

—Evet. Öyle olmuştu.

—Siz o zaman yanımdaki hanımın, ayın beşinde Loring Lamont'un arabasından indiğini gördüğünüz genç kadın olduğunu komiserle söylememiş miydiniz?

—Evet. Evet ama yanılmıştım.

—Ama bana kalırsa hafızanız o zaman şimdikinden daha tazeydi... Şimdi yanılabilirsiniz ama o zaman pek yanılmazdınız.

—Haklısınız, Mister Mason! Şimdi meseleyi düşünebilecek geniş bir zaman var önümde ne de olsa... Şu anda aldanmış olduğumu anlamış bulunuyorum.

—Peki, aldanmanıza ne gibi bir husus sebep olabilirdi?

—Runa sebep sizsiniz... Sonra hususi bir detektif bana yanınızda bulunan

genç kadının, yani Mis Madge Elwood'un resmini gösterdi... Nasıl söyleyeyim bilmem ki, ben bir nevi telkinin tesiri altında kalmıştım... O fotoğrafa poz veren kimseyi görünce, kimlik tayini üzerinde yanıldım...

—Ama o anda Loring Lamont'un arabasını yangın musluğu önüne park eden kimsenin Madge Elwood olduğunu tayin edemediniz...

—Dedim ya, bütün bunlar beni yanıltmıştı...

—Her neyse, şimdi siz soracağım suale cevap verin: Loring Lamont'un arabasını yangın musluğu önüne park eden kimsenin, Madge Elwood olduğunu söylemiş miydiniz, söylememiş miydiniz?

—Söylemişim söylemesine ama biraz önce de işaret ettiğim gibi, bir nevi telkinin tesiri altında kalarak aldanmıştım.

—Ama bu kimlik tayini işinde o zaman aldanmış gibi görünmüyordunuz. Doğrulayıcı sözler söylediniz bize.

—Evet, öyle söyledim ama şimdi aldanmış olduğumu anlıyorum.

—Birinin, Loring Lamont'a ait bir arabayı yangın musluğu önüne çektiğini, o gün saat kaçta görmüştünüz?

—Hatırlayamıyorum. Saat kaçta gördüğümü söyleyemeyeceğim.

—Aşağı yukarı bir şey de söyleyemez misiniz?

—Maalesef söyleyemeyeceğim. Ama geceyarısından önce bir saatti... Bunu garanti edebilirim. Mesela... mesela on sularında filan. Ama dedim ya, bu bir zandır sadece... Plak dinlerken uyuya kalmışım. Saatim de tamirdeydi aksi gibi... Sonra kalktım ve komşu barlardan birine giderek bir fincan kahve içtim. Barın geceyarısında kapandığını bildiğimden, sözü geçen hadisenin geceyarısından önce vukua gelebileceğini söylemem, bundan ileri gelmektedir...

—Kadın, arabadan indikten sonra ne yaptı?

—Kapıyı hızla itti ve sokağın köşesine doğru ilerledi.

—Sokağın hangi köşesine doğru ilerledi mesela?

—Yukarı tarafa giden köşeye.

Mason, «Pekala, sorulacak başka سوالım yok! Teşekkür ederim!» dedi.

Carson, «Benim de sorulacak سوالım yok.» diyerek ayağa kalktı. «Bundan sonraki şahidim, Thomas Grimes olacaktır.»

Thomas Grimes, Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nin kapıcısıydı. Loring Lamont'un, arabasına altıya çeyrek kala bindiğini ve firmaya ait parkyerinden ayrıldığını bildirdi.

Savcı yardımcısı, «Yalnız mıydı Mister Loring Lamont?» diye sordu.

—Hayır. Yanında bir genç kadın vardı.

—Söylediğiniz bu genç kadın burada mıdır şimdi?

—Evet, efendim!

—Nerede bulunuyor kendisi? Gösterir misiniz onu bize!

—Oh, elbette, efendim! Sözümlü ettiğim kimse, Mister Mason'un yanında oturan davalıdır!

Carson hafifçe eğildi ve: «Şahit, müdafaanın emrindedir!» dedi.

Mason, «Siz o akşam Loring Lamont'un yanındaki kimsenin, burada hazır bulunan davalı olduğundan emin misiniz?» diye ayağa kalkarak sordu.

—Evet.

—Ayın yedisinde size bir başka kadın daha gösterdiler, değil mi?

—Evet.

—Peki, siz o zaman bu kadının Loring Lamont'un yanında gördüğünüz kadın olduğunu söylememiş miydiniz?

Şahit, «Oh, hayır, hayır!» diyerek itiraz etti. «Size olduğu gibi, komiser Tragg'a da kadının o olup olmadığı hakkında tam bir şey söyleyemeyeceğimi bildirdim ben... Ama şimdi Loring Lamont'un yanındaki kadının o kadın olmadığını biliyorum.»

—Bu kanaat ne zaman yerleşti kafanıza?

—Davalıyı gördüğüm zaman, kendisini derhal tanıdım.

—Loring Lamont'a eşlik eden kadını ne kadar müddetle görebilmiştiniz?

—Araba kulübemin önünden geçinceye kadar.

—Arabanın hızı neydi o zaman acaba?

—Otuz, yahut da kırktı...

—Yağmur yağıyor muydu?

—Evet.

—Siz pencerenizin gerisinden mi bakıyordunuz?

—Evet.

—Ne kadardır pencerenizin genişliği?

—Aşağı yukarı bir metre kadar.

—Demek siz oradan geçtiği sırada genç kadını bir metre genişliğindeki pencerenin gerisinden gördünüz ve arabanın sür'atinin de saatte otuz, yahut da kırk kilometre olabileceğini düşündünüz, öyle mi?

—Evet.

—Genç kadın arabada sizin tarafınıza düşen yerde mi oturuyordu?

—Hayır. Arabayı Mister Loring Lamont kullanıyordu.

—Arabayı sürenin Mister Lamont olduğundan emin misiniz?

—Tamamiyle eminim.

—Yüzüne bakmamış mıydınız?

—Bakmaz olur muyum hiç? Baktım tabii.

—Ne kadar bakabildiniz mesela?

—Kendisini tanıyabilecek kadar.

—Yanındaki kadına, Loring Lamont'ü tanımadan önce mi, yoksa sonra mı baktınız?

—Sonra bakmıştım.

—Şu halde ilk gördüğünüz kimse, Loring Lamont oldu, öyle mi?

—Evet.

—Ama siz yanılıyorsunuz galiba... Neden dersiniz, otuz, yahut da kırk kilometreyle sürülen bir arabanın içinde bulunanlar, bir metrelik pencereden ancak bir iki saniye kadar görülebilirler.

—Bilmiyorum artık onun orasını. Bu işin hesabını yapmadım.

—Şimdi yapmak ister misiniz? İşte kağıt ve işte kalem!

—Rica ederim, avukat bey, ben sizin sözlerinize inanmıyor değilim! Aşağı yukarı öyle olmuştur her halde.

—Şu halde siz bir iki saniyelik zaman parçası içinde, kendisini tanıyabilecek kadar Loring Lamont'a baktınız, sonra da yanındaki kadını tanıyabildiniz...

—Evet, öyle oldu, efendim!

—Tekrar ediyorum: Loring Lamont'a eşlik eden kimseyi, siz bir iki saniye içinde gördünüz, değil mi?

—Evet.

—Ve ayın yedisinde size öteki kadını gösterdikleri zaman, bunun aynı kimse olup olmadığı hakkında bir şey söyleyemeyeceğinizi beyan ettiniz...

—Evet. Öyle dedim.

—Peki, bunun aynı kimse olmadığı hakkında kat'i bir şey söyleyemez miydiniz?

—Hayır.

—Peki, komiser Tragg, yahut da polise mensup başka biri size davalının fotoğrafını gösterdiği ve o kimsenin, Loring Lamont'a eşlik eden kadın olup olmadığı sorduğu zaman, kendisini kat i olarak tanıdınız mı?

—Ben şu anda emin bulunmaktayım, davalı, o akşam Loring Lamont'a eşlik eden kadındı!

Mason, «Demek şimdi eminsiniz...» diye gülümseyerek konuştu. «Ama ayın yedisinde emin değildiniz! Bunu söylemek istiyorsunuz, değil mi?»

—Ben ayın yedisinde davalıyı görmedim ki!

—Ama kendisinin Loring Lamont'a eşlik eden kadın olup olmadığını söyleyemediğiniz bir başka kadın gördünüz...

—Evet.

Perry Mason, «Teşekkür ederim! Hepsi bu kadar.» dedi.

Carson, «Şahide ben de başka bir sual sormayacağım.» diye mırıldandı. «Bundan sonraki şahidimiz Otto Keswick çağırılınsın, lütfen!»

Kırk yaşlarında güçlü kuvvetli bir adam olan Keswick, cinayetin işlenmiş

olduğu Lamont'lara ait evde bahçıvan olarak çalıştığını, ayrıca götür getir işlerine de baktığını söyledi. Ayın altısında, öğleyin bire doğru oraya gittiği zaman, parmaklıkları kapının kapalı olduğunu görmüştü. Sonra kapıyı yanındaki anahtarla açmış ve kendisine yapılan tembihe uyararak da kapamıştı. Bahçe işleriyle biraz meşgul olmuş ve ev kapısının yarı açık olduğunu farkederek kapıyı kapamak üzere o tarafa seğirtmişti. Bu işi yaparken de yerde bir çift erkek ayağı görmüş ve ne oluyor diye içeri girdiğinde Loring Lamont'un cesediyle karşılaşmıştı.

Hiçbir şeye elini sürmeyen bahçıvan derhal evden ayrılmış ve parmaklıkları kapıyı kapayarak köhne arabasına atlamış, sonra da Sadie Richmond'un evine gitmişti. Karşılaştığı korkunç manzarayı Misis Richmond'a söyleyince, kadın hiç vakit geçirmeden durumu telefonla polise bildirmişti.

Carson, «Ben öğreneceğimi öğrendim.» diyerek Mason'a baktı ve: «Evet, müdafaa avukatı, şahidi sorguya çekebilir.» dedi.

Mason, «Siz ne zamandan beri Lamont'ların ev işlerine bakıyorsunuz?» diye sordu.

—İki yıldan beri.

—Jarvis Lamont'u iyi tanır mısınız?

—Kimi? Patronu mu? Elbette tanırım.

—Pek tabii, Loring Lamont'u da tanıyordunuz...

—Evet.

—Mister Jarvis Lamont yapılması gereken işler hakkında talimat verdiği zamanlar, size nasıl hitap ederdi?

—Nasıl mı hitap ederdi? Nasıl olacak, Otto derdi.

—Peki, ya oğlu? Yani Loring Lamont nasıl çağırırdı sizi? Küçük adınızla soyadınızın baş harflerini söyleyerek sizi O. K. diye çağırır mıydı? Zira olmayacak şey değil, Amerika'da çok görülmüştür, bazı kimseler tanıdıklarına o şekilde de hitap ederler...

—Yo, yo, hiç hatırlamıyorum. O da beni Otto diye çağırırdı.

—Siz ayın beşini altıya bağlayan gece neredeydiniz?

—Bir odasını kiralamış olduğum evimdeydim.

—Yalnız mıydınız? Kimse yok muydu yanınızda?

—Hayır, yalnız değildim... Ev sahibesi Misis Sparks'la beraberdim. Birlikte televizyon seyrediyorduk.

—Saat kaçta başladınız televizyon seyretmeye? Ve kaç kadar seyrettiniz?

—Durun bakayım, yediye doğruydum galiba! On buçuğa kadar da seyrettik.

—On buçuğa kadar mı, on buçuğa doğru mu?

—Yo, yo, on buçuğa doğru değil. Tam on buçuğa kadar... iyi biliyorum, görmek istediğim program, tam on buçukta bitiyordu. Programın bittiğini

görünce, yatmaya çıktım.

—Sabahları saat kaçta kalkarsınız?

—Yedi buçuğa doğru.

—Yedi buçuğa doğru kalkarım diyorsunuz ama Lamont'ların evine o gün öğleyin bire doğru gitmişsiniz...

—Evet, biliyorum... Öyle oldu. Öğleye kadar Misis Sparks için çalıştım. İyi bir kadındır, benden alacağı kira yerine, bahçesiyle meşgul olmamı söylemiş ve odamın kirasını bu şekilde ödeyebileceğimi bildirmişti. Ben de onun teklifini kabul etmiştim.

—Emeğinizin karşılığını, Lamont'lar size aydan aya mı öderlerdi?

—Hayır. Saat başına öderlerdi... Orada ne kadar çalışmışsam, hesabını tutardım. Onlar da paramı hafta sonunda verirlerdi.

—Peki, tuttuğunuz hesabı kontrol eden kimse yok muydu? Şu halde size güvenleri vardı demek?

—Buna güvenleri vardı denemez pek... Her defasında, ben çalıştığım saatleri bir pusulaya yazıp Sadie Richmond'a verirdim... O da bu gibi pusulaların üzerine O.K. harfleri yazar ve bunları ödenmesi gereken diğer faturalarla birlikte yazı masasının çekmecelerinden birine koyardı. Şirketten biri gelince, pusulalardaki hesapların bir yekûnu yapılır ve bana bir çek gönderilirdi... Her zaman böyledir bu!

—Ayın altısında öğle vakti oraya gittiğiniz zaman, parmaklıklı kapının kapalı olduğundan emin misiniz?

—Evet.

—Anormal olabilecek bir şey görmemiş miydiniz?

—Yandaki kapının yarı aralık olması dışında, her şey normaldi.

Mason, «Teşekkür ederim, hepsi bu kadar!» dedi.

Savcı yardımcısı adama çekilebileceğini söyleyince, Keswick şahitlere mahsus yerden derin bir nefes alarak ayrıldı.

Bunun üzerine, Carson, «Reis bey! Müsaadenizle bundan sonraki şahidim, Peter Lyons olacaktır! Öyle sanıyorum ki, ifadesi fazla sürmeyecek.» dedi.

Hakim Bayton, başını duvar saatine doğru kaldırdı.

Sonra, «İnşallah öyle olur!» diye mırıldandı. «Görüyorsunuz, bu bir ön duruşma ama epey vaktimizi aldı... Öğleye kadar da süreceğe benzer. Allah vere de öğleden sonraya kalmasa bu iş! Zira öğleden sonra bir iki duruşmam daha var.»

—Müdafaa fikrimizi kabul ederse, biz Yüksek Mahkemenize yapılması gereken soruşturmanın bir hülasasını sunalım, reis bey! Böylece vakit kazanmış oluruz.

Mason, «Benim şimdilik bir itirazım yok.» dedi. «Ama söyler misiniz ne gibi bir şey olacaktır bu?»

Carson, «izah edeyim...» diyerek konuşmaya başladı «Mister Lyons, bir polis memurudur. Arada bir trafik işlerine de bakar... Ayın beşinde, geceyarısına kadar servim teydi. Loring Lamont'un arabasını bir yangın musluğu önünde buldu ve bunu nizamlara aykırı bir hal olarak kabul ettiğinden arabanın ön camına bir kağıt yapıştırdı. Jerome Henley genç kadının arabadan indiğini gördüğü zaman, otomobil aynı yerde duruyordu.»

Mason. «Arabaya bir tek kağıt mı yapıştırılmış?» diye sordu.

—Mister Lyons'un dediğine göre, evet... Ama geceyarısından sonra servise başlayan öteki memurlar da arabaya kağıt yapıştırmışlar. Sonunda araba sabahın üçünde oradan götürülmüş... Başka zaman olsaymış, o şekilde davranılmazmış... Lakin mahallede o günlerde o kadar nizam dışı hareketler oluyormuş ki, memurlara sıkı tembihatta bulunulmuş. İkinci ve üçüncü kağıtlara rağmen bu gibi arabaların oradan alınmadığı görülürse, alakalılar üzerlerine düşen işi yapıyorlarmış. Yani emirlerinde bulunan vasıtalar sayesinde, arabaları oradan götürüyorlarmış.

—Öyle görüyorum ki, siz bu meseleyi tetkik ve tahkik ederken birkaç memurla temas etmişsiniz.

—Evet, bundan tabii ne olabilir ki?

—Polis memuru Lyons, kağıdı saat kaçta yapıştırmış?

Carson, «Akşam... Saat dokuzaya doğru...» diye Mason'un sualini cevaplandırdı.

—Pekala! Kendisi mademki bu şekilde ifade vermiş, ben de onun ifadesini kabul ediyorum. Pek tabii, soruşturma söylediğiniz şekilde yapılmışsa...

—Elbette ki öyle yapıldı. Peki, geceyarısından sonra servise başlayan ve diğer iki kağıdı sözü geçen arabaya yapıştıran, sonra da sabahın üçüne doğru otomobilin götürülmesi işine girişen öteki memurlar hakkındaki düşünceniz nedir?

—Siz onların da ifadelerini kontrol etmişsiniz. Biraz önce öyle söylediniz. Ben onların ifadelerini de kabul ediyorum!

Hakim, «Mükemmel!» diye konuştu. «Şu halde işimiz bitmiş demektir!»

Carson da duvar saatine baktı ve: «Ne yazık ki, işimiz bitmiş değil, Hakim Bey!» dedi. «Çünkü benim dinlenmesi gereken bir şahidim daha var.»

—Pekala! Yalnız bir şey sorabilir miyim, sözünü ettiğiniz şahidin soruşturması kısa mı olacaktır?

—Bilmiyorum, reis bey! Müdafaanın yapacağı karşı soruşturmaya bağlı bir husus bu artık! Sözünü ettiğim şahit, komiser Tragg'tır. Kendisi bize bu meseleyle alakalı mühim şeyler söyleyebilir.

—Peki, onun ifadesinin de alınmış olduğunu farzetsek... Yahut da işi kısa kessek... Sadece mühim noktalara temas etsek...

—Ben de fikrinizi uygun bulurum ama. Reis Bey, ne çare ki bu imkansız!

Çünkü kendisi bize davalıyla yaptığı görüşme sırasında neler konuşulduğunu söyleyecektir. Konuşulanların, büyük bir ehemmiyet taşıdığı muhakkak.

Hakim Bayton, «Mademki yapılacak başka bir şey kalmadı, o halde duruşmaya ara vermek zorundayız!» diye istemeye istemeye konuştu. «Beyler! Soruşturmalara öğleden sonra saat ikide yeniden devam olunacaktır!»

Hakim yerinden kalkarken, Arlene Ferris başını Perry Mason'a doğru kaldırdı ve endişe dolu bir bakışla baktı. Mason hafifçe gülümsedi ve eliyle genç kızın sırtını okşadı.

—Hiç merak etmeyin, Mis Ferris! Ortada korktuğumdan da iyi bir durum var. Sizi tanıdıklarını söyleyen iki şahit verdikleri ifadelerde o kadar şaşkınlık geçirdiler, o kadar afalladılar ki, jüri önünde yeniden soruşturmaları yapıldığı zaman, ne diyeceklerini bilemeyecekler!

Mis Ferris, tereddüt dolu bir tavır takındı.

—Söylesenize, Mister Mason, Jarvis Lamont'un benim için yalancı ve maceracı dediği doğru mudur? Geçmişimle alakalı bir tahkikat yaptırır mı dersiniz?

—Evet, adamın sizin için öyle dediği doğrudur. Ayrıca geçmişinizle alakalı bir tahkikat yaptıracaktım... Ama bu, sizin için çok iyi olacak! Ben bu sözlerin olduğu gibi gazetelerde yer almasına biffassa dikkat edeceğim. Böylece siz fazilet sahibi bir genç kız olarak tanınacak, ayrıca ırz düşmanı oğlunun adını temize çıkarmak için zengin bir sanayicinin fakir bir kızla nasıl uğraştığını umumi efkara duyurmuş olacaksınız! Hepsi o kadar değil... Önce jüri, sonra da halk sizin tarafınızı tutacak. Neyse, şimdi ayrılmamız gerekiyor! Çünkü sizi götürmek için bekliyorlar. Ama siz ne olursa olsun bana güvenin ve serinkanlılığınızı muhafaza ederek kendinizi koyuvermeyin!

Mason iki polis memuru arasında uzaklaşmakta olan Arlene Ferris'in arkasından uzun uzun baktı ve mahkeme salonun dip tarafında Madge Elwood'la konuşan Della Street'in yanına gitti. Paul Drake de oradaydı.

Madge Elwood, «İntihalarınızı öğrenebilir miyim, Mister Mason?» diye sordu.

Avukat, «İntibalarım gayet iyidir.» dedi. «Jerome Henley, çeşitli beyanlarda bulunacak bir hale getirildi. Sırası gelince, bütün bunlar bizim işimize yarayacaktır.»

Madge Elwood, «İyi ama ya adam söylediklerini inkar ederse?» diye itiraz etti. «Biliyorsunuz, adamın bir sözü değerine uymuyor. Ayrıca kendisi böyle şeylere alışmış gibi görünüyor! »

—Siz merak etmeyin, söylediği sözleri imkanı yok yalanlayamaz! Bir defa zabıt katibi yapılan soruşturmaları olduğu gibi zaptediyor. Sonra ben de boş durmayacağım. Muhtemel yalanlamalara karşı koymasını bileceğim. Her neyse

canım, bu bahis burada kesilsin! Haydi, gelin de karnımızı doyuralım! Siz de geliyorsunuz değil mi, Mis Elwood?

—Teşekkür ederim ama ben gelemeyeceğim. Çünkü öğle yemeği için biriyle randevum var.

—Pekala! Ama buraya vaktinde gelirsiniz her halde?

—Oh, elbette! İkidç buradayım!

Detektif ve Della Street'le başbaşa kalınca, Mason,

«Biliyor musun, Paul, ben bu meselede bir acayıklık görüyorum!» diye konuştu.

—Hangi meseleden bahsediyorsun sen, kuzum?

—Hangi mesele olacak, Loring Lamont'un arabasına yapıştırılan kağıtlardan bahsediyorum...

—Ne olmuş kağıtlara?

—Lyons saat dokuzda doğru arabaya bir kağıt yapıştırmış. Gel gör ki, Henley'in belli belirsiz ifadesine rağmen, ortaya şöyle bir şey çıkıyor: Plakçı, Arlene Ferris'in arabadan indiğini gördüğü zaman, saat dokuzda gelmemiştir. Sonra sırttan bir boşluk var karşımızda... Evet, memurlar nizam dışı araba park eden kimselere karşı sert davranma emri almışlardır. İkinci ve üçüncü kağıdın yapıştırılmasından sonra, bu gibi arabalar buldukları yerden götürülür... Lyons, birinci kağıdı Loring Lamont'un arabasına dokuzda doğru yapıştırmıştı. Geceyarısından sonra servise giren arkadaşları da arabaya ikinci ve üçüncü kağıdı koydular, sonunda arabanın götürülmesi için telsizle haber uçurdular... Peki ama nasıl oluyor da, Lyons dokuzla geceyarısı arasında arabaya başka kağıt yapıştırmıyor?

Drake, omuzlarını silkti.

—Evet, Perry, sen bu suali sormakta elbette ki haklısın! Lakin ilk defa görülen bir şey değil ki bu. Arada sırada oluyor işte!

Mason, «Sen belki de farkına varmadın. Paul!» diye gülümseyerek mırıldandı. «Ben Carson'un tekliflerini kabul ettiğim zaman, kaçamaklı bir taktik kullandım. Ama bu, onun dikkatinden kaçtı. Bak, Paul, sen derhal bu arabayla meşgul olacak ve arabaya hangi saatlerde kaç tane kağıt konulduğunu anlamaya çalışacaksın!»

—Peki! Perry, sen şu Otto Keswick'in geçmişi hakkında neden bir şeyler öğrenmeyi düşünmedin? Karşı soruşturma yapılırken, pekala da mümkün olurdu bu.

—Orası muhakkak. Ne var ki, ben bunu bildiğim halde böyle bir şeyi akıl etmemiş gibi davrandım. Senin anlayacağın, bile bile yaptım bu işi! Paul, sen bu adamın gösterdiği alibiyi de bir tahkik etsen, iyi olur! Adamlarından biri Misis Sparks'ın yanına gitsin ve onun söylenilen saatte Keswick'le televizyon seyredip etmediğini öğrensin!

Bir umumi telefon kabinine doğru ilerleyen Paul Drake, «Okey, Perry! Ben şimdi bu işle meşgul olacağım... Vakit bulduğum takdirde de, sizi restoranda bulacağım. Yemek yemesem de olur... Göbek eritmek bakımından sırasında faydalı oluyor!» dedi.

Detektif telefon kabinine doğru koşarken, Perry Mason arka tarafında bir ayak sesi duydu. Kırkbeş yaşlarında, kurşuni gözlü, soğuk bakışlı bir adam, ona doğru geliyordu. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu.

Yavaşça, «Mister Perry Mason'la görüşüyorum, değil mi?» diye sordu.

—Evet. Siz kimsiniz?

—Adım Orval Kingman'dır.

—Haa, öyle mi? Ne istiyorsunuz benden?

—Bizim meslekten olanlar, etraflarında hususi detektiflerin dolaşmasından hiç hoşlanmazlar. Böyle bir şey hissettiler mi, yapacakları ilk iş, bu detektiflerin kimin emrinde bulunduğunu anlamaya çalışmaktır. İşte ben bu adamların sizin namınıza hizmet ettiklerini öğrenmiş bulunuyorum. Bana öyle geliyor ki, siz benim adıma şu Lamont meselesine karıştırmak istiyorsunuz.

—Eee, ne çıkar bundan?

—Ne mi çıkar? Her şey çıkar, sayın avukat, her şey çıkar! Ben buraya niçin geldim biliyor musunuz?

—Ne bileyim niçin geldiğinizi.

—Bakın, Mister Mason, rica edeceğim sizden, adıma bu meseleye karıştırmayın!

Perry Mason, ellerini hala ceketinin cebinden çıkarmayan ve bu haliyle onun gibi bir adamın elini sıkmaya tenezzül etmek istemiyormuş gibi tavır takınan at yarışları bahisçisinin yüzüne uzun uzun baktı.

Sonra, «Ben bir davayı üzerime aldığım zaman, yapacağım işler hakkında hiç kimsenin bana akıl hocalığı etmesine razı olmam!» diye ağır ağır konuştu. «Sadece müvekkilimin menfaatini düşünür ve onu temize çıkarmaya çalışırım! Ben sizin kim olduğunuzu biliyorum. Siz bir at yarışları bahisçisisiniz... Loring Lamont, sizden aldığı tüyo'lara dayanarak oynardı. Aranızda bir anlaşmaya varmıştınız... Bu anlaşma gereğince, siz ona beş yüz dolarlık bir kredi açıyordunuz. Sonra da verdiğiniz avansın ödenmesini ondan talep ediyordunuz...»

—İyi ama ben ne diye müvekkiliniz yerine başımı belaya sokayım?

—Yo. yo, ben dediğiniz gibi sizin başınızı belaya sokmak istemiyorum! Ortada böyle bir şey yok. Maksadım, Loring Lamont'la olan münasebetlerinizin bizce bilinmeyen tam şeklini meydana çıkarmaktır, hepsi o kadar! Bütün bunlar müvekkilime faydalı olduğu takdirde, mahkemede bir açıklama yapacağım.

—İyi ama tehlikeli bir şey olmaz mı?

—Tehlikeli mi? Kimin için? Benim için mi, sizin için mi?

—Elbette ki, sizin için, Mister Mason!

—Ooo, sağlığım için gösterdiğiniz alakaya teşekkür ederim! Çok şükür, ben her bakımdan turp gibiyim! Ası! siz kendinizi düşünün! Kendiniz için endişe edin! Şimdi söyleyin bakalım, ayın beşinci günü geceyarısından önce neredeydiniz ve ne yapıyordunuz?

—Ben de size bunu söylemek için gelmişim.

—O halde sağlığımla alakalanacağınıza bana her şeyi başından itibaren anlatın bakalım!

Kingman, hafifçe omuzlarını silkti.

—O akşam poker oynuyordum.

—Saat kaçtan kaçta kadar oynadınız?

—Yediden geceyarısına kadar. Daha doğrusu geceyarısına doğru oyunu bırakmışım.

—Bunu ispatlayabilir inisiniz?

—Evet. Yalnız bir husus var: Oyun arkadaşlarım, adlarının bir cinayet davasına karıştırılmasını pek istemezler.

—Ayın beşinde, siz Lamont'dan bir çek almış mıydınız?

—Evet, beşinci günü sabahleyin bir çek almışım.

—Saat kaçta almıştınız bu çeki?

—Yanılmıyorsam, ona doğru.

—Bu çek, kaybedilen paranın karşılığı mıydı?

—İsterseniz biz buna, Lamont'un kredisinin yenilenmesi diyelim. Ben oldum olası kimseye beş yüz dolardan fazla kredi açmam. Bu benim prensibimdir. Hiçbir zaman şaşmaz.

—Loring Lamont o gün öğleden sonra oynamış mıydı?

—Evet.

—Kazanmış mıydı, yoksa kayıp mı etmişti?

—Bunu ille de öğrenmek mi istiyorsunuz? Mühim bir nokta mı bu o kadar?

—Evet, oldukça mühimdir. Zira bana öyle geliyor ki, Loring Lamont çok para kaybetti ve siz de poker partisine gitmeden önce ondan bu beş yüz doları ısrarla istediniz... Telefonla ona yarış neticelerini bildirdiniz, sonra da parayı almak üzere kendisini bulacağınızdan bahsettiniz...

—Anlatın, anlatın, sözleriniz hoşuma gitti doğrusu! Sonra ne yaptım acaba?

—Sonra adamın evine gittiniz...

—Yani alt tarafı beş yüz dolarlık bir parayı almak üzere o kadar yol teptim, öyle mi? Siz mademki öyle dişünüyorsunuz, oldu olacak her şeyi anlatın da olsun bitsin! Oraya gittim diyelim... Orada ne yapmış olabilirim ben?

—Onunla yaptığınız bir münakaşa sonunda bıçağa sarılmış olabilirsiniz.

—Peki ama onun gibi bir müşteriye niçin öldüreyim?

—Ne bileyim, Loring Lamont o beş yüz doları size vermek istememiştir belki. Kingman, hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı.

—Oh, sayın bayım, öyle bir şey söyleyin ki, herkes bunun böyle olabileceğine inanabilsin! Bir defa Loring Lamont beni kendisine her zaman kredi açacak biri olarak görüyordu... Sonra bana ve benim vereceğim tüyolara da güvenmekteydi. Ayrıca ben bahiste başarı sağlayan müşterilerime paralarını derhal ödeyen biriyimdir. Üstelik boşboğaz da değilim, ihtiyar Lamont oğlunun at yarışlarında oynadığını benden değil, başkalarından öğrenebilirdi. Loring bütün bunları iyi biliyordu. Bildiği için de beş yüz doları vermemezlik edemezdi.

—Pekala! Haydi diyelim ki, Loring Lamont size bir çek verdi... Ama şurası muhakkak ki, çeki aldıktan sonra siz onunla münakaşaya tutuştunuz... (Mason, gelişigüzel bir şekilde konuşuyormuş gibi muhatabının yüzüne baktı.) Mesela... mesela onunla bir kadın yüzünden münakaşa etmiş olabilirsiniz.

—Oh, Mister Mason, neler söylüyorsunuz siz Allahaşkına? Kadın yüzünden bir münakaşa ha! Olacak iş değil bu, dostum, imkansız bir iş! Neden dersiniz, ben kadınlar yüzünden hiçbir zaman kimseyle münakaşa etmem... Vız gelir bu gibi şeyler bana! Rica ederim, ciddi olalım ve meseleye ehemmiyetle eğilelim! Demek size göre ben pokerde ihtiyacım olan parayı bulmak üzere oraya gittim ve o beş yüz doları almayı düşündüm, öyle mi?

—Evet, mümkündür!

Kingman, «Oh, tabii ki mümkündür!» diye konuştu. «Şu halde ben beş yüz doları almak üzere oraya gittiğim zaman Loring bana, (Hah, iyi ki geldiniz, Orval. Ben biraz önce bir yavruyla beraberdim... Ne var ki, kız beni yüzüstü bırakıp savuştu... Jambonlu yumurta pişirmiştik. Ne yazık ki, yemeye vakit bulamadık. Haydi oturun da birlikte yiyelim şunları... Bilirsiniz, soğuyunca böyle bir yemek hiçbir işe yaramaz...) dedi. Ben de poker oyunu için acele etmeme rağmen, masaya oturdum ve jambonlu yumurtaları onunla birlikte yedim... Sizce öyle olmuştur, değil mi?

—Bilmiyorum, mesele başka türlü olmuştur belki de, Lamont size, (Orval, ben çok acıktım! Gördüğünüz şu jambonlu yumurtaları burada bulunan bir genç kızla birlikte yemeye hazırlanmıştım ki, kız beni yüzüstü bırakıp gitti. Siz bir yere oturun ve beni bekleyin, lütfen! Ben pek pek on dakika içinde karnımı doyururum. Sonra da size çekinizi veririm. Ama karnınız açsa, siz de yiyebilirsiniz!) demiş olabilir...

—Haydi her şey sizin dediğiniz gibi cereyan etmişti! diyelim, peki ama sonra ne oldu? Ben çeki alabildim mi acaba?

—Aldınız, sonra da Lamont'la münakaşaya tutuştunuz!

—İyi ama çeki aldığıma göre onunla niçin münakaşaya tutuşayım?

—İşte ben de bunu anlamaya çalışıyorum ya zaten!

—Keyfiniz nasıl istiyorsa öyle yapmakta serbestsiniz. Mister Mason! Ama şunu bilin ki, ben Lamont'u görmek üzere o villaya gitmedim... Ne de ona telefon ettim. Gerçi Lamont o gün bana böyle bir çek verdi ama geceleyin değil, sabahleyin verdi. Tahkik edin isterseniz, ben çek karşılığını o gün öğleden önce bankadan çektim... Adetimidir, müşterilerimi ne bakımdan olursa olsun, hiçbir zaman sık boğaz etmem! Poker oynayacağım zamanlar da ihtiyacım olan parayı bulmak için dağ başlarında adam aramayı hiçbir zaman düşünmem! İleri sürdüğünüz bu gibi faraziyelere, ancak polis romanlarında rastlanır... Ama siz üzerinize aldığınız bu davanın görüşülmesi sırasında ille de bir fırtına koparmak istiyorsanız, size bir tavsiyede bulunabilirim: İhtiyacınız olan bilgileri daha emin kaynaklardan temin etmeye bakır! Bilhassa benim başımı derde sokmayın! Dolayısıyla dostlarımın da...

—Kızmayın canım, kızmayın! Ben kanunları iyi bilirim. Hem ben durup dururken sizin başınızı derde sokmayı düşünmüyorum ki! Si; bana dostlarınızla poker oynamış olduğunuzu söyledim;. Bundan tabii ne olabilir ki! Herkesin hakkı olan bir şeydir bu. Poker de oynarsınız, başka oyunlarla da meşgul olursunuz... Bu beni alakadar etmez. Bununla beraber, birlikte poker oynadığınız dostlarınızın isimlerini bana söylerseniz, ben sözlerinizin doğru olup olmadığını gizlice tahkik ederim... Mesele de böylece kapanıp gider!

—İyi ama ben size biraz önce de söylemiştim, dostlarım, adlarının bu pis işe karıştırılmasını istemiyorlar.

—Hay Allah! öyle ya, öyle ya! Loring Lamont sizinle konuştuğu zamanlar, size nasıl hitap ederdi? Mesela küçük adınızı mı söylerdi, yoksa küçük adınızla soyadınızın baş harflerini söylemekle mi yetinirdi?

—Sadece Orval derdi.

—O.K. dediği olmaz mıydı?

Kingman bakışlarını, Mason'un delici bakışlarından Kaçırmayarak cevap verdi:

—Yo, yo, bana O.K. dediğini hiç hatırlamıyorum!

—Güzel! Haydi, haydi siz poker arkadaşlarınızın adlarını bana söyleyin de, bu iş burada bitsin! Size söz veriyorum, yapacağım gizli tahkikat sonunda başınız derde girmeyecek!

—Boşuna ısrar etmeyin, Mister Mason! Ben işinize yarayabilir diye size bildiklerimi söyledim, hepsi o kadar!

Perry Mason elini ceketinin iç cebine soktu ve oradan çıkardığı baskılı bir kağıda Orval Kingman adını yazdı ve bunu adama uzattı.

At yarışları bahisçisi, «Nedir bu?» diye sordu.

—Bu, bir celplnamedir! Siz bugün öğleden sonra saat ikide Ferris aleyhine açılan davanın duruşmasında bulunacak ve müdafaa şahidi olarak dinleneceksiniz!

Kingman'ın bakışları sertleşti.

—Ama bu sizin yaptığınız hiç de doğru bir şey değil! Ben size karşı çok saygılı davranmıştım. Sonra...

Mason, «Ben de size karşı öyle davranmıştım, Mister Kingman!» diyerek adamın sözünü kesti. «Niyetimin ne olduğunu gayet açık bir şekilde belirttim... Hatta size söz verdim... Poker arkadaşlarınızın isimlerini söylediğiniz takdirde, gizli bir tahkikat yapacağımı, dolayısıyla başınızın ağrımayacağını bildirdim. Ne var ki, siz inat ettiniz ve isteğimi yerine getirmediğiniz! Şimdi tekrar söylüyorum: Bana u u kimselerin adlarını verdiğiniz takdirde, işin içinden sıyrılacaksınız. Yahut da ayın beşinci gününün gecesinde nerede olduğunuzu mahkeme önünde anlatmak üzere hazırlanacaksınız!»

—Haydi canım, kimi kandırıyorsunuz siz? Bir blöftü.m! Bugün herkes biliyor ki, iyi bir avukat bir ön duruşmaya şahit çıkarmaktan kaçınır!

Mason, omuzlarını silkti.

—Ortada bir blöf var mı, yok mu, siz bunu müdafaa jahidi olarak hakimin karşısına geçtiğiniz zaman anlarsınız!

Kingman, dişlerini gıcırdattı. Sonra elini birdenbire ceketinin cebine soktu ve oradan küçük bir not defteri çı kardı. Sahifelerden birine bir şeyler yazdı.

Sonra defter yaprağını yırttı ve Mason'a uzattı.

—Anlaşıldı, elinizden kolay kolay kurtulamayacağız! Burada beş isim göreceksiniz... Yalnız şunu kaydetmeden geçmeyeyim, bu adamlar isimlerinin size tarafımdan verildiğini öğrenecek olurlarsa, hepsi de öfkeden küplere bineceklerdir! Ama ben verdiğiniz söze güveniyor ve bu işi büyük bir gizlilikle yapacağınıza inanıyorum. İşe ilkin yanlarını işaretlemiş olduğum iki kişiden başlayın! Bu adamlar profesyonel kumarbazdırlar... İşin farkına varamazlar. Diğer üç kişi de iyi poker oyuncusudur ama bu işin profesyoneli değildirler. Üçü de isim yapmış sanayicidir.

—Dostlarınız çok para kaybettiler mi? Yahut da şöyle soralım, kaybetmişler miydi?

—Evet.

—Yanılmıyorsam, para kaybedenler, profesyonel kumarbaz olmayan sanayicilerdir değil mi?

—Evet.

—Peki ya siz, ya adları kağıtta işaretlenmiş olan diğer iki kumarbaz? Üçünüz de kazandınız mı?

—Evet.

—Hmmm... Ben sizin bu kumar partisi etrafında bir reklam havası yaratılmasını istememenizin sebebini şimdi anlıyorum.

—Evet, Misler Mason, iyi tahmin etmişsiniz! Lakin siz de kabul edersiniz ki, kumarda kazandım diye kimse beni bir katil yerine koyamaz!

—Oh, elbette, elbette! Hem canım bu durumdan faydalanmayı düşünmüş

değilim ki ben! Tek kaygım, neler olup bittiğini öğrenmektir. Siz bu poker partisine katıldıysanız ve her hangi bir sebeple masadan uzaklaşmamışsanız, hiçbir diyecek kalmaz. Benim için yeterlidir bu kadarı.

—Teşekkür ederim, Mister Mason! Zaten bana sizin çok dürüst bir hukuk adamı olduğunuzu söylemişlerdi ve ben şimdi bunun doğru olduğunu görüyorum! Yapacağınız, yahut da yaptıracağınız tahkikat sonunda benim yalan söylemediğim meydana çıkacaktır.

Orval Kingman elini Perry Mason'a doğru uzattı. Mason onun elini sıktı.

Sonra, «Siz o gün Loring Lamont'dan sadece bir çek mi almıştınız?» diye sordu.

—Evet, Mister Mason, sadece bir çek almıştım! Hangi atlar üzerine oynadığını bildirmek için bana geldiği zaman, yani sabahleyin ona doğru verdi. Eh, biz mademki her şeyi açıkça ortaya dökmüş bulunuyoruz, o zaman ben size onun kazanmış olduğunu da söyleyebilirim. Gerçi fazla bir şey kazanmamıştı ama yine de bir şeyler tutturdu. Yaşasaydı, ona para verecektim.

—Peki, ölmüş olduğuna göre ne yapacaksınız?

—Ölmüş olduğuna göre, para bende kalacak. Bunda kötü bir taraf yok. Böyle bir şey düşünülemez. Çünkü öldüğü zaman bana borcu olsaydı, her halde ben tutup da ailesine borç pusulası gönderecek değildim! Dolayısıyla şimdi de gidip, (Merhaba! Ben bir at yarışları bahisçisiyim... Sizi Loring'e vermem gereken onbeş bin doları ödemek için rahatsız ettim.) diyemem pek tabii...

—Demek sağ olsaydı ona ödemeniz gereken para onbeşbin dolardı, öyle mi?

Kingman, Della Street'e doğru dönerek, «Evet, aşağı yukarı öyle bir şey...» dedi. «Kusura bakmayın, Mis Street, bu açıklamayı sizin yanınızda yapmak istemezdim ben ama neyleyeyim ki, baklayı ağızımdan çıkarmak zorunda kaldığımı anlamış bulunuyorum! Zira Mister Mason'un neler düşündüğünü bilmiyorum. Duruşmadan önce ona her şeyi söylemeyi bir borç bildim. Öyle davrandığım için de memnunum!»

Sonra hafifçe eğildi ve asansörlerin bulunduğu yere doğru yürüdü.

Mason, sekreterine baktı.

—Eee, söyle bakalım. Della, şu senin kadınlara has hislerin sana neler düşündürüyor?

Della Street, «Ben adamın sözlerine inanmış bulunuyorum.» diye hiç tereddüt etmeden cevap verdi. «Durum meydanda: Adam Loring'in kazanmış olduğunu, sonra da sağ olsaydı bu parayı ona vermiş olacağını söylerken, gayet samimiydi. Kabul etmelisiniz, Patron, isteseydi, adam o şekilde konuşmazdı! Bence onun cinayete hiçbir alakası yoktur.»

Mason, sekreterinin sözlerini düşünceli bir eda ile dinledi.

—Evet ama biz yine de şu poker partisi hakkında gizlice tahkikat yapması

için Paul'ü vazifelendirmeliyiz! Çünkü O. K. diye çağırılan kimseye verilen bu çek, beni çok düşündürmekte.

—Ama Patron, bu belki de birinin küçük adıyla soyadının baş harfleri değildir... Mesela bir nevi kod olabilir Yahut da buna benzer bir şey.

—Her neyse, Della, kod, yahut başka bir şey, biz bunu muhakkak öğreneceğiz! Haydi şimdi gel de, karnımızı doyuralım!

Duruşmanın tekrar başlamasından beş dakika önce, Paul Drake, Loring Lamont'un arabasıyla alakalı raporunu Masona verdi. Birinci kağıt geceyarısına kadar serviste bulunan Peter Lyons tarafından, diğer ikisi de daha sonra işbaşı eden memurlar tarafından arabanın ön camına yapıştırılmıştı. Kimlere ait oldukları bilinmeyen arabaların garaj önlerine ve park edilmesi yasaklanan yerlere bırakılması çeşitli şikayetlere yol açmış olduğundan, memurlar bu gibi otomobillerin ön camlarına yapıştırılacak üçüncü kağıttan sonra bunların derhal götürülmeleri hakkında sıkı talimat almışlardı.

Drake, «Eee, sen ne diyorsun şimdi bütün bunlar için?» diye sordu.

Mason, «Bilmiyorum... Henüz bir şey bilmiyorum.» dedi. «Bununla beraber, bir şeyler anlamaya çalışacağım.»

Duruşmanın başlamasıyla beraber, Mason, «Vakit kaybım önlemek için ben iddia makamının teklifini kabul etmişim, Reis Bey!» diye söz aldı. «Müsaade ederseniz, müvekkilimin menfaatini koruma bakımından. Yüksek Mahkemenize bir talepte bulunmam gerekiyor... Bu da o akşam saat dokuzda doğru Loring Lamont'un arabasına birinci kağıdı yapıştıran polis memuru Peter Lyons'un karşı soruşturulmasının yapılmasıdır.»

Hakim Bayton, «Ben sözü geçen arabaya yapıştırılan bu kağıdın üzerinde bu kadar durulmasını lüzumsuz buluyorum ama siz yine de kanunların bahsettiği hukuki haklara sahip bir kimsesiniz.» diye mırıldandı. «Ne var ki, iddia makamını temsil edenlerin de fikrini sormak zorundayız. Sayın Savcı! Siz Peter Lyons adındaki şahide, müdafaa avukatı tarafından karşı soruşturma yapılması teklifiyle, alakalı talep hakkında ne düşünüyorsunuz acaba?»

Carson, «Reis Bey! Ben de aynı fikirdeyim.» diye konuştu. «Hemen hemen hiçbir ehemmiyeti olmayan bu şahitlik, öğleden önce olduğu gibi bizim yine vaktimizi alacaktır... Ben buna taraftar değilim. Bunu, böyle bir şey olmamış gibi telakki edebiliriz.»

Bayton, «Güzel! O halde mesele kalmıyor demektir.» dedi.

Mason, «Biliyorsunuz, Reis Bey, müdafaa, öğleden önceki duruşmanın sonuna doğru iddia makamını temsil eden zatın teklifini kabul etmişti. İddia makamı şimdi de, tarafımızdan yapılması istenen karşı soruşturmayı kabul etme

İidir! Kanunlarımız, müdafaa avukatlarına bu hakkı vermiş bulunmaktadır.»

—İyi ama Mister Mason, siz de duydunuz, iddia makamı, arabaya kağıt yapıştırılması işinin böyle bir şey olmamış gibi kabul edilmesini istedi.

—İstemesine isteyebilirler ama bu iş, sadece iddia makamını alakadar etmiyor! Kararım kat'idir, Reis Bey, ben yapılan bir teklifi nasıl kabul ettiysem, Sayın Savcı'nın da benim teklifimi kabul etmesi gerekir! Karşı soruşturma muhakkak yapılmalıdır.

Hakim Bayton, «Şey... Mister Mason, yapılması] şart koştuğunuz bu karşı soruşturma, o kadar mühim midir?» diye kaşlarını çatarak sordu.

—Bilmiyorum, Reis Bey, bu hususta yeterli bir bilgim yok! Bununla beraber, ben yine de bu soruşturmanın yapılmasını lüzumlu buluyorum.

Hakim, «Pekala!» diye gülümseyerek mırıldandı. «Ne de olsa, müdafaanın hakkı olan bir taleptir bu! Şahit Lyons hemen buraya çağırılın!»

Savcı yardımcısı Carson, «Ama Reis Bey, onu bu kadar kısa zamanda bulup buraya getirtmemiz pek mümkün olmayacak!» diye ayağa kalkarak konuştu. «Ben müdafa avukatının böyle bir karşı soruşturma yapmak isteyeceğini nereden bilebilirdim?»

—Oldu mu ya? Bunu düşünmeliydiniz... Düşünmemekle hata etmişsiniz. Rica ederim, bundan böyle bu gibi unutkanlıklara mahal bırakmayın! Böylece bu unutkanlık, duruşmanın uzamasına yol açacaktır. Pekala, siz şimdi bundan sonraki şahidinizi çağırın bakalım! Kimdir bu şahit?

Carson, «Komiser Tragg'tır, efendim!» dedi ve yanındaki yardımcılarından birinin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Adam biraz sonra komiser Tragg'la birlikte yeniden görüldü.

Tragg gerekli formaliteleri yerine getirince, Carson, «Komiser! Ölünün üzerindeki eşyanın tespit işi yapılırken, siz morgta bulunmuş muydunuz?» diye sordu.

—Evet, efendim!

—Loring Lamont'un ceplerinde dikkati çekebilecek bir şeyler bulundu mu?

—Evet, efendim, bir otomobil motoruna ait bir platin kafası bulundu!

—Üzerinizde mi bu parça şimdi?

—Evet.

—Gösterir misiniz şunu bize, lütfen!

Tragg cebinden çıkardığı paketin kenarını açtı ve ora da bulunan bir cisim Carson'a uzattı. Adam bunu tetkik etti. Mason tarafından da tetkik edilen cisim tekrar Tragg'a verildi.

Sonra savcı yardımcısı, «Bu parça bir motordan alındığı zaman, ne olur?» diye sordu.

—Bujilere cereyan gelmeyince, motorunuzu çalıştıramazsınız.

—Ve bu platin kafası, ölünün cebinde bulundu, öyle mi?

—Evet.

—Siz davalının arabasını tanır mısınız?

—Evet.

—Bu platin kafası, onun motoruna ait bir parça mıdır dersiniz?

—Evet.

—Siz cinayet gecesi davalının arabasının çalışamayacak bir durumda

olduğunu öğrenmiştiniz, değil mi?

—Evet.

—Peki bunun doğru olup olmadığını tahkik etmeyi düşündünüz mü?

—Evet, efendim! Arabanın, o gece Lamont Tekerlekli Vasıtalar Anonim Şirketi'ne ait park yerinde ayın altıncı gününün sabahına kadar kaldığını öğrenmiştim. Sonra şirket makinistlerinden biri arabadaki arızayı tespit etmiş ve bunu gidermiş.

—O makiniste arabadaki arızanın ne olduğunu sordunuz mu?

—Evet. Bana bu parçanın arabada bulunmadığını söyledi.

Carson, «Pekala! Reis Bey, ben bu platin kafasının, iddia makamı namına suç delili olarak muhafaza edilmesini talep ediyorum!» dedi.

Hakim Bayton, «Pekala! Parça, B7 olarak numaralandırılmıştır ve mahkememizde muhafaza edilecektir!» diye konuştu.

Bunun üzerine savcı, «Komiser! Siz davalıyla görüşme imkanı bulmuş muydunuz acaba?» diye soruşturmasına yeniden devam etti.

—Evet, efendim!

—Ne zaman yapıldı bu görüşme?

—Ayın yedisinde... Davalı polis tarafından tevkif edildikten sonra...

—Görüşme sırasında, yanınızda başka kimse var mıydı?

—Evet, Cinayet Masası'ndan Ralph Grave vardı.

—Görüşme sırasında, her şeyi itiraf etmesi için davalı tehdit edildi mi? Yahut da kendisine vaatlerde bulunuldu mu?

—Hayır, efendim! Hatta ben söyleyeceği sözlerin sırası gelince kendisine karşı kullanılacağından onu haberdar ettim.

—Peki, davalı, ayın beşinci gününün akşamında neler olup bittiğini size anlattı mı?

—Dediğine göre, evine gitmek üzere işinden ayrılacağı zaman arabasının çalışamaz bir halde olduğunu görmüş. Loring Lamont o sırada oradan geçiyormuş. Ona kendisini evine kadar götürebileceğini söylemiş... Ama onu şirkete ait bir kır evine götürmüş. Sonra birlikte yemek teklif etmiş. O. jambonlu yumurta hazırlamış, davalı da börek yapmış. Ne var ki, Loring Lamont Mis Ferris'ten faydalanmaya kalkışmış. Ama davalı oradan kaçmayı başarmış ve evden uzaklaşmış. Bunun üzerine, Loring Lamont onun ıslak toprakta bıraktığı ayak izlerini takip etmeyi düşünmüş ve arabasına atlayarak onun peşinden gitmiş. Davalının dikenli tellerden ibaret çitin yanında bulunduğunu hesap etmiş ve arabadan atlayarak onu bulmaya çalışmış... Ama davalı dikenli tel çitinin bulunduğu yerden ayrılmış ve zıt tarafa koşarak Loring Lamont'un kapısını açık olarak bıraktığı arabasına binmiş, sonra da oradan uzaklaşmış... Şehre varınca, kendisine tecavüze kalkışan Loring Lamont'a bir ders vermek gayesiyle, arabayı Lamont'ların evinin biraz berisinde bulunan bir yangın musluğunun tam önüne çekmiş, sonra da evine gitmiş.

—Lamont'un arabasını oraya saat kaçta bıraktığını da söylemiş miydi size?

—Evet, söylemişti. Sekizi çeyrek geçeyle sekiz buçuk arasında bıraktığını sanıyor.

—Anahtarları arabanın üzerinde mi bırakmış?

—Evet.

—Şimdi sizinle biraz gerilere dönelim. Davalı size Loring Lamont'un jambonlu yumurta pişirdiğini söyledi mi?

—Evet.

—Jambonlu yumurtadan kendisinin de yediğinden bahsetti mi?

—Dediğine göre yememiş. Çünkü yumurtalar tam da ağız dalaşının başladığı zaman hazırlanmış ve masaya getirilmiş. Ama o, yemeğe elini bile sürmemiş ve oradan kaçmış.

—Siz bu sözlerin doğru olup olmadığı hakkında bir tahkikat yaptınız mı?

—Evet, efendim! Gerek Loring Lamont'un arabasında, gerekse dikiz aynasında davalıya ait parmak izleri tespit ettik. Ayrıca villayı parmaklıkları kapıya bağlayan yol üzerinde de kendisinin ve Loring Lamont'un ayak izlerini tesbite çalıştık. Lakin oraları daha sonra o kadar çok kimse tarafından çiğnenmişti ki, maalesef işimize yarayacak bir şeyler bulamadık.

—Peki ya yolun kenarında, yani dikenli tellerden ibaret çitin bulunduğu yerde de bir şey göremediniz mi?

Komiser Tragg, ifadesinin en alaka çekici bir noktasına geldiğini anlamış gibi hafifçe doğruldu. Sonra, «Yolun hemen kenarında, davalının anlattıklarım destekleyecek bir şey keşfettik!» dedi.

Hakim Bayton başını Perry Mason'a, Carson'a, sonra da yeniden şahide doğru çevirdi.

—Müdafaanın bir itirazı olacak mı? Şahit, düşüncelerini izah etme hakkına sahip değildir.

Mason, «İtiraz değil de, asıl ben bu nokta üzerinde karşı soruşturma bakımından şahide bir iki soruyu sormayı tercih ederim!» diye cevap verdi.

—İyi ama siz şimdi bir karşı soruşturma yapamazsınız! Zira şahit oraya davalı tarafından bir şey konulup konulmadığını bilmemektedir.

Carson, «Aksine biz şahidin orada iddiasını perçinleyecek yeterli ipuçları bulduğuna inanmaktayız. Reis Bey!» diye müdahalede bulundu. «Bu münasebetle, müdafaa tarafından yapılacak bir karşı soruşturmaya bir itirazımız yok.»

—Pekala. Biz işinizi bu mahkemede nasıl yürütmeniz gerektiğini size öğretecek değiliz. Zaten şahit bir müşahedesini bildirmek istemişti...

Mason, «Evet, Reis Bey, bu bir müşahededir ama ne de olsa işinin ehli bir elemanın müşahedesidir!» dedi.

«Şahit, bu gibi hususlar hakkında geniş tecrübeleri olan bir kimse... İşte bunun

için, müdafaanın bir itirazı olmayacak!»

Bu sözler üzerine, Carson yeniden Tragg'a doğru döndü ve: «Şimdi anlatın bakalım, komiser, siz orada ne gibi bir şey keşfetmişsiniz?» dedi.

—Ayın yedinci günü öğleye doğru, yani davalının tarafımızdan sorguya çekilmesinden önce, birinin davalıya ait bir elbiseden bıçakla bir parçayı kesip aldığını, sonra da bunu cinayet yerine yakın dikenli tel çitinin kazıklarından birine geçirmiş olduğunu müşahede ettik. Orada bir husus daha dikkatimizi çekmişti: Ayaklarında uzun topuklu ayakkabılar bulunan bir kadın hafif meyilli toprağa basarak çiti aşmış ve öbür tarafa geçmek suretiyle orada uzun topuklu ayakkabılarının izlerini bırakmıştır. Öyle ki, kim olsa oraya geçen bir kadının, çiti aştığı sırada elbisesinin dikenli tellere takılıp yırtılmasına sebebiyet verdiğini sanır.

—Yani herkeste böyle bir zan yaratmak için yapılmış bir iş midir bu?

—Evet.

—Öyle olduğundan emin misiniz?

—Tamamiyle eminim. Çünkü dikenli tel çitinin öbür tarafında uzun topuklu ayakkabılara ait hiçbir ayak izi yoktu!

—Siz bu yırtık elbiseyi nerede bulmuştunuz?

—Davalının evinde bulduk. Göze çarpacak bir yere konulmuştu.

—Bu elbiseyi de beraberinizde getirdiniz mi?

—Evet.

—Gösterir misiniz şunu bize!

Tragg evrak çantasını açtı ve Madge Elwood'un Mason'la birlikte Arlene Ferris'in dairesine girdiği zaman üzerinde bulunan elbiseyi çıkardı. Sonra da cebinden bir kumaş parçası çekti.

Carson, «Bu, dikenli tellerde yırtılan elbisenin parçası mıdır?» diye sordu.

—Evet, efendim, tetkik ederseniz, aynı elbiseye ait olduğunu görürsünüz!

—Belli, belli, tetkike lüzum yok! Rica etsem de bunu bir de Sayın Reise ve müdafaa avukatı Mister Mason'a gösterseniz...

Tragg kumaş parçasını önce hakime, sonra da Masona gösterdi. Hakim Bayton, avukata manidar bir şekilde baktı.

Carson, «Reis Bey! Bu elbiseyle şu kumaş parçasının da iddia makamı namına B—8 ve B—9 numaraları altında suçlayıcı delil olarak muhafaza edilmesini rica ederim!» dedi.

Hakim, «Müdafaa, bu nokta üzerinde bir karşı soruşturma yapmak istiyor mu?» diye Mason'a bakarak sordu.

Mason, «Evet, Reis Bey!» dedi.

—Pekala! Karşı soruşturmanızı yapabilirsiniz!

Mason, «Siz bu ipuçlarının davalının anlattıklarını desteklemek üzere orada kasden yaratılmış olduğunu söylediniz, değil mi, komiser?» diye Tragg'a dik dik

bakmak suretiyle sordu.

Tragg, «Evet, öyle söyledim.» diye cevap verdi. «Çünkü başka türlü olamaz.»

—O halde bu iş yapılırken çok akılsızca hareket edilmiş demektir. Öyle ya canım, hayalinizde yaratılan kadının dikenli tel çitinin öbür tarafında da yürütülmesi, hatta koşturulması düşünülemez miydi?

—Bu iş için vakit bulunmamış olabilir.

—Sonra siz şu kumaş parçasının, davalıya ait bir elbiseden kesilip alındığını beyan ettiniz, değil mi?

—Evet, öyle dedim. Çünkü bu elbise onun boyuna uygundu ve onun dairesinde bulunuyordu. Elbisenin davalıya ait olmadığını anlamamak, safdilliğin dik alası olur bence!

—Peki, siz davalının bu elbiseyi nereden satın almış olduğunu tahkik etmeyi düşünmediniz mi?

—Hayır.

—Peki ama neden?

—Çünkü bu kadarı benim için yeterliydi.

—Bu elbisenin üzerinde bir lekecinin markasının bulunup bulunmadığına bakmış mıydınız?

—Evet. Bir lekecinin adını görmüştük.

—Bu markada hangi lekecinin adı olduğunu biliyor musunuz?

—Hayır. Henüz bilmiyorum.

—Ama yine de bu elbisenin davalıya ait olduğunu iddia ediyorsunuz, değil mi?

—Evet. Hatta elimizde bunu doğrulayacak deliller var.

—Dikenli tel kazığında bulduğunuzu söylediğiniz kumaş parçası sayesinde, yüksek topuklu ayakkabılara ait izleri tetkik ettirmiş, sonunda da bir neticeye varmışsınız... Buna göre, bu iş davalının ifadesini destekleyebilmek için başvurulan bir çareymiş ve kasden yapılmış. Sorabilir miyim acaba, sizi bu şekilde düşünmeye sevkeden amil nedir?

—Mademki sordunuz, söyleyeyim: Öyle sanıyorum ki, Loring Lamont'ü öldüren kimse, müdafaasını üzerine aldığınız davalıdır! Gerçi ortada hafifletici sebepler mevcuttur ama davalı bize bu nokta üzerinde hakikati olduğu gibi söyleyeceği yerde, sahte ipuçlarına dayanan bir hikaye icat etmeyi tercih etti.

Hakim Bayton, «İşte bu da şahidin çıkardığı bir başka netice!» diye mırıldandı.

Carson, «İyi ama Reis Bey, şahit işinin ehli bir memurdur.» dedi. «Hem müdafa bu nokta üzerindeki fikrini ona sormuş bulunuyor.»

—Evet, müdafaanın tutumu meydanda! Avukat bey. kendine has bir taktik kullanıyor. Fakat mahkememiz, bu rada bir sürü şahidin fikrini dinleyemez.

Bunu böylece bilin, lütfen, Mister Mason ve karşı soruşturmanızı yapmaya hazırlanın!

Mason, «Bu kumaş parçasının bulunuşu, size takılı olduğu yeri tetkik etme ilhamını verdi, değil mi?» diye sordu.

—Şey... Evet.

—Kumaş parçasını görmemiş olsaydınız, böyle bir şey yapmayacaktınız her halde?

Tragg'ın dudaklarında soğuk bir gülümseme görüldü.

—Evet, Mister Mason, belki de böyle bir şey yapmayı düşünmeyecektim!

—Dikenli tel çiti tarafında, daha doğrusu yolun eve uzanan zıt tarafında, davalının söylediklerini doğrulayacak bir şeyler görememiş miydiniz?

—Çimenli sahanın şurasında burasında yüksek topuklu bir kadın ayakkabısının izlerini görmüştük. Ama bunlar da sahte ipuçlarıydı. Zira dikenli tel çiti tarafında, kumaş parçasının takılı olduğu yere yakın birkaç ayak izi daha vardı ki, bunlar oraya pek pek sekiz metre ötede bulunuyordu.

Mason, savcı yardımcısına doğru döndü.

—Siz mademki bu elbisenin suçlayıcı delil olarak muhafaza edilmesini istiyorsunuz, o halde benim de bir teklifim olacak... Elbisenin kime ait olduğu, bunu temizleyen lekeciye başvurulmak suretiyle öğrenilmelidir. Elbisenin davalının evinde bulunmuş olması, bunun kendisine ait olduğunu isbat etmez. Bu, şahidin fikridir. Onun ortaya çıkardığı bir neticedir sadece.

Carson, «Buna ne lüzum var anlamıyorum...» diye itiraz etti. «Elbise, davalının boyuna göre yapılmış, yahut da diktirilmiştir. Parçanın o elbiseden alınması ise, doğrudan doğruya davalının sözlerini desteklemek için başvurulmuş bir harekettir.»

Hakim, «İyi ama ortada bir lekeci ve onun bir markası var,» dedi. «Bu marka sayesinde elbisenin kime ait olduğu kolaylıkla anlaşılır. Hele bu iş yapılsın, biz o zaman bu elbisenin suçlayıcı delil olarak muhafaza edilip edilmeyeceğini kararlaştırırız. Müdafaanın yaptığı karşı soruşturma böylece bitmiş oluyor. Şahit yeniden iddia makamının emrindedir.»

Hakimin bu sözleri üzerine. Carson, Tragg'a doğru döndü.

—Siz davalının ifadesini yalanlayacak bir şeyler müşahede etmiş miydiniz?

—Oh, elbette, efendim! Bir defa Loring Lamont'un ayakkabılarında hiçbir çamur izi yoktu. Sonra davalının dediği gibi Loring Lamont kendisinin peşinden koşmuş olsaydı, pantolonunun paçalarında da çamur lekesi görülebilirdi. Halbuki biz böyle bir şey de göremedik... Ayrıca davalının el sürülmemiş olduğunu söylediği jambonlu yumurtalar, afiyetle yenilmişti.

Carson muzaffer bir tavır takınarak gülümsedi ve Mason'a doğru döndü.

—Şahit sizindir!

Mason bir an durdu. Sonra, «Demek siz ölünün ayakkabılarıyla

pantolonunun paçalarında hiçbir çamur izine rastlamadınız, öyle mi?» diye sordu.

—Evet, her ikisinde de hiçbir iz yoktu. Halbuki o akşam yağmur yağmıştı. Loring Lamont, davalının iddia ettiği gibi kendisini hakikaten kovalamış olsaydı, durum başka olurdu pek tabii!

—Siz davalının dairesinde çamur lekeli iç çamaşırları bulmuştunuz, değil mi?

—Evet.

—Peki, bu çamur lekelerinin cinayete sahne olan villanın bahçesindeki, yahut da civarındaki toprağa ait olup olmadığını araştırdınız mı?

—Hayır.

—Niçin araştırmadığınızı sorabilir miyim?

—Çünkü biz kasden yırtılmış olan elbise gibi, bu iç çamaşırlarının da sahte ipuçları olarak çamurlanmış olduğunu anlamıştık.

—Ama komiser, insanın bazı hususlar üzerinden birtakım neticeler çıkarması, her zaman tehlikeli olmuştur! Ben bu iç çamaşırlarında görülen çamur lekelerinin, Lamont'ların villasına yakın yerlerdeki toprakla karşılaştırılmasını istiyorum. Şimdilik başka bir şey diyeceğim yok.

Hakim Bayton, başını savcı yardımcısına doğru çevirdi.

—Ya siz, siz başka sual sormak istiyor musunuz?

—Evet, Reis Bey! Şahit, ölünün üzerindeki pantolonu ve ayaklarındaki ayakkabıları bize gösterebilir mi acaba?

Tragg, «Ama ben bunları beraberimde getirmedim ki!» dedi. «Bununla beraber, on dakikaya kadar getirebilirim!»

Savcı yardımcısı, «O halde, Reis Bey, ben Yüksek Mahkemenizden duruşmaya on dakika ara verilmesini talep edeceğim!» diye konuştu.

—Pekala! Yalnız şu hususu akıldan çıkarmayın, lütfen, savcı yardımcısı Bey, bu, mahkememizin size gösterebileceği son kolaylık olacaktır! Bize yeni suçlayıcı deliller göstermek istiyorsanız, bunları el altında bulundurun! Beyler! Duruşmaya on dakika ara verilmiştir!

Hakim Bayton ayağa kalkarken, Mason, Arlene Ferris'e doğru döndü.

—Bakın, Mis Arlene, ben sizinle şimdi gayet açık bit şekilde konuşacağım! Olur a, siz avukatınıza yalan söylemişsinizdir belki... Çok görülmüştür bu gibi şeyler. Ben sizi burada suçlayacak değilim... Ama şunu bilin ki, bana yalan söylediyse, içinde bulunduğunuz kritik durum çok tehlikeli bir şekil alabilir. O zaman ben bile size yardım edemem. Haydi sıkılmayın ve bana doğruyu söyleyin: Yalan söylediniz mi?

—Oh. hayır, Mister Mason, hayır, ben size hakikati söyledim!

—Durumun vahametini takdir ediyor musunuz bilmem, denildiği gibi Lamont'un pantolonuyla ayakkabılarında şayet hiçbir çamur izi yoksa, siz ya hapisaneyi boylarsınız, yahut da gaz odasını!

—Ama ben ne yapabilirim, Mister Mason, başka ne diyebilirim? Size hakikati, bütün hakikati yalnız hakikati söyledim!

Mason'un düşünceli bir hal aldığı görülen genç kız, «Ne dersiniz, şöyle bir şey olamaz mı, katil işini bitirdikten sonra Loring'in elbisesiyle ayakkabılarım değiştirmiştir belki...» diye mırıldandı. «Olamaz mı sanki?»

Mason, «Evet, olmayacak bir şey değil bu ama siz gelin de bu dolmayı bir jüri hey'etine yutturmaya kalkışın, sözlerinizi duyanların, yüzlerini buruşturduklarını görürsünüz o anda!» diye alaycı bir eda ile konuştu. «Ben sizin neler düşündüğünüzü anlıyorum... Diyorsunuz ki, katil sizin Lamont'la ağız dalaşı yaptığınızı öğrenmiş ve Lamont'un sizi yakalamak üzere dışarı fırladığını görmüş ve yanında bir kat elbise, bir çift de ayakkabı olduğu halde villaya damlamıştır... Orada Lamont'un dönüşünü bekler, onu bıçakla öldürür, sonra da ölünün üzerindeki elbiseyi ve ayakkabıları değiştirir, o kadarla da kalmaz cesedin ağızını açarak jambonlu yumurtaları oraya sokuşturur! Dedim ya, siz bunun böyle olduğunu az zekalı oniki kişiye kolay kolay inandıramazsınız! »

Arlene Ferris'in gözleri buğulanmıştı.

—Ama Mister Mason, inanın böyle olmuştur bu! Sözlerimi yabana atmamalısınız.

Mason başını iki yana salladı ve oradan uzaklaştı. Duruşma biraz sonra başladı ve Tragg ilkin ayakkabıları gösterdi. Bunların, cesedin ayaklarından çıkarıldığı gibi muhafaza edilmiş olduğunu, ancak ökçelere tebeşirle birer işaret konulduğunu söyledi. Savcı yardımcısı bu ayakkabıların iddia makamının suçlayıcı delili olarak kabul edilmesini söyleyince, Mason söz aldı.

Şahide doğru dönerek, «Siz bu ayakkabıların, öldürüldüğü sırada Loring Lamont'un ayaklarında bulunduğunu nereden biliyorsunuz? Bunun böyle olduğuna nereden hükmediyorsunuz?» diye sordu.

—Ne demek nereden hükmediyorum? Bu ayakkabılar, ölünün ayaklarında bulunuyordu.

—Peki, siz ölüye ait başka elbise ve ayakkabılar bulunup bulunmadığını anlamak için evde bir araştırma yapmış mıydınız?

Şahit, öfkeli olduğunu belli edercesine etrafına bakındı.

—Yapmaz olur muyum hiç, elbette yaptım! Villada Loring Lamont'a ait bir şort, iki av gömleği, iki mayo ve bir çift de tenis ayakkabısı vardı sadece!

—Demek siz villada bu kadar giyecek buldunuz, öyle mi?

—Hayır. Mister Jarvis Lamont'a ait başka şeyler de vardı ki, bunların ölçüsü ancak baba Lamont'un vücut ölçüsüne göre idi. Çünkü Jarvis Lamont oğluna göre, daha iri: yapılı ve daha geniş omuzludur.

—Pekala! Şimdilik ben size başka sual sormak istemiyorum.

Sonra üst kısmında birkaç kan lekesi görülen, fakat hiçbir yerinde çamur

lekesi bulunmayan pantolon tetkik edildi. Mason bu defa sorulacak bir suali olmadığını söyleyince, pantolon ve ayakkabılar iddia makamının suçlayıcı delilleri olarak mahkemeye verildi. Ama savcı yardımcısı şahitle olan işini bitirir bitirmez, Mason karşı soruşturmaya geçti.

—Villada yaptığınız araştırma sırasında, oturma odasındaki bir yazı masasına da baktınız mı, komiser?

—Evet.

—Orada GALİFORNİA BANK'a ait bir çek defteri bulmuş muydunuz?

—Evet.

—Oradaki çeklerden birkaç tanesi doldurulmuş ve verilmesi gereken kimselere verilmişti. Siz bunların kimler için doldurulmuş olduğunu tespit ettiniz mi?

—Biri hariç evet.

—Hangisiydi bu acaba?

—Beş yüz dolarlık bir çek... Koçanında sadece O. K. harfleri yazılıydı.

—Yazı, Loring Lamont'un yazısı mıdır dersiniz? Yani o çeki Loring Lamont mu doldurmuştur acaba?

—Bilmiyorum. Bunun hakkında bir şey diyemem.

—Çek, cinayetin işlendiği gün mü verilmiş, yahut da gönderilmiştir? Bu husustaki fikriniz nedir?

—Bilmiyorum.

—Ama görmüş olsanız gerektir, Orval Kingman adına doldurulmuş olan bundan önceki çekin koçanında, cinayet gününün tarihi vardı, değil mi?

—Evet.

—Şu halde ondan sonraki çek de, cinayetin işlendiği gün sahibine verilmiş, yahut da gönderilmiştir.

—Buna öyle olmuştur diyemeyeceğim ben. Fikrime göre, Loring Lamont, Orval Kingman adına bir çek doldurmaya başlamıştır ama sonra aldandığını anlamış ve çeki yırtarak koçana O.K. işaretini koymuştur.

—Ama O.K. olarak işaretlenmiş olan koçan. Orval Kingman adına doldurulan çeki takip etmektedir. Sizin faraziyenize göre, bu O.K. işaretli koçanın başa geçmesi gerekmekte, değil mi?

—Lamont dalgınlık eseri bir çeki atmış olabilir. Sonra da atmış olduğu çeki doldurmuştur.

—Koçanına zımbalı olan bir çek, bir dalgınlık eseri kolay kolay atlanamaz.

Hakim Bayton, «Her neyse canım, biz şimdi burada şahidin faraziyelerini dinleyecek değiliz!» diye müdahalede bulundu. «Bizi sadece olup bitenler alakadar eder. Siz karşı soruşturmanıza devam edin, lütfen, Mister Mason!»

—Teşekkür ederim, Reis Bey! Siz bu çek defterini suçlayıcı delil olarak yanınıza aldınız mı, komiser?

—Hayır. Biz sadece doldurulmuş olan çeşitli çeklerle alakalı not aldık, hepsi o kadar.

—Nerede bulunuyor bu çek defteri şimdi?

—Nerede olacak, o yazı masasındadır her halde. Sırası gelmişken ben şunu söylemek isterim, Sadie Richmond beni telefonla aradı ve sizin ona bu çek defterini polise verilmesi için tavsiyede bulunduğunuzu bildirdi. Ama...

Hakim Bayton, «Bir dakika, bir dakika!» diyerek yeni bir müdahalede bulundu. «Yapılan bir soruşturmada, şu böyle dedi, bu şöyle dedi diye konuşma yapılamaz! Mahkememiz, bu gibi davranışlardan kaçınılmasını bilhassa rica eder! Ayrıca benim akı! erdiremediğim bir husus var: Bu çek defteri o kadar mühim bir şey mi ki, üzerinde ısrarla duruluyor?»

Mason, «Loring Lamont villaya gittiği zaman, bu çek defteri onun üzerinde bulunuyordu, Reis Bey!» diye konuştu. «Orada küçük adıyla soyadının baş harfleri O.K. olan biri namına bir çek doldurdu... Ama o kadar acele ediyordu ki, çekin koçanına sadece O.K. harflerini yazabildi.»

Hakim, «Sözünü ettiğiniz koçanda tarih var mıydı?» diye sordu.

—Yoktu, Reis Bey! Koçana sadece o harfler, bir de miktar yazılmıştı. Yani beş yüz dolar...

—Farzedelim ki siz bu çek defteri üzerinde bu kadar ehemmiyetle durmakta haklısınız, peki ama ne işinize yarayacak bu?

—Ben böylece o akşam villada bir üçüncü şahsın da bulunduğunu ispat edeceğim!

—Mister Mason! Siz bu çek defterini müdafaanın suçlayıcı delili olarak mahkememizde muhafaza edilmesini isteyebilirsiniz, ama cinayetin işlendiği gece orada bir üçüncü şahsın bulunduğu hususunda bizi kolay kolay ikna edemezsiniz... Şahide sormak istediğiniz başka soru var mı?

—Hayır, Reis Bey, yok!

—Ya sizin savcı yardımcısı Bey?

—Bizim de sormak istediğimiz bir soru yok, Reis Bey! Ayrıca elimizin altında dinlenmesi gereken başka şahit de bulunmadığına göre, Yüksek Mahkemeniz bir karara varabilir!

Perry Mason, birden ayağa kalktı.

—Özür dilerim ama Reis Bey, ben şahit Peter Lyons'un karşı soruşturmasını yapmak istiyorum!

Carson, «Ah, evet! Doğrudur!» dedi. «Reis Bey! Ben Peter Lyons'un buraya çağırılması için gerekeni yapmıştım ama kendisi bugün haftalık iznini kullanıyormuş. Aksiliğe bakın ki, nerede olduğu da bilinmiyor. Peter Lyons istirahat gününü kaybetmemek için, ihtiyaç halinde emrimize amade olduğunu söylemiş, sonra da şahitlik için mahkemeye çağırılıp çağırılmayacağını kendisine bildirilmesini istemişti. Mister Mason tarafımdan yapılan teklifi

kabul edince, ben derhal Peter Lyons'u telefonla aradım ve kendisine iznini kullanmakta serbest olduğunu bildirdim. Çok üzgünüm. Reis Bey! Ama Mister Mason yapacağı karşı soruşturma sırasında şahide ne gibi sualler sormak istediğini bize söyleyecek olursa, ben bu suallere onun yerine cevap verebilirim. Zira kendisi de olsa, şahit sorulacak suallere aynı cevapları verecektir. Bundan emin olabilirsiniz!»

Mason, «Ben bu teklifi maalesef kabul edemeyeceğim.» diye başını iki yana sallayarak konuştu. «Soracağım sualleri sadece şahide sormaya kararlıyım.»

Hakim, «Ama siz yine de yapacağınız karşı soruşturmanın ne gibi hususlara dayandığını bilirsiniz, Mister Mason!» dedi.

—Elbette biliyorum, Sayın Reisim! Ama ben bazı faraziyeler üzerinde çalışmaktayım... Ve bu faraziyelerin neler olduğunu, Peter Lyons'a soracağım suallerden, sonra da alacağım cevaplardan önce, iddia makamını temsil eden zata açıklamak istemem!

Carson, «Ama emin olun. Mister Mason, Peter Lyons'un şahitliğinde ehemmiyetli olabilecek hiçbir cazip taraf yoktur!» diye itiraz etti. «Otomobile o kağıdı yapıştırdığı zaman, kendisi cinayet hakkında bir şey bilmiyordu. Ayrıca Loring Lamont'un arabası da onun için bir yangın musluğu önüne bırakılmış olan bir vasıtaydı...»

Hakim Bayton avukata baktı.

Perry Mason, «Israr etmeyin, lütfen, ben karşı soruşturmayı muhakkak yapmak istiyorum!» dedi.

Bayton, «Pekala!» diye kaşlarını çatarak mırıldandı. «Bu talep mademki sizin hakkınızdır ve siz ille de öyle olsun istiyorsunuz, o halde ben duruşmanın devamını yarına bırakıyorum! Yarın saat onda duruşmaya yeniden devam olunacaktır! Ama müdafaa avukatı Bey şu hususu unutmasın, lütfen, Peter Lyons'un karşı soruşturması sonunda ortaya elle tutulabilecek bir netice çıkmazsa, o zaman mahkememiz kendisinin işi uzatmak için böyle bir çareye başvurduğuna hükmedecektir! Hepsi bu kadar. Duruşmaya yarın sabah onda devam olunacak!»

Hakim homurdana homurdana çekilirken, Mason, Arlene Ferris'e doğru döndü. ,

—Eee, bana söyleyeceğiniz bir şey yok mu?

Genç kız, dudaklarını ısırarak başını iki yana salladı. Sonra da sessizce ağlamaya başladı.

Mason, «Pekala, pekala! Ağlamayın, rica ederim!» diyerek onun sırtını okşadı. «Haydi bakalım, şimdi yerinizel Yarın sabah görüşürüz!»

Yazı masasının arkasında oturan Perry Mason, sekreteri Della Street'e uzun uzun baktı. Genç kız, patronunun huylarını iyi bildiği için hiç sesini çıkarmıyor, öylece duruyordu.

Sonra Mason, «Biliyor musun, Della, ben bir alternatif üzerinde duruyorum.» diyerek konuşmaya başladı. «Arlene Ferris bize ya yalan söylemiştir, yahut da sadece hakikati anlatmıştır. Yalan söylemişse, bunu niçin yapmış olabilir? Suçlu olduğu için mi? Suçluysa, büyük bir zeka eseri göstermiş ve kıvırdığı yalanları olana bitene denk getirmiştir. Sonra kız birini korumak için de yalana başvurmuştur belki. Gel gelelim, bu biri kim olabilir ve böyle bir maval genç kızın aklına nasıl gelmiştir?»

Sözlerinin bu noktasında, Mason sinirli bir tavırla başını iki yana salladı, sonra ayağa kalkıp koltuğunu itti ve sigarasını küllüğe bastırarak odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Sonra da Della Street'in karşısına dikildi.

—Ama müvekkilimiz şayet yalan söylememişse, anlattığı şeyler nasıl olur da itirazlara maruz kalır? O zaman insanın aklına şöyle bir ihtimal geliyor: Anlatılan şeylerde bir noksanlık var.

—Şu halde siz Arlene Ferris'in hakikati söylediğini düşünüyorsunuz...

—Ben onun hakikati söylemiş olduğundan hiç şüphe etmemiştim zaten. Avukatlar, müvekkillerinin sözlerine inanmalıdırlar. Doğrusu ya, ben iddia makamının sözlerinin tesiri altında kalmakla ve gösterilen ipuçlarının yıkıcı olduğunu kabul ederek her şeyin o şekilde cereyan ettiğini düşünmekle bir hata işledim.

—Yoksa siz bu ipuçlarının değişik şekilde vasıflandırılması gerektiğini mi düşünüyorsunuz?

—Evet. Bu da iddia makamının konuşturmamaya çalıştığı polis memuru Peter Lyons'un sayesinde kabil olacak.

—Size göre, adamlar Peter Lyons'u bilerek mi uzaklaştırdılar?

—Evet. Yüzde yüz eminim. Ama bu basit polis memuru bize nasıl yardımcı olacak bakalım?

—Biz onun neler söylediğini sadece Carson'un ağzından duymuş bulunuyoruz. Yoksa bu adam...

—Hayır, Della, hayır, Carson hakikati söylemiştir! Böylesine nazik bir işte yalan söylemeye cesaret edemezdi... Çünkü yalan söylediği anlaşıldığı takdirde, bu onun sonu demek olurdu... Dedim ya, eminim ben, adam bize Lyons'un sözlerini olduğu gibi nakletmiştir... Bununla beraber, hakikati olduğu gibi söylememiştir belki de... Dur bakayım. bir dakika düşünelim! Hatırladığıma göre, Carson bize Peter Lyons'un, Loring Lamont'un arabasını bir yangın musluğu önünde park edilmiş olarak bulduğunu, sonra da arabaya bir ikaz

kağıdı yapıştırmış olduğunu söylemişti. O halde Carson tarafından nakledilen Peter Lyons'un sözleri Arlene Ferris'in anlattıklarına uyduğuna göre, adamlar ne diye benim şahide bir karşı soruşturma yapmamı istemiyorlar? Genç kız arabayı bir yangın musluğunun önüne parketti, derken Lyons arabayı orada buldu ve ön cama bir ikaz kağıdı yapıştırdı. (Mason, birden elini alnına doğru götürdü.) Hay Allah! Della! Della!

—Ne oluyorsunuz, Patron?

—Ne mi oluyorum? Ne mi oluyorum? Bak, Della, inanmayacaksın ama ben misline ender rastlanan bir enayiyim! Adamlar elbette ki benim Peter Lyons'a bir karşı soruşturma yapmamı istemezler! Çünkü... Çünkü hakikati olduğu gibi öğreneceğimden korkuyorlar!

—Doğrusu ya, ben sizin ne demek istediğinizi pek anlayamadım!

—Bak, dinle: Peter Lyons arabanın ön camına bir kağıt yapıştırdıktan sonra işinin başına döndü... Yani yeniden dolaşmaya başladı. Oraya tekrar döndüğünde, Lamont'un arabası orada değildi!

—Peki ama. böyle bir şey nasıl olabilir?

—Arlene Ferris, anahtarları arabanın üzerinde bırakmıştı. İşte o sırada biri arabayı bulunduğu yerden aldı, arabayla oradan uzaklaştı, sonra da yeniden oraya dönüp otomobili yine aynı yere, yangın musluğunun tam önüne çekti. Öyle ki, geceyarısından sonra servis alan memurlar arabaya ikinci ve üçüncü kağıdı yapıştırdılar, sonra da otomobilin oradan götürülmesi için gerekeni yaptılar!

—Peki ama bir kimse neden o şekilde hareket etsin?

—İşte biz bunu öğrenmeye çalışacak ve ne zamandır yapmamız gereken işi yapacağız... Senin anlayacağın, Jarvis Lamont'un hususi sekreteri Edith Bristol ile Arlene'in şefi George Albert'i ziyaret edeceğiz. Her ikisiyle de konuşacağız.

—Bu görüşmeler ne gibi bir gayeye dayanacak peki?

—Karanlıkta bulunan bir noktayı aydınlatma işi olacak bu. Yani biz Arlene Ferris'in Lamont Tekerlekli Vasıtalar Anonim Şirketi'ne nasıl alınmış olduğunu anlamaya gayret edeceğiz. Müvekkilimizin bize neler anlattığını hatırlarsın her halde, Della? Genç kız bir iş aramakta olduğunu Madge Elwood'a söylemiş, o da sözü geçen birine telefon etmiş. Arlene Ferris böylece Lamont'lardaki işine başlamış. George Albert bize bu işe alınmanın şirket usullerinin aykırı bir hareket olduğunu söylemişti ama genç kız, Güney Amerika'ya hareket etmesinden önce, Loring Lamont'un bir emriyle işbaşı ettirilmiş. Haydi, Della, gel de seninle hakikati aramaya çıkalım!

Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'ne gittiklerinde, Mason, müracaat memuru genç kadına doğru yürüdü.

—Günaydın, efendim! Ben Mister Jarvis Lamont'un hususi sekreteri Edith Bristol'ü ve Mister George Albert'i görmek isterdim. Kendileriyle muhakkak görüşmem gerekiyor. Çok mühimdir!

—iyi ama Mister Mason, hiç sanmam ki, Mis Bristol savcılığın haberi olmadan sizinle görüşmeyi kabul etsin!

Mason, manalı bir şekilde gülümsedi.

—Pekala! Kendisi şayet aynı tutumu muhafaza etmeyi düşünüyorsa, bu takdirde ben onun mahkemede şahit olarak dinlenmesi için bir celpname vermek zorunda kalacağım! Böyle bir şey ise, kendisi için iyi olmayacaktır. Çünkü umumi efkar, sırf savcıyı gücendirmemek için onun şununla bununla görüşmekten kaçındığına hükmedecek...

Müracaat memuru kız, Mason'un sözlerini bir diktafon vasıtasıyla içeriye iletti.

Sonra da, «Pekala, efendim. Mis Bristol sizi kabul edecek!» dedi. «Asansörle üçüncü kata çıkın, lütfen! Kendisi sizi koridorda bekliyor.»

Edith Bristol, serbest tavırlı bir genç kadındı. Ziyaretçilerini bir düzüne kadar daktilonun çalıştığı geniş bir salondan geçirtip bürosuna aldı.

Onlara oturacak yer gösterdi ve: «Evet, Mister Mason, sizi dinliyorum, arzunuz nedir?» diye sordu.

—Ne yalan söyleyeyim, Mis Bristol, ben böylesine mühim bir işin başında sizin gibi genç bir kimseyle karşılaşacağımı beklemiyordum!

Genç kadın, «Teşekkür ederim ama siz bana benden ne istediğinizi söyleyin, lütfen!» diye konuştu.

—Hay hay, Mis Bristol! Söyleyeyim... Arkadaşı Madge Elwood'a bir iş aramakta olduğunu söylemesinden hemen iki gün sonra, Arlene Ferris'in bu şirkette işe nasıl alındığını öğrenmek istiyorum ben... Ama duyduğuma göre, kendisi bu işe Loring Lamont'un hususi bir emriyle alınmış galiba... Öyle mi olmuştu?

Edith Bristol, «Ben bu mevzu üzerinde size bilgi veremeyeceğim.» diye gözlerini önüne indirerek konuştu. «Bu mesele, Mister George Albert'le alakalı bir işdir!»

—Evet, ben bu işin onunla alakalı bir mesele olduğunu bilmekteyim. Zira kendisi ön duruşma sırasında bildiklerini bana söylemiş bulunuyor. Dediğine göre. Mis Arlene Ferris işe şirket tüzüğü dışında Loring Lamont'un bir emri üzerine alınmış. Ben size güvendim ve Loring Lamont'un neden böyle bir emir verdiğini sizden öğrenmeyi düşündüm.

—Korkarım ben size hiç faydalı olamayacağım, Mister Mason! Bununla beraber, şu kadarını biliyorum, Mis Elwood'un burada iki yıl çalışmış olması ve iş bakımından kendisinden memnun kalınması, bu işe alınma meselesinde

mühim bir rol oynamış ve faydalı olmuştur... Bu mesele hakkında Mister Albert ile görüşmek ister miydiniz?

—Oh, memnuniyetle!

—O halde ben buraya gelmesi için kendisinden ricada bulunayım.

Mis Edith Bristol, telefon aletini kaldırdı ve: «Bana Mister Albert'i bağlar mısınız, lütfen!» dedi. «Ah, siz misiniz, Mister Albert? Ben Edith Bristol'üm. Avukat Perry Mason sekreteriyle birlikte şu anda büromda bulunuyor. Bir ricası var... Arlene Ferris'in şirkete bir tavsiyeyle kolayca nasıl girmiş olduğunu ve böyle bir lütfü sağlayabilmesi için de Mis Madge Elwood'un şirket alakalarına sözünü nasıl geçirttiğini öğrenmek istiyorlar... Bu suallere cevap verebilmeniz için, odama kadar gelir misiniz, lütfen! Efendim? Evet, evet, şimdi... Sizi bekliyoruz.»

Sonra aleti yerine koydu ve Mason'a gülümseyerek baktı.

—Öyle sanıyorum ki, Mister Albert bu mesele hakkında sizi aydınlatabilecektir. Bununla beraber, ben Mister Jarvis Lamont'un bütün bunlardan habersiz olduğunu size söyleyebilirim. Aksi takdirde, bundan benim de haberim olurdu. İki yıldır onun sekreteriyim. Mis Ferris'in işe alınması muamelesiyle onun hiçbir alakası yok.

Mason düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. Bir sessizlik oldu. Sonra Perry Mason, «Şey... Sorabilir miyim, Loring Lamont babasıyla birlikte mi oturuyordu?» dedi.

—Hayır. Kendisi Endicott Way'de, 9612 numaralı apartmanın bir dairesinde otururdu.

—Bu dairede bir ahçısı, yahut da bir uşağı filan var mıydı?

—Hayır, yoktu.

—Yemeklerini dışarda yiyordu demek?

—Bilmiyorum.

—Müessese işlerinin idaresine fiilen katılır mıydı acaba?

—Evet.

—Orada hangi işle meşgul olurdu?

—Şirketin başkan vekiliydi.

—Duyduğuma göre, sık sık seyahate çıkıyormuş. Öyle midir hakikaten?

—Evet.

—Yine duyduğuma göre, baba oğul iyi geçinirmiş, değil mi?

—Evet.

Büronun kapısı o sırada açıldı ve içeri giren George Albert, Edith Bristol'e sert sert baktı. Sonra da Mason'u selamladı.

—Duruşma sırasında sizinle görüşmüştük, değil mi, Mister Mason?

—Evet. Size sekreterim Mis Della Street’i takdim ederim. Kusura bakmayın, lütfen, ben hem Arlene Ferris hakkında bazı bilgi almak, hem de onun buraya nasıl girdiğini öğrenmek istemiştim!

—İyi ama yapılan soruşturma sırasında, ben sizi bu noktalar üzerinde aydınlatmıştım...

—Evet ama ben bu noktalar üzerinde tam manasiyle aydınlanmış değilim. Biliyorsunuz, bu gibi işlerle yalnız personel servisi alakalandığı halde, Arlene Ferris’in işe alınması, Loring Lamont’un hususi bir emriyle kabil olmuş. Ayrıca Arlene Ferris, bu işi kız arkadaşı Madge Elwood’un bir tavsiyesiyle elde etmiş.

Albert, «Evet, mümkündür.» diye mırıldandı.

—Doğrusu ya, ben sizin ne demek istediğinizi anlayamadım.

—Bunda anlaşılmayacak bir taraf yok. Madge Elwood. Loring Lamont’a telefon edebilir ve ona Mis Ferris’in işe alınmasını söyleyebilirdi.

—Peki, Loring Lamont da onun bu ricasını yerine getirir miydi?

—Evet. Zaten olup bitenler bunu isbatlamıyor mu?

—Siz Mis Elwood’un ona telefon ettiğini biliyor muydunuz?

—Hayır, bilmiyordum. Şimdi sizin sözlerinizden bunu öğrenmiş bulunuyorum. Siz ne de olsa Arlene Ferris’in avukatısınız, kendisi elbette ki işe alınma şeklini size anlatacaktı. Kim bilir işe kolayca alınmasının sebebinin de biliyordu...

—Evet ama bilmeye bilirdi de.

Albert, omuzlarını silkmekle yetindi.

Mason, «Ama siz onun böyle bir kimse tarafından hi maye edildiğini bildiğiniz halde, ona yine de yol vermekte tereddüt etmediniz, değil mi?»

—Bakın, Mister Mason, benim için her şeyden mukaddes bir şey varsa, o da çalıştığım yerde disiplinin teminidir! Ben bu disiplini her ne pahasına olursa olsun muhafaza etmeye azimliydim. Hala da öyleyim. Kimsenin gözünün yaşına bakmam... Üzerime düşen işi yaparım. Pek tabii, Lamont'lardan biriyle sıkıfıkı olmuş diye bir genç kadının saygısızca hareketine göz yumamam. Burada bana bunun için para veriyorlar, vazifemi ihmal etmem için değil!

—Siz Arlene Ferris’in burada çalışacağını nasıl öğrendiniz?

—Bunu bana Loring Lamont söyledi. Güney Amerika seyahatine çıkmadar önce bana üzerinde Arlene Ferris adı yazılı bir iş talepnameşi verdi ve: «Bu genç kız, en yüksek ücretle burada steno daktilo olarak çalışacak!» dedi.

—Bütün bildiğiniz bundan ibaret mi?

—Evet.

—Daha önce de böyle bir şey olmuş muydu? Yani başka biri bu şekilde işe alınmış mıydı?

—Bilmiyorum. Personelin işe alınması, benim yetkim dışında. Sonra...

—Rica ederim, beni uyutmaya çalışmayın, Mister Albert! Zira şunu unutmamalısınız: Öğrenmek istediklerimi bana şimdi söylemezseniz, ben sizi şahit olarak mahkemeye getirtir ve konuştururum! Haydi, gizlemeye çalıştığınız hususları bana söyleyin!

—Yoksa siz beni tehdit etmeyi mi düşünüyorsunuz?

—Kuzum, siz beni apta! mı sandınız? Mis Bristol biraz önce telefon aletini kaldırır ve müracaat memuru kıza, «Mister Albert'e rica edin, büroma kadar zahmet etsin!» diyebilirdi... Ama öyle yapacağı yerde hem size bizzat hitap etti, hem de sekreterimle birlikte benim burada bulunduğumu söyledi. Böylece de benim neler öğrenmek istediğimi size bildirmiş oldu. Bunun üzerine siz durumdan haberdar edildiniz ve vereceğiniz cevapları daha önceden hazırladınız... Rica ederim, şimdi her şeyi bilmezlikten gelmeyin! Söyleyin bana, daha önce Loring Lamont'un hususi emriyle bu şirkete kaç kişi alınmıştı?

—Ne diyeyim bilmiyorum ki, yanılmıyorsam, bu şartlar altında şirkete tek bir kişi alınmıştı. Yani Madge Elwood...

Edith Bristol, «George. George!» diye öfkeli bir sesle müdahale etti.

—Aaa, yeter! Ben başka türlü hareket edemem artık! Siz onun ne yaman bir adam olduğunu bilmiyorsunuz... Mahkemede kök söktürüyor insana!

Perry Mason bu defa Edith Bristol'e doğru döndü.

—Öğrenebilir miyim acaba, bunu bana niçin söylemek istemiyordunuz?

Edith Bristol, ona soğuk bir bakışla baktı.

—Biz bu görüşmeye burada son versek, iyi olacak, Mister Mason! Daha ne istiyorsunuz anlamıyorum ki... Öğreneceğinizi öğrendiniz.

Mason, «Peki, peki!» diye mırıldandı. «Siz mademki öyle diyorsunuz, varsın öyle olsun!»

Sonra cebinden çıkardığı iki kağıdın birini Edith Bristol'e, diğerini de George Albert'e uzattı.

—Anlaşıldı, başka türlü olmayacak! Her ikiniz de Arlene Ferris aleyhine açılan Lamont davasında, müdafaa şahidi olarak dinlenmek üzere yarın saat onda mahkemeye geleceksiniz! Bunlar birer celpnamedir. Soruşturmanız tarafımdan rahat rahat yapılabilecek. Yarın yeniden görüşmek üzere müsaadenizi dilerim!

Bürodan çıktıklarında, Della Street, «Eee. şimdi ne yapıyoruz, Patron?» diye sordu.

—Şimdi göreceğimiz ilk telefon kabininden Paul Drake'i arayacağız ve bir şeyler öğrenip öğrenmediğini kendisine soracağız.

Detektif, Otto Keswick'in alibi'si hakkında tahkikat yapmış ve onun cinayetin işlendiği akşam saat yedi buçuktan itibaren tek başına televizyon

seyrettiğini, Çünkü ev sahibesi Misis Sparks'ın, şiddetli bir migren yüzünden yatmaya çıktığım öğrenmişti. Yarı uyanık olduğu saatlerde, Misis Sparks televizyonun hala açık olduğunu duymuştu ama Keswick'in orada bulunup bulunmayacağı hakkında kat'i bir şey söyleyememişti. Bununla beraber, televizyonun Keswick tarafından on buçukta kapatılmış olduğunu iyi biliyordu.

Mason, «Hmmm... Anlıyorum.» diye söylendi.

—Bir şey daha var, Perry! Lamont'ların villalarının Kuzey tarafında George Banning adında bir komşu var ki, adam mahkemeye verilmekle tehdit edilmiş. Sebep de bahçesindeki bir çukurun sürekli yağmurlar sonunda taşıp Lamont'ların bahçesini su içinde bırakması... İşte bu George Banning ayın beşinde hiç durmadan yağın yağmuru hatırlayarak bahçesindeki çukura bir göz atmak istemiş ve dışarı çıktığı zaman bir arabanın villa bahçesinde ilerlediğini görmüş. Parmaklıkları kapı açılmış... Araba ise yavaş yavaş ilerliyormuş. Sonra Mister Banning birinin sesini duymuş. Sesin Sadie Richmond'un sesi olabileceğini sanıyor ama yine de kat'I bir şey söyleyemiyor.

Avukat, «Ooo, bu çok alaka çekici bir şey, Paul!» diye heyecan dolu bir sesle konuştu. «Sen şimdi ne yapacaksın biliyor musun, sözünü ettiğin adama bir celpname vereceksin! Yarınki duruşmada ben onun müdafaa şahidi olarak dinlenmesini istiyorum!»

Drake, «Vermediğimi nereden biliyorsun, Perry, bu iş çoktan oldu!» dedi. «Böylesine mühim bir şahidi kaçırmıyım ben hiç?»

—Bravo, Paul, bravo! Haa, sen sormuş muydun adama araba villaya saat kaçta gelmiş acaba?

—Mister Banning bunu tam olarak hatırlayamıyor ama dediğine göre, araba oraya ya yedi buçukta, yahut da sekize çeyrek kala filan gelmiş.

—Mükemmel, mükemmel! Şurası muhakkak, Keswick bize yalan söyledi. Adına doldurulan beş yüz dolarlık çeki bankaya götüremezdi. Çünkü Loring Lamont'un öldüğünü, dolayısıyla çekin ödenmeyeceğini biliyordu.

—Peki, Lamont o koçanı neden alelacele doldurmuş acaba?

—Muhtemelen vakit bakımından sıkışık olduğu için... Bir başka husus, Paul: Ben Madge Elwood'a bugün öğleden sonraki duruşmada hazır bulunmasını söylemiştim. Ama kız gelmedi. Evinde olup olmadığını anlamak üzere, ben şimdi Santa Monica'ya gidiyorum. Ama sen de boş durma, onu bir taraftan sen de ara!

—Bulursam ne yapayım?

—Adamlarından biri onu takip etsin ve peşinden ayrılmasın!

—Okey, Paul!

Madge Elwood, dayalı döşeli mobilyalı kiraya verilen bir dairede oturuyordu. Mason zili uzun uzun çaldı ve bir cevap alamayınca binanın idarecisi kadını buldu.

—Ben mühim bir mesele için Mis Madge Elwood'la görüşmek istiyordum, ne yazık ki kendisi evinde yok!

—Evet, kendisi evde değil. Bugün öğleden sonra iki valizle birlikte çıktığını görmüştüm. Her halde birkaç günlüğüne bir yere gitmiş olacak. Çalıştığı yeri biliyor musunuz?

—Hayır. Sizde çalıştığı yerin adresi var mı acaba?

—Maalesef yok. Ama bir ilancılık şirketinde sekreter olarak çalıştığını biliyorum, hepsi o kadar. Fakat orası bu saatte açık olmasa gerek. Çoktan kapanmıştır.

—Biliyor musunuz acaba, Mis Elwood kendi arabasıyla mı gitmişti, yoksa bir taksi mi tutmuştu?

—Neden yalan söyleyeyim, ben bu nokta üzerinde de tam bir şey bilmiyorum. Ama şurası muhakkak, bir taksi tutmuş olsaydı, valizlerin alınması için şoförü içeri çağırırdı.

—Evet, hakikaten öyle! Mis Elwood, kirasını bir çekle mi öder?

—Evet.

—O halde siz onun bankasını bilirsiniz. Hangi bankadır bu acaba?

—Oh, elbette biliyorum! Hemen şurada... Sağdaki banka... Hem orası Cumartesileri hariç, hergün yedi buçuğa kadar açıktır.

Mason apartman idarecisinin yanından ayrıldı ve doğruca bankaya gitti.

Müdüre, «Gerçi biliyorum, ben size nizam dışı bir ricada bulunacağım ama öğrenmek istediğim husus çok mühimdir.» dedi. «Mis Madge Elwood'un hesabına bir göz atılmasını rica edeceğim sizden. Öyle sanıyorum ki, kendisi bugün bir çek getirdi buraya.»

Müdür, «İyi ama Mister Mason, biz sizin arzunuzu maalesef yerine getiremeyeceğiz!» diye cevap verdi. «Çünkü her hangi bir kimseye bu gibi bilgi vermemiz imkansızdır.»

—Haklısınız, efendim, ama ben bu çekin sahte olduğunu düşünüyorum!

Müdürün yüzünde endişeli bir ifade görüldü.

—Haa, bakın, bu takdirde işin şekli değişir! Siz beni burada bekleyin, ben meseleyi şimdi tetkik ettiririm!

Sonra müdür onları büroda başbaşa bırakarak dışarı çıktı.

Della Street, «Kuzum, Patron, kızın bugün öğleden sonra bankaya bir çek getirdiğini de nereden çıkardınız?» diye sordu.

—Bunu anlamayacak ne var... Valizlerini alıp gittiğine göre, kızın paraya

ihtiyacı var demektir.

—Eee, olabilir... Kız ne de olsa kendi hesabından para çekmiştir.

Mason, «Evet, orası öyle, Della!» diye gülümseyerek konuştu. «Bu takdirde, müdür bana işin içinde bir yanlışlık bulunduğunu ve Mis Madge Elwood tarafından getirilen çekin, kendi çek defterine ait olduğunu söyleyecektir... Ama biz her şeye rağmen yine de bir şeyler öğrenebiliriz. Mesela genç kızın bu ani seyahatinin masrafları, şayet biri tarafından karşılanıyorsa, bu, bizim için kolay kolay ele geçmeyecek bir bilgi olacaktır. Burası küçük bir halk bankasıdır... Senin anlayacağın bir şubedir. İş fazla değildir. En çok küçük hesaplarla meşgul olur. Sonra...»

Mason, banka müdürünün içeri girdiğini görünce sustu.

Müdür, «Sorabilir miyim acaba. Mister Mason, siz bu çekin sahte olabileceğini nereden biliyorsunuz?» dedi.

—Ben size bu çek ille de sahtedir demedim. Sadece sahte olduğunu düşünüyorum dedim... Olamaz mı sanki, Mis Elwood bir dolandırıcının kurbanı olamaz mı? İşte ben bunun için endişe etmekteyim.

—Pekala! Bunu şimdi anlarız.

Adam kaşlarını çatarak koltuğuna oturdu, telefon kadranında bir numara çevirdi ve karşısındaki kimseye kim olduğunu söyledi.

Sonra, «Ben sizi Mis Madge Elwood'un bugün öğleden sonra bankamızdan çektiği bir çek karşılığı hakkında rahatsız etmiş bulunuyorum.» dedi.

«Muamele itibariyle ortada bir acayıklık görüldüğünden, ayrıca ödenen paranın da bir hayli fazla oluşundan dolayı, ben bir doğrulamaya ihtiyaç duydum. Mister Jarvis Lamont'la görüşebilir miyim acaba?»

Müdür bir müddet bekledi. Sonra yüzünde bir gülümseme görüldü.

—Oh, çok teşekkür ederim, efendim! Sizi rahatsız ettiğim için, ne kadar mahcup olduğumu bilemezsiniz... Ama bana hak vereceğinizden emin bulunmaktayım Ne de olsa, bizim bankada bu gibi muameleler pek ender yapılır. Tekrar tekrar teşekkür ederim, efendim! Kusurumu bağışlayın, lütfen!

Adam telefon aletini yerine koydu ve Mason'a doğru dönerek, «Hayır, Mister Mason,» dedi, «emin olabilirsiniz, bu çek sahte değildir! Bununla beraber, gösterdiğiniz alaka için size teşekkür ederiz! Yüreğimize su serptiniz!»

—Rica ederim, efendim, ben sadece üzerime düşen insanlık vazifesini yerine getirdim! Şimdi benim içim de rahat... Ne yapayım, kimliğini bildirmeyen biri bana telefon etmişti. Çok görülmüştür böyle şeyler, değil mi?

—Oh, tabii, tabii! Ama biliyor musunuz, Mister Ma son, yerinizde olsam, ben de aynı şekilde hareket ederdim! Biraz önce çeki imzalayan kimsenin hususi sekreteriyle görüştüm. Sekreter hanım, bana çekin sahte olmadığını bildirdi.

—Haa, öyle mi? Çok güzel, çok güzel! Eh, bize müsaade! Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz!

—Aman efendim, ne demek, ne demek...

Bankanın müdürü onlara bürosunun kapısına kadar refakat etti. Sokağa çıktıklarında, Mason başını Della Street'e doğru çevirdi.

—Eee, şimdi söyle bakalım, küçüğüm, çevirdiğimiz dolap epey işe yaradı, değil mi?

—Hem de nasıl, Patron, hem de nasıl! Vay canına! Demek Edith Bristol ortada böyle bir çek olduğunu biliyordu da. bilmemezlikten geldi! Peki ama Patron, Lamont bu çeki Madge Elwood'a niçin verdi acaba?

—Niçin olacak, buradan bir an önce gitmesini temin etmek için! Biliyorum, şimdi de onun buradan bir an önce gitmesini niçin istiyordu diye soracaksın... Çünkü adam genç kızın müdafaa şahidi olarak dinlenmesini önlemeye çalışıyordu. Benim böyle bir talepte bulunacağımdan korkuyordu. Gel şimdi seninle karşı karşıya bulunduğumuz problemi didiklemeye çalışalım ve işe meselenin başından başlayalım: Arlene, Loring Lamont'un arabasıyla oradan kaçınca, adam ne yaptı acaba?

—Arlene bize şayet doğruyu söylemişse, Loring Lamont yeniden villaya dönmüş ve jambonlu yumurtaları yemiştir.

—İyi ama iki tabak jambonlu yumurta vardı orada.

—Kim bilir adam öteki tabağın içinde bulunanları çöp tenekesine atmıştır belki de.

—Evet. Hatta yumurtaların soğumuş olduğunu düşünerek hepsini de atmış olabilir. Sonra bir kadeh içki yuvarlamayı, üzerindeki elbiseyi çıkarıp başka bir elbise giymeyi, karşılaşmış olduğu hayal kırıklığını unutabilmek için bir kadınla arkadaşlık etmeyi ve şehre dönebilmenin imkanlarını aramayı düşünmüş olması gerekir.

—Anlıyorum, bütün bunları elde edebilmek için siz onun birine telefon ettiğini düşünüyorsunuz...

—Evet, Della, iyi tahmin ettin! Bil bakalım kim olabilir bu?

—Yoksa... yoksa?

—Evet, Della, her şey güneş gibi parlıyor! Bu biri, ancak tek bir kimse olabilir!

—Ne olursunuz, Patron, beni merakta bırakmayın! Kimdir bu, Allahaşkınıza?

—Kim olacak, Madge Elwood!

Della Street'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

—Hay Allah! O zaman... o zaman Jerome Henley'in arabadan indiğini gördüğü kadın, hakikaten Madge Elwood oluyor desenize!

—Evet, Della! Düşünsene bir defa, Arlene Ferris'in şirkete kolayca

alınmasını temin ettiğine göre, Madge Elwood'un Loring Lamont'la arasının iyi olduğu neticesi çıkar ortaya... Demek ki Loring Lamont villaya yeniden girmiş ve telefonla aradığı Madge Elwood'a, (Şu senin kız arkadaşın, kendini beğenmiş kahpenin biri! Benimle kalmak istemedi. Hiç anlamıyorum doğrusu, onun gibi bir kızla münasebet kurmamı istemek de senin nereden aklına geldi? Ömrümde böylesini görmedim! Şimdi de arabama atlayıp kaçtı... Bak, şimdi benim senden bir ricam var, mümkün olduğu kadar çabuk olmak üzere buraya gelecek, yanında da bir takım elbise getireceksin!) dedi...

—Ha, anladım, Madge Elwood Loring'in arabasına atladı ve onun yanına gitti... Ama hayır! Kız Lamont'un arabasının nerede olduğunu bilemezdi ki. Lamont da bilmiyordu bunu...

—Ama sen bir noktayı unutuyorsun bakıyorum: Evine döndüğü zaman, Arlene, Madge Elwood'u telefonla aramış, ona olanı biteni anlattıktan sonra cezaya çarpılması için Lamont'un arabasını bir yangın musluğu önüne nasıl çektiğini söylemişti. Akli sıra, genç iş adamından bir nevi intikam almayı düşünmüştü. Hatırladın, değil mi, Della?

—Evet. Ama Madge Elwood'u ilk arayan Loring Lamont'du her halde?

—Evet. Bana kalırsa kız Loring'ın yanına gitmeye ha zırlandığı sırada, Arlene onu aramıştır. O zaman Madge villaya gidebilmek için kendi arabasını kullanacağı yerde, Lamont'unkini kullanmayı düşünmüş olacak.

—Daha sonra ne oldu peki?

—Ne olduğunu söyleyeyim: Madge yanında bir kat elbise ve bir çift ayakkabı olduğu halde Lamont'un bulunduğu yere koştu Onu beklediği sırada boş durmayan ve yeniden jambonlu yumurta hazırlayan Loring, genç kızı yemeğe davet etti. Yumurtaları birlikte yediler. Sonra da ne olduğu bilinmeyen bir sebep yüzünden münakaşaya tutuştular ve Madge Elwood eline geçirdiği ekmek bıçağıyla onu öldürdü. Lakin kötü bir durumla karşı karşıya bulunuyordu. Yanında bir ceset vardı... Düşündü taşındı ve işin içinden kolayca sıyrılabilmenin bir çaresini buldu. Arlene'le Loring'in münakaşa ettiklerini biliyordu. Sadece biri değil, bunu ona ikisi de söylemişti. Loring'in arabasını, Arlene'in bırakmış olduğu yere yeniden çektiği takdirde, evine dönebilir ve işlenmiş olan cinayetten haberi olmadığını iddia edebilirdi. Arlene'in suçsuz olduğunu ispatlamak için kendisinden yardım istediğim zaman, içinden nasıl gülmüştür kim bilir!

—Jerome Henley, arabadan indiği sırada onu gördü... Peki ama polis arabadan inenin Madge Elwood olmadığı hakkında adamı ikna etmiş durumda!

—Evet, biliyorum.

—Sonra bu iş saat ona doğru olmamış mıydı?

—Hayır. Her şey bu hadisenin daha sonraları olduğunu göstermekte. Ama

ben Şu saat meselesi üzerinde ısrar etmemekle büyük bir hata işledim. Çünkü Arlene'in arabayı oraya dokuzdan önce bıraktıŐını ve Peter Lyons'un sözlerinin de bunu doŐruladıŐını biliyordum.

—Eee, biz Şimdi ne yapacağız, Patron?

—Her Şeyi itiraf etmesi için Madge Elwood'u bulma ya çalışacağız. Ona her Şeyi bildiğimizi ve Jerome Henley'in de onu tanıdıŐını sleyeceğiz.

—Peki, Henley bu işe peki diyecek mi bakalım?

—Bilmiyorum. Fakat ben onu bulur ve olanı biteni kendisine anlatırım. Adamın tutumu ne olacak, bunu ancak o zaman öğrenebiliriz. Beni Şimdi düŐündüren ve fikrimi kurcalayan bir husus varsa, o da Lamont'un çamur lekeli elbisesiyle ayakkabılarıdır. Villada ele geirilemediğine göre, bunların oraya Madge Elwood tarafından getirilmiş olması yüzde yüzdür. Bununla beraber, ben yine de emin değilim. Sadece bir ihtimal, basit bir ihtimaldir bu. Sonra bunlar Lamont'un arabasında da yoktu...

—Şu halde?

—Aklıma bir fikir geliyor: Lamont'un arabasını kullanabilmesi için, Madge Elwood'un oraya kendi arabasıyla gitmesi gerekir. Belki de öyle olmuştur. Ama kız arabayı dönüŐte yeniden değiştirmiş ve Lamont'un elbisesiyle ayakkabılarını kendi arabasına almıŐtır. Zira bunların öteki arabada bulunması, arabanın Arlene tarafından yangın musluğu önünde bırakılmasından sonra, villaya gitmek üzere aynı arabanın yeniden kullanılmıŐ olduğunu meydana çıkarırdı. Sonra da Madge arabasını tekrar garajına çekmiştir. Bence Loring Lamont'un eŐyası, o garajdadır. Seninle oraya kadar gidip garaja bir göz atabiliriz. Çünkü kız seyahate kendi arabasıyla çıkmıŐsa, garaj kapısının kilitlenmemiŐ olması kuvvetle muhtemeldir.

Della Street, «Peki, Patron, Sadie Richmond ile Otto Keswick'in bütün bu iŐlerdeki rolleri ne olabilir?» diye sordu.

—İlahi Della, mrsn doğrusu! Ne abuk da unuttun... Daha ne olsun, yemek masasına Arlene ile birlikte oturduğu zaman, Loring Lamont'un telefonla arandıŐını hatırdan çıkarmamak lazım. İŞte onun davranıŐlarında ani bir değişiklik yapmasına sebep, bu telefon konuŐmasıdır. Lo ring Lamont'u arayan kimse de Otto Keswick 'ten başkası değildi! Loring'in nasıl bir hayat yaŐadıŐını düşünecek olursak, kendisinin bir Şantaj alet edileceğine hiç ŐaŐmamalıyız! Senin anlayacağın, Della, bu Keswick, Sadie Richmond ile iŐbirliĐi ederek ona Şantaj yapmaktaydı! Bak, bu iş nasıl olmuştur! Keswick telefona sarılmış ve Loring'e. (Sayın Bayım! Sadie Richmond ile benim paraya ihtiyaımız var... Sizden beş yüz dolar istiyoruz! Zahmet olmasın size, bu parayı göndermeye kalkıŐmayın! Ben yarım saat pek pek kırkbeş dakika sonra oraya gelirim.) demiştir...

—İyi hoş ama Loring Lamont ona iki saat kadar beklemesini söyleyemez miydi?

—Bunu düşünmüştür belki de. Biliyorsun, konuşmayı öteki ahizeden yapmıştı. Dolayısıyla biz onun adama ne söylediğini bilemeyiz. Ne var ki, Keswick ve Richmond bu işin hemen olması için o kadar ısrar etmişlerdir ki, Loring Lamont ister istemez Arlene Ferris'i baştan çıkarma planını, tatlı bir müziğin melodisi altında rahatça uygulamayı bir tarafa itmiş ve bunu çabuklaştırmıştır! Yani nazik davranacağım diye vakit kaybetmektense, eline düşen cazip avı kaçırmamayı tercih etmiştir. Çünkü Keswick'in parayı almak üzere oraya Sadie Richmond ile geleceğini bilmektedir.

—Demek siz Arlene'in oradan savuşmasından sonra, Keswick ile Sadie Richmond'un villaya damladıklarını düşünüyorsunuz, öyle mi?

—Evet. Loring Lamont iki şantajcının oradan bir an önce defolup gitmeleri için istenen parayı vermiştir. Çünkü Madge Elwood'un da oraya gelmek üzere yolda bulunduğunu hatırlamıştır.

Della Street, «Evet, ben de sizin gibi düşünüyorum.» diye ağır ağır konuştu. «Her şey o şekilde cereyan etmiştir muhakkak.»

—Şu halde Arlene Ferris'in oradan ayrılışından sonra Loring Lamont'un hayatta olduğunu bilen üç şahit var. Bunlar da Keswick, Sadie Richmond ve Madge Elwood'tur!

—Evet, üç şahit ki hiçbiri de bunun böyle olduğunu söylemeye yanaşmaz! Çünkü hepsi de foyalarının meydana çıkacağını bilirler!

—Bravo, Della!

—Peki, Patron, Keswick ve Richmond, Loring Lamont'la bir münakaşaya tutuşmuş olamazlar mı? Sonra da...

—Hayır, Della, hayır, unutma ki, öldürüldüğü zaman. Loring Lamont üzerindeki elbiseyi değiştirmiş bulunuyordu! Böyle bir şey ise, ancak Madge Elwood'un villaya gelmesinden sonra kabil olabilirdi.

—Mükemmel, Patron, mükemmel! İleri sürdüğünüz ihtimaller birbirini tutuyor. Şurası muhakkak, siz Arlene'in suçsuz olduğunu ispatlayacaksınız!

—Evet. Elverir ki, ben gerekli şahitlikleri elde etmiş olayım! Gel gelelim, elimizin altında bulunan şahitler şimdiye kadar yalan söylediler. Yine yalana başvuracakları düşünülebilir. Biz polisin yardımına da bel bağlayamayız. Bu insanları süt dökmüş kedi haline getirebilmemiz için, gerekli delilleri kendi imkanlarımızla temine çalışacağız.

—Hay hay, Patron, dediğiniz gibi yapalım! İlk iş olarak Madge'in garajından mı başlayalım dersiniz?

—Evet.

—Yalnız mühim bir husus var, Patron: Bu işi yaparken, bir suç işlemiş

olmuyor muyuz?

—Gerçi öyle ama garaj kapısı şayet kilitli değilse, bu, ehemmiyetsiz bir suç olacaktır. Yani başkasına ait olan bir yere izinsiz girme suçu... Bununla beraber, işin içinden yine de kurtuluruz. Niyetimiz başkasının malını çalmak değildir. Hele kapının kapalı olmaması ve kilitte zorlama izlerinin bulunmaması işimizi daha da kolaylaştıracaktır.

Biz oraya hakikatin bütün çıplaklığıyla ortaya çıkmasına yarayacak bir şeyler aramak için girmiş olacağız.

—Peki, şöyle bir şey yapsak, Patron, komiser Tragg'ı telefonla arayarak kendisine durumu izah etsek, nasıl olur acaba?

Mason, başını iki yana salladı.

—Olmaz, Della, olmaz! Gerek iddia makamı ve gerekse polis mahkemedede fikirlerini belirttiler. Emin ol, Tragg bizi dinlemeyecektir!

—Pekala! Haydi gidelim!

—Evet, gidelim... Gidelim ama Della, sen beni arabada bekleyeceksin! Benimle birlikte gelmeyeceksin!

Della Street, «Ne? Sizinle birlikte gelmeyecek miyim dediniz?» diye somurtkan bir eda ile sordu. «Hayır, ben böyle bir şeyi kabul edemem! İşin içinde bir risk varsa, ben de aynı riske göğüs germek isterim! Hem canım, birazcık olsun düşünsenize, Patron, siz orada bir şeyler görür, yahut da bulursanız, bunların ispatlanması için bir şahit gerekecek size! Arlene Ferris'in avukatı olmanız, hiçbir şey ifade etmez... Sizden bunun ispatlanmasını isterler. Tek başınıza ispatlayamazsınız bunu... Görüyorsunuz ya, Patron, benim de sizinle birlikte gelmem gerekiyor! Daha doğrusu, sizin böyle bir şahide ihtiyacınız var.»

—Peki, Della, peki, sen kazandın! Haydi gidiyoruz!

Her garajın kapısında birer küçük levha bulunduğundan, Mason ve Della Street, Madge'e ait garajı bulmakta zorluk çekmediler. Kapı, kilitli değildi.

Mason, «En iyisi, biz arabamızı içeri alalım, Della!» dedi. «Dışarda bırakacak olursak, ortaya dikkati çekme riski çıkabilir. Sonra kapıyı yeniden kapar ve elektriği yakarız!»

Araba biraz sonra garaja alındı. Mason ve sekreteri hiç vakit kaybetmediler ve içeriyi tetkike koyuldular. Mason garajın dip tarafında duran iki valizle bir sandığın önünde durdu. Her üçüne de uzun uzun baktıktan sonra sandığın kilitli olup olmadığını anlamak istedi. Sandık kilitliydi.

Sonra Mason bir müddet kararsız göründü.

—Öyle sanıyorum ki, aradığımız şeyler bu sandıkta bulunmaktadır. Ama ille de bu böyledir diyemem. Bununla beraber, bir araştırma izni koparmadan önce emin olmak isterim. Diğer taraftan...

Mason sustu ve parmağım dudaklarına doğru götürdü.

Çünkü o sırada bir arabanın tam da garajın önünde durduğunu duymuştu.

Kapı birdenbire açıldı ve George Albert kararlı adımlarla içeri girdi. Ama ilkin arabayı, sonra da Mason ile Della Street'i görünce durakladı.

Yalnız değildi. Komiser Tragg da bir iki saniye sonra görüldü.

Mason ile Della Street'e bakarak, «Bravo doğrusu, Mister Albert! Haklıymışsınız siz meğer!» diye konuştu.

—Ben size söylemiştim, komiser, bunlar, müvekkillerini kurtarmak için Madge Elwood'un başını derde sokmayı düşünüyorlar demiştim! İşte gözlerinizle gördünüz! Zaten işin başından beri. Mister Mason'un bütün çalışmaları hep bu gibi şeylerdir! Madge Elwood'un elbisesini Arlene Ferris'in dairesine bir maksada dayanarak bıraktı. Böylece Henley'i Lamont'un arabasından inenin Madge Elwood olduğuna inandırmak ve adamın o şekilde ifade vermesini sağlamak istiyordu. Şimdi de buraya girdiler ve Madge'yi zor durumda bırakmak için suçlayıcı bir şeyler koymayı düşündüler! Çünkü ümitsizlik içinde bulunuyorlardı... Bereket versin, biz onları suçüstü kısıtırmış bulunuyoruz! Her ikisinin de üstünü başını aramamız lazım!. Pek tabii, garajda da bir araştırma yapılmalı... Tevkif edin onları, komiser, buradan ellerini kollarını sallayarak çıkmalarına mani olun!

Mason, «Tragg! Sizinle hususi olarak bir dakika görüşebilir miyim?» diye sordu.

Komiser, «Hayır.» diye başını iki yana sallayarak mırıldandı. «Söylemek istediklerinizi, Savcıya söylersiniz artık! Size gelince, Albert, rica ederim, sakın olun! Telaşlanmayın öyle! Kabul ediyorum, onların Madge Elwood ile alakalı olarak şuna buna sual sorduklarını öğrendiniz ve durumu buna bildiriniz, eksik olmayın ama görüyorsunuz işte biz de sizin sözlerinizi dinlemezlik etmedik ve buraya gelerek onları bu garajda suçüstü kısıtırdık! Burada yapabilecekleri bir işleri kalmadı artık! Bu kadarı yeterlidir bizim için... Tevkif edilmelerine lüzum yok!»

George Albert, «Siz bilirsiniz...» diye istemeye istemeye konuştu.

—Evet, Mister Albert, arabanızı kapının önünden çekin de, Perry ile Mis Street dışarı çıksınlar!

Sonra Mason'a ve Della Street'e doğru döndü ve: «Evet, sizler gidebilirsiniz!» dedi.

Mason, «Bakın, komiser, ben eminim, bu sandığın içinde suçlayıcı delil olabilecek değişik şeyler var!» diye konuştu. «Başkalarının sözlerine kanmamanızı tavsiye edeceğim size... Arayın, her tarafa bakın!»

George Albert, «Evet, komiser, sayın avukatın hakkı var, burada bir araştırma yapmanız iyi olacaktır!» diye atıldı. «Bir şeyler bulursanız, bunların buraya kim tarafından konulmuş olduğunu hemen anlarsınız!»

Arabasını bir iki dakika sonra garajdan çıkararak Perry Mason, sekreteriyle birlikte yeniden Los Angeles'e doğru gidiyordu.

Della Street, «Durum çok berbat, değil mi, Patron?» diye çekine çekine sordu.

—Evet, Della, maalesef öyle! Bir şeyler buldukları takdirde, bunların oraya tarafımdan konulmuş olduğu hak kında yemin edebilirler! Bu da duruşmada iddia makamını bizzat Hamilton Burger'in temsil etmesi demektir!

—Peki, Patron, onların garajda bulacakları şeyler, Madge Elwood'u suçlayabilmeniz için size faydalı olamaz mı?

—Hayır. Asıl bu gibi şeyler onların işine yarayacak... Bunları Arlene Ferris aleyhine kullanacaklar!

—Ama siz de, ben de yemin edebiliriz ve...

—İstediğimiz kadar yemin edelim, Della, bize inanmayacaklar! Biz polise mensup kimseler değiliz ki!

Genç kız elini Mason'un eli üzerine koydu.

—Evet, Patron, ben içinde bulunduğumuz durumun ağırlığını görüyor ve üzülüyorum ama yine de size güveniyorum!

—Teşekkür ederim, Della! Sen içini rahat tut yine de Çünkü böylesine kritik bir durumdan sıyrılabilmemiz için, ben elimden geleni yapacağım! Göreceksin, bu işi de başaracağız!

Hakim Bayton, iddia makamı masasında yardımcısı Carson ile birlikte oturan savcı Hamilton Burger'e baktı:

—Bir arzunuz mı var acaba, Mister Burger?

Yavaşça ayağa kalkan savcı, «Oh, hayır, Reis Bey!» dedi. «Arlene Ferris aleyhine açılan davada, iddia makamını doğrudan doğruya ben temsil edeceğim! Burada bulunmamın sebebi sadece budur.»

Hakim Bayton, sağma soluna bakmak suretiyle hayretini belirtti.

—Ama... ama bu bir ön duruşmadır, aşağı yukarı da bitmiş sayılır.

—Biliyorum, Reis Bey! Ama ara esnasında bu meselenin muhakeme seyrini değiştirebilecek öyle şeyler oldu ki, ben ister istemez burada bizzat bulunmayı tercih ettim!

—Pekala öyleyse! Duruşma, şahit Peter Lyons'un iddia makamınca getirilebilmesi için bugüne bırakılmıştı. Kendisi buradadır sanırım?

—Evet, Reis Bey! Mister Lyons, lütfen şahit koltuğuna geçin ve yemin etmeye hazırlanın!

Kırk yaşlarında görünen Peter Lyons, yüzü ve bakışları enerji dolu bir adamdı. Her şeyi doğru olarak söyleyeceğine dair yemin etti.

Bunun üzerine, savcı yardımcısı Donald Carson söz aldı ve: «Mister Lyons!» dedi. «Siz ayın beşinci gününün gecesinde servisteydiniz ve asayışı temin etmek üzere sokaklarda, caddelerde dolaşıyordunuz... Bir ara halen hayatta bulunmayan Loring Lamont'a ait bir arabaya bir ikaz kağıdı yapıştırdınız... Ben sizin daha önce vermiş olduğunuz ifadeden böyle bir netice çıkarmıştım. Ve bu ifadenizi sizin yokluğunuzda, tarafımdan yapılan teklif üzerine Yüksek Mahkeme önünde hülasa ettim. Ancak müdafaa avukatı Mister Mason, kanunun kendisine bahsettiği karşı soruşturmayı yapmak istediğini ısrarla belirtmiş oldu. Kendisi şimdi bu karşı soruşturmayı yapacaktır!»

Mason ayağa kalktı ve şahide doğru yürüdü.

—Mister Lyons! Siz Loring Lamont'un arabasına saat kaçta doğru bir kağıt yapıştırmıştınız?

—Tanzim ettiğim rapora göre, saat dokuzta doğru yapıştırmıştım, efendim!

—Nerede duruyordu bu araba?

—Endicott Way'de 9612 numaralı binanın yanındaki yangın musluğunun tam önünde duruyordu.

—Siz hep telsizli bir arabayla mı dolaşırsınız?

—Evet. Ama yayan dolaştığım da olur.

—Duyduğuma göre, önlerine araba çekilmesi yasaklanan yerler için talimat almışsınız...

—Evet. Böyle bir yere çekilmiş olan bir arabaya ilkin bir kağıt yapıştırırız, sonraki dolaşmalarda arabanın yine orada durduğunu görürsek, bir İkinciye, sonra üçüncüyü yapıştırırız, sonra da arabanın oradan kaldırılmasını telsizle bildiririz.

—Lamont'un arabasına o kağıdı yapıştırmadan önce, siz oralarda birkaç defa dolaşmış mıydınız?

—Evet. Saat altıda işbaşı ettim. Adetimizdir, saatte bir mintakamızda bulunan cadde ve sokaklarda dolaşırız.

—Ama sözü geçen o yangın musluğu önünde bir arabanın bulunduğunu daha önceki dolaşmalarınızda görmemiştiniz, değil mi?

—Görmedim tabii. Görseydim, hemen bir kağıt yapıştırırdım.

—O akşam, Lamont'un arabası dışında, yasak yerlere kaç araba çekilmiş olduğunu hatırlıyabilir misiniz acaba?

—Yanılmıyorsa, iki araba görmüştüm.

—Nöbetiniz saat kaçta kadar devam etmişti?

—Geceyarısına kadar.

—Peki, saat dokuzdan sonra Endicott Way'den tekrar geçmiş miydiniz?

—Evet.

—Oradan geçtiğiniz zaman, Lamont'un arabası yine o yangın musluğunun önünde mi duruyordu?

—Bilmiyorum.

—Bilmiyor musunuz? Neden bilmiyorsunuz? Bilmeniz gerekmez mi?

—Şey... Arabayı orada görmemiştim. Bana kalırsa...

Mason, «Bırakın şimdi faraziye yürütmeyi de, bildiklerinizi söyleyin bana!» diyerek adamın sözünü kisti. «Beni sadece gördüğünüz ve bildiğiniz şeyler alakadar eder.»

—Hak... haklısınız, efendim!

—Şimdi söyleyin bakalım, o yangın musluğu önüne park edilmiş olan Loring Lamont'un arabasının, dokuzla dokuz buçuk arasında hala orada durduğunu biliyor musunuz?

—Hayır.

—Peki, ya arabanın orada bulunmadığı hakkında ne dersiniz?.

Şahit tereddüt ediyordu.

Mason, «Bir şey söyleyin canım, durmayın öyle, evet, yahut hayır deyin!» diye ısrar etti.

Lyons sıkıntılı bir tavırla elini ensesine doğru götürdü ve orayı kaşdı.

Sonra, «Şey... Araba orada değildi galiba!» diyebildi.

—Orada olmadığından emin değil misiniz yoksa?

—Yo, yo, eminim! Tamamiyle eminim!

—İyi ama nasıl emin olabiliyorsunuz?

—İzah edeyim: Endicott Way'e geldiğimizde, bizi telsizle aradılar ve mıntakamın sokaklarından birinde şüpheli bir kimsenin dolaştığını haber verdiler... Arabamızı hemen o tarafa doğru sürdük. Şimdi gayet iyi hatırlıyorum, telsizle verilen haberi aldığımız zaman, biz belki de sözü geçen yangın musluğunun hemen berisinde bulunuyorduk. Kanaatim şudur ki, Lamont'un arabası saat onbirde yangın musluğunun önünde değildi!

Mason, «Pekala, Mister Lyons!» dedi. «Siz o gece yasaklara riayet etmeyen öteki arabaların durumlarını da hatırlıyor musunuz acaba?»

—Haa, bakın, bu biraz zor olacak! Bununla beraber, bir şeyler hatırlar gibiyim... Eminim, arabalardan biri de bir yangın musluğunun önünde duruyordu. Diğeri ise, bir garaj kapısını tıkayacak şekilde park edilmişti yanılmıyorsam... Yo, yo, şimdi hatırladım, başka bir arabanın yanına çekilmişti. Yani çift sıra olarak... Farları yanıyordu. Motoru de çalışmaktaydı. Sürücüsü arabayı orada bir iki dakikalığına bırakmıştı galiba. Bir dakika kadar bekledim. Sonra oradan ayrıldık. Sokağın nihayetine vardığımızda, arabanın hala orada olup olmadığı anlamak üzere dikiz aynasına baktım... Ama araba çift sıra olarak durduğu yerden gitmişti. Pek tabii, yolumuza devam ettik ve bu meseleyle bir daha alakadar olmadık.

—Evet, anlıyorum. Peki, geceyarısından sonra nöbeti kendilerine devrettiğiniz arkadaşlar ertesi gün size tarafınızdan kağıt yapıştırılan Loring'in arabasının hala orada durduğunu gördükleri zaman ön cama iki kağıt daha ya pıstırdıklarım söylemeselerdi, nöbetiniz sırasında oradan geçtiğinizde, siz o arabanın artık orada bulunmadığını tespit ettiğinizi düşünür müydünüz?

—Evet.

—Yani kısacası, siz dokuzla onbir arasında oradan tekrar geçtiğiniz zaman, araba oradan gitmişti, öyle mi?

Şahit sıkıldığını belli edencesine oturduğu yerde kıpırdandı.

—Ben size daha önce de söylemiştim, Mister Mason, intibaim budur!

Mason, «Teşekkür ederim!» dedi. «Şahide soracağım başka سوال yok.»

Doland Carson da, «Bizim de sorulacak سوالimiz yok!» diye hafifçe doğrularak konuştu.

Hakim Bayton, «Şu halde iddia makamını temsil eden Beylerin işi böylece bitmiş mi oluyor?» diye sordu.

Hamilton Burger, ayağa kalktı.

—Hayır, Reis Bey, işimiz henüz bitmiş değildir! Biliyorsunuz, size biraz önce de arzetmiştim, dünden beri öyle yeni ve öylesine mühim şeyler olmuştur ki, ben bunların Yüksek Mahkemenizde hemen görüşülmesini talep edeceğim!

Hakim Bayton, «Ama bana öyle geliyor ki, hail hazır durumu düşünecek olursak, bu, şimdiye kadar görülmemiş bir muamele olacaktır.» diye savcının

dikkatini çekti. *

—Evet, Reis Bey, böyle bir fikir ileri sürmekte biz Yüksek Mahkemenizi haklı buluruz! Ne var ki, olup bitenlerin yeteri kadar mühim olması, bir istisna yapılmasına cevaz vermelidir!

—Pekala, mademki öyle, ne yapmayı düşünüyorsanız yapın bakalım!

Burger, «Teşekkür ederim. Reis Bey!» dedi ve: «Komiser Tragg çağırılınsın lütfen!» diye ekledi.

Tragg çağırılacağını bekliyormuş gibi yerinden kalktı ve şahitlere mahsus koltuğa doğru ilerledi.

Hakim, «Şahit her şeyi doğru olarak söyleyeceğine dair daha önce yemin etmişti.» dedi. «Yapacağınız soruşturmaya siz hemen girişebilirsiniz. Savcı Bey!»

Ama Burger yardımcısına başıyla bir işaret yapınca, suali Tragg'a Carson sordu:

—Komiser! Siz suçlayıcı delil olarak muhafaza ettirilen elbisenin kime ait olduğu üzerinde tereddüde düşmüştünüz, değil mi?

—Evet. Ben silinmez mürekkeple yazılan marka sayesinde, elbisenin hangi lekecide temizlenmiş olduğunu öğrenebildim. Elbisede bir de numara vardı. Temizliği yapan lekeci defterine baktı ve bu elbisenin Santa Monica'da, Kelsington apartmanında oturan Mis Madge Elwood'a ait olduğunu bildirdi. Kendisini tevkif ettiğimiz zaman, davalı bu Mis Elwood'un evinde bulunuyordu.

—Siz sonra ne yaptınız?

—Dün akşama doğru saat beşde, bir tahkikat işi için Mis Elwood'un evine gittim.

—Yalnız mıydınız?

—Hayır. Yanımda George Quincy Albert vardı.

—Daha önce şahit olarak dinlenen Mister Albert değil mi bu?

—Ta kendisi, efendim!

—Mister Albert ile ne yaptınız siz peki?

—Birlikte Kelsington Apartmanına gittik. Binanın arka tarafında bir avlu vardır ki, üç tarafında sıra sıra garaj bulunmaktadır. Bu garajlardan her biri apartman sakinlerine aittir ve kapıların üzerinde o kimselerin adları görülür. Ben ve Mister Albert, işe Mis Elwood'un garajına bakmayı düşünmekle başladık. Oraya Mister Albert'in arabasıyla gitmiştik. Arabayı kendisi sürüyordu. Mister Albert arabasını garajın önünde durdurdu ve yere atlayarak kapının kapalı olup olmadığını anlamak istedi. Kapı kilitli değildi.

—Kapıyı Mister Albert mi açtı?

—Evet.

—Peki, sonra ne oldu? Kapı açıldı ve siz içeri girdiniz... İçerde ne buldunuz?

—İçerde, davalının avukatı Mister Masona ait bir otomobil vardı! Arabanın yanında da Mister Perry Mason ve sekreteri Mis Della Street duruyordu!

—Kendilerine orada ne aradıklarını sordunuz mu?

—Mister Albert onları oraya birtakım şeyler getirmekle suçladı.

—Peki, Mister Mason ne cevap verdi?

Perry Mason, «İtiraz ediyorum, Reis Bey!» diye ayağa kalkarak konuştu. «Bu konuşmanın yapıldığı sırada, müvekkilim orada değildi. Bu böyle olduğuna göre, sözü geçen konuşma, duruşma sırasında ele alınamaz. Çünkü duruşmanın seyrini tesir altında bırakabilir.»

Carson, «Ama Reis bey, Mister Mason, davalının kanuni temsilcisidir ve sözü edilen konuşma onun huzurunda yapılmıştır!» diye atıldı.

Hakim Bayton, birkaç saniye düşündü. Sonra, «Evet, ben de kabul ediyorum, müvekkilinden habersiz böyle bir şey yapmakla, müdafaa avukatı iyi bir davranışta bulunmamıştır. Öyle sanıyorum ki, hatasını kendisi de kabullenecektir.» dedi. «Diğer taraftan, davalının o karşılaşma sırasında orada hazır bulunmasını gerektiren bir sebep de yoktur ortada. İtiraz kabul edilmemiştir! Soruşturmanıza devam edebilirsiniz, Mister Carson! »

Bunun üzerine, Carson, «Siz o garajda ne yaptınız, komiser?» diye sordu.

—İlk iş olarak Mister Mason ile sekreterinin oradan ayrılmalarını sağladık. Sonra da oraya konulmuş olabileceğini düşündüğümüz suçlayıcı delilleri aradık.

—Peki, ne buldunuz orada?

—Çamurlu bir çift erkek ayakkabısıyla paçalarından biri hafifçe yırtılmış çamur lekeli bir pantolon bulduk.

—Bunların kime ait olduğunu tespit edebildiniz mi?

—Evet, efendim!

Tragg ayakkabıların iç tarafında bir ayakkabıcının adının bulunduğunu ve adamın bunları Loring Lamont için yaptığını kendisine söylediğini izah etti. Tragg daha sonra Lamont'un elbiselerini diken her zamanki terzisine gitmiş ve bu pantolonun da onun tarafından Loring Lamont için dikilmiş olduğunu öğrenmişti. Mason bir itirazda bulundu: Duruma göre, şahit topu topu iki kimseden duyduklarım nakletmekteydi. Aslında ise o kimselerin de şahit olarak mahkemeye getirilip dinlenmeleri gerekmekteydi. Bununla beraber ünlü avukat yine de anlayışlı davrandı ve komiser Tragg'ın sözlerinde hakikate aykırı düşebilecek bir taraf bulunmadığından emin olduğunu, dolayısıyla gerek ayakkabıcının ve gerekse terzinin ifadelerinin kendince makbul sayılabileceğini bildirdi. Ancak bir şartı vardı: Lüzumlu gördüğü takdirde, müdafaa, şahitlerin karşı soruşturmalarını muhakkak yapacaktı.

Carson, «Evet, komiser, siz bu ayakkabılarla pantolonu nerede buldunuz?» dedi.

—Mis Elwood'a ait garajda, bir sandığın içinde buldum.

Savcı yardımcısı, «Pekala! Şahit müdafaanın emrindedir!» diye konuştu ve yerine oturdu.

Mason, «Siz biraz önce garaja konulmuş olabileceğini düşündüğünüz bazı suçlayıcı deliller bulmak için orada bir araştırma yaptığınızı söylemişsiniz. Sorabilir miyim acaba, garaja konulmuş olabileceğini düşündüğümüz derken, siz bunların, yani suç delillerinin, oraya her hangi bir kimse tarafından konulmuş olabileceğini mi kasetmişsiniz?»

—Evet.

—Teşekkür ederim! Şahide sorulacak başka sualım yoktur!

Hamilton Burger birden ayağa kalktı ve: «Reis Bey! Bu pantolon ve ayakkabılar, suçlayıcı delil olma bakımından çok büyük ehemmiyet taşımaktadırlar. Bir an düşünmenizi rica edeceğim, bunlar, Sayın Mason'un da içinde bulunduğu bir garaja konulmuştu... Daha doğrusu, bunlar oraya biri tarafından bir maksada dayanılarak getirilmiş ve saklanmıştı. Şöyle bir şey olamaz mı sanki, belki de bu işi yapan Mister Mason'un ta kendisidir! Bunları müvekkili elan davalıdan almış ve o garaja getirip koymuştur.»

Hakim Bayton, «Yo, yo, bu, sadece iddia makamını temsil edenlerin fikirleridir...» diye kuru bir tonla konuştu. «Bu ayakkabılarla o pantolonun oraya, yani sözü edilen garaja oranın sahibi Madge Elwood tarafından konulmuş olması da düşünülemez mi?»

Hamilton Burger, «Peki ama Reis Bey, Madge Elwood bunları nereden ele geçirebilirdi?» diye itiraz etti. «Cinayetin işlendiği gece, Lamont'ların villasında değildi ki kendisi...»

Mason, «Sayın savcı, Madge Elwood'un o gece villada olmadığını nereden biliyor?» diye atıldı.

Hamilton Burger'in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

—Sayın Reisim! Müdafaa avukatına lütfen söyleyiniz, bir daha sözümü kesmesin!

—Mahkememiz de sözünüzün kesilmesini doğru bulmaz ama ama mademki böyle bir şey oldu, müsaade ederseniz ben de size aynı suali sormak isterim: Siz Mis Elwood'un cinayet gecesi Lamont'ların villasında bulunmadığını nereden biliyorsunuz?»

—Bunu Yüksek Mahkemenize daha sonra söyleriz, efendim!

—Pekala! Çağirtmek istediğiniz başka şahit var mı?»

Burger yerini yeniden Carson'a bırakınca, savcı yardımcısı, «Reis Bey! Biz şu ana kadar Mis Madge Elwood'un nerede bulunduğunu tayin edemedik.»

diyerek söz aldı. «Bununla beraber, bir başka şahidin, Misis Bertha Anderson'un dinlenmesini arzu etmekteyiz.»

Bertha Anderson, Kelsington Apartmanının idarecisi kadını. Carson ona Madge Elwood'u ayın altıncı günü görüp görmediğini sordu.

Şahit, «Oh, elbette gördüm, efendim! Hem de birkaç defa...» diye cevap verdi.

—Hava karardıktan sonra da gördünüz mü?

—Evet.

—Peki, o sırada onunla konuşmuş muydunuz?

—Evet.

—O gün davalıyı da gördünüz mü?

—Evet. Mis Elwood ile birlikte öğleden sonra gelmişti. Asansöre doğru ilerledikleri sırada, Mis Elwood beni gördü ve arkadaşı olan Mis Arlene Ferris'in yanında birkaç gün kalabileceğini söyledi.

—Şu elbiseye dikkatle bakın, lütfen! Bunu daha önce gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?

—Evet.

—Nerede görmüştünüz?

—Ayın altısında, Madge Elwood'un üzerinde görmüştüm.

—Saat kaçta doğru görmüştünüz?

—Hava yeni yeni kararmıştı. Mis Elwood holdeydi ve dışarı çıkmaya hazırlanıyordu.

—Mis Elwood'u o akşam tekrar gördünüz mü?

—Evet, iki, yahut da üç saat sonra döndüğü zaman gördüm.

—Döndüğü zaman. Mis Elwood'un üzerinde dışarı çıktığı zaman giydiği aynı elbise mi vardı yine?

—Hayır. Başka bir elbise giymişti. Bu hususu gayet iyi hatırlıyorum, Çünkü gittiği sırada üzerinde gördüğüm elbisenin yerine başkasının bulunması tuhafıma gitmişti... Hatta bunu kendisine söylemeyi düşündüm ama sonra böyle bir şeyin beni alakadar edemeyeceğini hatırlayarak kendimi toparladım.

—Ve bu anlattığınız ayın altıncı günü oluyordu, öyle mi?

—Evet.

Carson, «Teşekkür ederim! Müdafaa, karşı soruşturmaya geçebilir!» dedi.

Mason, şahide doğru ağır ağır yürüdü.

—Siz binanın her türlü umuruyla alakalısınız, değil mi? Dolayısıyla içeri girip çıkanlara bakarsınız pek tabii.

—Evet, isimdir bu benim! Bilhassa kapının kilitli olmadığı saatler içinde bu işe de göz kulak olurum!

—Mis Madge Elwood'u ayın beşinde görmüş müydünüz?

—Evet.

—Ne zaman görmüştünüz? Hava karardıktan sonra mı?

—Evet, hava karardıktan sonra... işinden dönünce... Kendisini daha sonra da gördüm.

—Ayın beşinde onu snn defa ne zaman gördünüz?

Carson, «İtiraz ediyorum, Reis Bey!» diye ayağa fırlayarak konuştu.

«Sorulan sualin, karşı soruşturmaya hiçbir alakası yoktur. Biz şahide ayın beşinci günüyle alakalı bir soru sormamıştık.»

Mason, «Ama ben şahidin kuvvetli bir hafızaya sahip bulunup bulunmadığını tespit etmek istiyordum sadece.» diye cevap verdi.

Hakim Bayton, «İtiraz kabul edilmemiştir! Evet, Mister Mason, siz karşı soruşturmaya devam edebilirsiniz!» dedi.

Bunun üzerine, şahit, «Ayın beşinde onu son deia... son defa dokuzu birkaç dakika geç görmüştüm galiba!»

—Mis Elwood ne yapıyordu o sırada?

—Dışarı çıkıyordu.

—Yanılmıyorsam, onun döndüğünü görmediniz, değil mi?

—Evet, görmedim. Her halde geç vakit gelmişti. Bsn binanın kapısını kapatmış ve odama çekilmiştim.

—Kapıyı saat kaçta kapatmıştınız?

—Her zamanki gibi saat onbirde.

—Mis Madge Elwood, o gün de size biraz önce gösterilen elbiseyi mi giymişti?

—Hayır.

—Nasıl oluyor da, siz onun o gün giymiş olduğu elbiseyi bu kadar sarahatle hatırlıyabiliyorsunuz?

—Elbette hatırlarım. Çünkü ben de öyle bir elbise satın almak istiyordum. Hatta bundan Mis Elwood'a da bahsetmiştim.

—Mis Elwood'un dün evinden iki valizle birlikte çıktığını gördünüz mü?

—Evet.

—Nereye gittiğini söyledi mi size?

—Hayır, söylemedi.

—Gittiği yerde ne kadar kalacağını da söylemedi mi?

—Hayır.

—Garip şey! Söylemesi gerekmez miydi peki?

—Biliyor musunuz, kiracılar borçları olan parayı verdikleri müddetçe, ben onların işine karışmamayı tercih etmişimdir hep! Nereye gidiyorlar, gittikleri yerde ne kadar kalacaklar, bu beni alakadar etmez!

—İyi ama Hanımefendi, siz benim sualime cevap vermediniz ki! Ben size Mis Elwood'un bu hareketinin hiç alışılmamış bir davranış olup olmadığını sormak istemiştim...

—Evet, Mis Elwood'un o günkü davranışını ben de garipsemiştim. Başka zaman olsaydı, evden uzak kalacağı zamanlar bundan bana bahsedirdi.

—Her neyse bunu geçelim! O gittikten sonra, siz bir maymuncuk aracılığıyla onun dairesine girdiniz mi?

Carson, «İtiraz ediyorum, Reis Bey!» diye bağırdı. «Bu sual, karşı soruşturma sınıırım aşmaktadır... Ayrıca davayla hiçbir alakası yoktur!»

Mason ise, «Ama Reis Bey, şahide sormuş olduğum sual, karanlıkta kalmış bir noktanın aydınlanmasında işe yarayabilir...» diye ısrar etti.

Hakim Bayton oturduğu yerde bir iki defa sallandı ve: «Mahkememiz, müdafaa avukatının sorduğu suali yerinde bulmuştur!» diyerek fikrini belirtti. «Sualin sorulmasında hiçbir mahzur yoktur.»

—Evet. Misis Anderson, sualime cevap verin, lütfen! Siz bir maymuncuk kullanmak suretiyle Mis Elwood'un dairesine girmiş miydiniz?

—Evet.

—Yalnız mı girmiştiniz?

—Hayır. Yanımda komiser Tragg vardı.

—Peki, genç kızın dairesinde ne buldunuz?

Carson, «Ama Reis Bey, bu sual hakikaten karşı soruşturma sınırını aşmış bulunuyor!» diye yeniden itiraz etti. «Biz şahide bu hususla alakalı hiçbir sual sormadık.»

—İtiraz kabul edilmiştir!

Mason şahidin yanından ayrıldı ve yerine oturdu.

Sonra da, «Pekala! Bu şartlar dahilinde şahide sormamız gereken başka sualimiz yoktur!» diye mırıldandı. «Teşekkür ederim!»

Carson, «Biz bu pantolonla ayakkabıların, iddia makamının suç delilleri olarak Yüksek Mahkemenizde muhafaza edilmesini talep ediyoruz!» dedi. «Gerek pantolon ve gerekse ayakkabılar, Mis Elwood'un garajına, müvekkili Arlene Ferris'i temize çıkarmak için Mister Mason tarafından konulmuştur! İddiamızı ispatlayacak yeterli deliller var elimizde.»

Hakim Bayton, başını iki yana salladı.

—Olabilir, olabilir... Ama siz bunların ne gibi delil olduklarını söylemediniz ki...

—Reis Bey! Bu pantolon ve bu ayakkabılar, Loring Lamont'un pantolonu ve ayakkabılarıydı. Davalının dediğine göre, Loring Lamont onunla sevişmek istemiş ve onu yakalamak üzere dışarı fırlayarak çamura dalmış, dikenli teller arasında dolaşmıştır. Diğer taraftan, biz şöyle bir hususu da tespit etmeye

muvaffak olduk: Mister Mason, Madge Elwood'un elbiselerinden birinin eteğinden bir parça almış, elbiseyi davalının dairesinde göze çarpacak bir yere koymuş, sonra da o parçayı cinayetin işlendiği villanın dikenli tellerden ibaret çitinin bir tarafına asmıştır... Sonra biz Bertha Anderson'un şahitliği sayesinde, bu işin, cinayetin işlenmesinden hemen hemen yirmidört saat sonra, yani ayın altısında güpegündüz yapılmış olduğunu da tespit etmiş bulunuyoruz. Böyle yapmakla, sayın avukat, müvekkilinin vermiş olduğu ifadeyi doğrulamaya çalışıyordu. İş bu kadarla bitse, yine iyi... Ne var ki, Mister Mason bu defa da eline geçirdiği Lamont'a ait bir pantolonla ayakkabıları çamura bulamış, dikenli tellere takılarak yırtıldığı hissini verebilme gayesiyle de pantolonun bir tarafını yırtmış ve bunları Madge Elwood'un garajına götürmüştür. İşte biz onun müvekkili Arlene Ferris'le bir anlaşmaya vardıktan sonra o şekilde hareket ettiğini kabul etmekteyiz! Bir husus daha var ki, bu da...»

Hakim Bayton, «iyi ama iddia ettiğiniz gibi Mister Mason'un o şekilde hareket ettiğini ve bütün bunları yaptığını ispatlayan dişe dokunur bir delil yok ortada!» diyerek Carson'un sözünü kesti.

—Ama Reis Bey, daha ne olsun, rica ederim. Mister Mason ile sekreteri o garajda suçüstü yakalandı ya!

—Ben buna suçüstü diyemem! Mister Mason ve sekreteri, daha sonra komiser Tragg tarafından ele geçirilen şu suçlayıcı delilleri aramak üzere oraya birkaç dakika önce gitmiş olabilirler... Biliyorsunuz, komiser Tragg bize bulabileceklerini umdukları bazı suçlayıcı eşyayı aramak üzere Mister George Albert ile birlikte Mis Elwood'un garajına gittiğini söyledi. Diyelim ki garaja gidiş şekli öyle olmadı da, Mister Mason sekreteriyle birlikte garajdan içeri girdiğinde, komiser Tragg ile George Albert'i orada buldu... Eee, böyle bir durum karşısında komiser Tragg ile Mister Albert suçüstü mü yakalanmış olurlar? Bunu o şekilde mi kabullenmemiz gerekir?

Carson'un yanakları hafifçe kızardı.

—Şey... Elbette ki değil, efendim! Bunu o şekilde mütalaa edemeyiz pek tabii!

—Gördünüz mü? Şu halde, dostum, sizde Mister Mason'u suçlayacak delil yok demektir!

—Ama... ama Reis Bey, Mister Mason bunları oraya pekala da saklamak isteyebilirdi! Çünkü bunlar orada bulunduğu takdirde, müvekkilinin, dolayısıyla kendisinin işine yarayabilirdi bu!

—Kabul... Kabul ama bunlar yalnız onların değil, Mister George Albert'in de polisin de işine yarayabilirdi! Yo, yo, tarafınızdan ileri sürülen iddia ve faraziyeleri, mahkememiz kabul edemez!

Carson, «Haklısınız, efendim!» diye yüzünü buruşturarak konuştu. «Ne yazık ki, biz mahkemenize Mister Mason ile sekreterinin sözü geçen sandığı açtığını, sonra da içine Loring Lamont'un pantolonuyla ayakkabılarını koyduklarını yeminle ifade edecek bir görgü şahidi bulamayız... İmkansız bir şeydir bu bizim için! Siz de bilirsiniz, efendim, suç işleyen kimseler, bilhassa çok zeki ve kurnaz kimseler, bu gibi işleri şahitsiz yapmaya alışmışlardır!»

Carson'un bu sözleri, hakimin yüzünün de kızarmasına sebep oldu.

—Mahkememiz, bütün bunları iyi bilir! Ayrıca biz gelişigüzel bir şekilde ileri sürülen iddia ve faraziyeleri dinleyecek durumda değiliz. Zanlı, avukatı tarafından müdafaa edilecektir. Bununla beraber, tarafınızdan ileri sürülen iddia ve faraziyeler çeşitli fikirlere başvurulmak suretiyle üzerinde durulması gereken hususlardır. Bana kalırsa, pek tabii en mantıklı bir fikir olarak söylüyorum, sözü geçen elbise ve ayakkabılar, o sandığa garajın sahibi tarafından konulmuştur! Mahkememiz, şahit Jerome Henley'in sözlerini unutmuş değildir. Biliyorsunuz, adam ilkin Madge Elwood'u Loring'in arabasından inen kadın olarak tespit etmişti. Bu durum karşısında, yapılması gereken bir iş var: Mahkememiz, bu meseleyi aydınlığa kavuşturmak istiyor. Bunun için de, Mister Henley'in çağırılması ve kendisine yeniden sualler sorulması, isabeti i bir hareket olacaktır!

Carson, «İyi ama Reis Bey, Mister Henley işinin başına dönmüş bulunuyor!» diye konuştu. «Onun buraya getirilmesi, yeni bir zaman kaybına yol açacaktır. Ayrıca Yüksek Mahkemeniz de bu işi bir an önce neticelendirmeyi düşünmektedir.»

—Evet, çok doğru! Mahkememiz hakikaten bu işin bir an önce neticelenmesini arzu eder... Ne var ki adalet yerini bulmalıdır! Ben Mister Henley'in buraya gelişinin fazla zaman alacağını sanmıyorum. Onu beklerken, duruşmaya devam edebiliriz!

Mason, «Reis Bey!» diyerek ayağa kalktı. «Müsaade ederseniz, ben Yüksek Mahkemenize bir maruzatta bulunmak istiyorum! Mister Henley'in gelmesini beklerken, komiser Tragg'a birkaç soru daha sorabilir miyim acaba? Komiserin vereceği cevaplar, bir an önce neticelendirilmesini temenni ettiğimiz bu davanın karanlık kalmış noktalarına ışık tutabilir!»

Hamilton Burger, «Ama Reis Bey, bu, sadece bir ön duruşmadır!» diye itiraz etti. «İşimiz ortadaki cinayetin davalı tarafından işlenmiş olup olmadığını tayin etmektir. Ama siz de biliyorsunuz ki, kendisinin suçlu olduğundan şüphe edilmekte...»

Hakim Bayton, «Evet, Savcı Bey, mahkememiz, tarafınızdan ileri sürülen fikirleri kabul etmek zorundadır!» diye konuştu. «Ancak bir noktayı unutmamak lazım: Bu duruşma, her hangi bir ön duruşma olmaktan çıkmış, bir davanın nihai şeklini neticelendirecek ciddi bir havaya bürünmüştür! Siz de kabul edersiniz ki. Mister Mason ile sekreterinin iyi niyetleri ve saygıdeğer

şahsiyetleri üzerinde bu duruşma sırasında türlü sözler söylendi. Her ikisinin de kanunlara aykırı davranışlarda bulunmalarından şüphe ediliyor. Basın, bu haberi sansasyonel haber olarak umumi efkara duyuracak... İri iri manşetler, gazetelerin birinci sayfelerinde yer alacak... Biz mademki işi bu noktaya kadar getirdik, oldu olacak meseleyi halletmeye çalışalım, yani hakikati meydana çıkarmaya gayret edelim! Acele olarak mahkemeye gelmesi için, Mister Henley'e hemen telefon edilsin! Komiser Tragg, sizden tekrar şahit koltuğuna geçmenizi rica edeceğim!»

Komiser, hakimın emrini yerine getirdi.

Mason, «Siz Lamont'ların villasında bulaşık yemek kablari görmüş müydünüz?» diye sordu..

—Evet.

—Bu kaplar üzerinde bulunacak elverişli parmak izleri için bir şeyler yapılmış mıydı?

—Evet, yapılmıştı pek tabii!

—Yapılmıştı, öyle mi? Mademki yapılmıştı, siz bunu iddia makamının yapmış olduğu soruşturma sırasında niçin söylemediniz?

—Çünkü bana bununla alakalı bir sual sorulmamıştı ki.

—Davalıya ait parmak izleri nerelerde tespit edildi?

—Bulaşık olan birkaç kapta... Bilhassa böreğin hazırlandığı büyük kasede...

—Peki, ya kahve fincanlarında da davalıya ait parmak izleri görüldü mü?

—Hayır.

—Ya tabaklarda?

—Biz ona ait parmak izlerini sadece bir tabak üzerinde tespit ettik.

—Pek tabii, Loring Lamont'un parmak izlerini de tespit etmişsiniz, değil mi?

—Evet.

—Peki, bu arada bir üçüncü kimseye ait olan parmak izleri de tespit etmediniz mi?

Tragg bir an tereddüt etti.

Sonra, «Evet, doğrudur... Bir üçüncü kimseye ait parmak izleri de tespit etmiştik.» diye cevap verdi.

—Bu parmak izlerinin kime ait olabileceğini meydana çıkarabilmiş miydiniz acaba?

—Hayır, henüz çıkaramadık.

—Bana öyle geliyor ki, sizin, bu parmak izlerinden bahsetmeye yanaşmamanız, doğrudan doğruya savcılığın size verdiği bir talimata dayanmaktadır... Çünkü bu Bey

1er, tarafımdan yapılacak karşı soruşturma sırasında, işin içinde bir de Loring ile davalının parmak izlerinden başka, bir üçüncü kimseye ait parmak izleri bulunduğunun anlaşılmasından korkuyorlardı!

—Ben onun orasını bilemem... Bununla beraber, bir soru sorulmadıkça, kendiliğimden bir şeyler söylememem üzerinde tembihatta bulunulmuştu bana...

—Sizde Madge Elwood'un parmak izlerine ait bir şeyler var mı?

—Hayır.

—Şu halde siz o üçüncü parmak izlerinin Madge Elwood'a ait olup olmadığını bilmiyorsunuz, değil mi?

—Biz bu parmak izlerinin, mutfakta temizlik yapan Sadie Richmond'a ait olabileceğini düşünmüştük. Ama şimdi ona ait olmadığını tespit etmiş durumdayız. Bu parmak izleriyle alakalı olarak bildiğimiz tek bilgi, sadece bundan ibarettir!

—İfadesinde davalı size Loring Lamont'un kendisini bir iki dakika kadar arabasında beklemesini, Çünkü birine muhakkak telefon etmesi gerektiğini söylediğinden bahsetmiş miydi?

—Evet.

—Peki, siz bu telefon konuşması hakkında bir tahkikat yapmış, dolayısıyla Loring'in kiminle konuşmuş olabileceği hakkında da bir iz elde etmiş miydiniz?

—Evet. O akşam villadan yapılan bütün telefon konuşmalarını tespit etmiştik.

—Garip! Hakikaten garip! Peki ama komiser, yapılan karşı soruşturmanız sırasında siz bu husus hakkında da neden bir şey söylemediniz bana?

—Biraz önce belirttiğim sebep yüzünden: Çünkü bana bu mevzuyla alakalı olarak her hangi bir soru sorulmamıştı.

—O halde ben size şimdi soruyorum: Villaya gittiğinde, Loring Lamont kime telefon etmişti?

—Onun kime telefon ettiğini ve kiminle konuştuğunu tespit imkanı bulunamadı. Bununla beraber, biz onun Loring Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nden aranmış olduğunu tayine muvaffak olmuştuk.

Mason, ümitsizlik ifade eden bir hareket yaptı.

—Peki, ya öteki konuşmalar, komiser, ya villadan yapılan diğer konuşmalar? Bir kat elbiseye ve bir çift ayakkabıya ihtiyacı olduğu zaman, Loring Lamont'un telefonla aradığı şahıs kimdi acaba?

Carson, «İtiraz ediyorum, Reis Bey!» diye oturduğu yerden bağırdı. «Daha öncekiler gibi, bu soru de karşı soruşturma sınırlarını aşmaktadır!»

—İtiraz kabul edilmemiştir! Evet komiser, siz sorulan suale cevap verin, lütfen, Loring Lamont bundan başka kimlere telefon etmiş?

Tragg, «Hiç kimseye, efendim!» diye suali cevaplandırdı.

Mason, «Nasıl?» diye hayretle sordu.

—Evet, o akşam villadan başka yerlere telefon edilmemiştir!

—Peki, Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi oradan saat kaçta aranmış?

—Davalının ifadesine göre, Loring Lamont, şirketi altıyı yirmilki gece aramış ki. Bu Ferris'in Loring ile birlikte villaya geldiği saate uymaktadır.

Mason gözlerini yarı kapayarak bir müddet konuşmadı.

Hakim, «Sorulacak başka sualiniz var mı, Mister Mason?» dedi.

—Hayır, yoktur, Reis Bey!

—O halde duruşmaya on dakika ara verilmiştir! Jerome Henley de o zamana kadar buraya gelecektir sanırım.

Hakim çekilince, Hamilton Burger de yerinden kalktı ve Mason'un yüzüne bakmadan salonu terketti. Mason, Paul Drake'e ve Della Street'e doğru döndü.

Sonra, «Yazık! Bu meseleyi aydınlatabilmemiz için, önümüzde sadece on dakikacık var!» dedi. «Villada neler olmuştu acaba? Şurası muhakkak: Lamont'a vermek üzere o elbiseyle ayakkabıları villaya biri getirdi, sonra da ötekileri alıp götürdü. Lamont birine telefon etmedikçe, böyle bir şey nasıl yapılabilir? Biz Arlene Ferris'in hakikati söylediğini şimdi bilmekteyiz. Garajda ele geçirilen elbise ve ayakkabılar, onun sözlerini doğrulamakta... Demek ki, cinayetten önce villaya bir üçüncü kimse geldi... Ve biz bunun Madge Elwood olduğundan emin bulunmaktayız. Ama Madge Elwood, kendisine telefon edilmedikçe ihtiyacı olan eşyayı Loring Lamont'a nasıl getirebilir?»

Paul Drake, «Kim bilir kız belki de bunu kendiliğinden düşündü ve oraya gitti...» diye omuzlarını silkerek mırıldandı. «Hani telepati derler bir şey var ya, öyle bir hissin eseridir belki de bu!»

—Yo, yo, öyle şey olmaz! Bunun tek bir izah yolu var: O da adamın Madge Elwood tarafından aranmış olmasıdır. Kız, Loring Lamont'u iyi tanıyor ve o villanın telefon numarasını da biliyordu... Sonra olup bitenleri de Arlene Ferris tarafından öğrenmişti. Paul! Haydi yaylan! Kaybedecek bir dakikamız bile yok! Telefon idaresini ara ve alakalılara bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu söyle! Sor bakalım, Madge Elwood ayın beşinci gününün gecesinde Lamont'ların villasını aramış mı? En iyisi şöyle yap, kızın o akşam hangi numaraları aradığını sor! Sonra da altıyı yirmi iki qeçe firmayı aradığı zaman, Loring Lamont'a cevap verenin kim olduğunu öğrenmeye çalış!

—Peki, Perry, elimden geleni yapacağım! Ama...

—Anlıyorum, anlıyorum, bu kadar kısa zaman içinde bu işleri nasıl yapacağını bilemeyeceğinden bahsetmek istiyorsun sen! Anlamıyor musun, Paul, durumun ağırlığını 153 takdir etmiyor musun? Yapacaksın işte, bir şeyler yapacaksın!

Paul Drake seri adımlarla kapıya doğru koşarken, Mason salonda bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Başı önüne eğikti, ellerini arkasına bağlamıştı. Birkaç dakika sonra, birdenbire durdu ve sekreterine doğru dönerek, «Della!

Paul şu sırada kabinlerden birindedir ve telefonla konuşuyordur, değil, mi?» diye konuştu.

—Her halde, Patron! Ne o, bir şey mi oldu yoksa?

—Biz oldukça mühim bir hususu unuttuk. Hani bir otomobil varmış da çift sıra olarak parkettiği için Peter Lyons bu arabaya bir ikaz kağıdı yapıştırmış... Bildin, değil mi?

—Evet, Patron!

—Hah, işte sen bu arabanın plaka numarasını öğrenecek ve Paul'ün yanına koşacaksın! Dostumuz bu arabanın kime ait olduğunu muhakkak öğrenmeli! Haydi Della, durma tozol!

Della Street başıyla bir işaret yaptıktan sonra mahkeme salonunun kapısına doğru ilerledi. Jerome Henley, beş dakika sonra görüldü. Adamın gelmiş olduğu Hakim Bayton'a bildirildi ve duruşmaya yeniden başlandı. Jerome Henley, şahit koltuğuna doğru ilerlerken Della Street koşarak içeri girdi ve Mason'un yanına oturdu.

—Tamam, Patron! Madge Elwood o akşam villayı telefonla aramış. Sonra da Los Angeles'te iki yere daha telefon etmiş. Paul şimdi aranan kimselerin kim olduğunu tayine çalışmakta... Bürosundaki adamları da çift sıra olarak araba park edenin kimliğini anlamaya çalışıyorlar.

Mason sırtını koltuğuna iyice yasladı ve manalı bir şekilde gülümsedi. Sonra başını Arlene Ferris'e doğru çevirdi ve ona göz kırptı.

Hakim Bayton o sırada, «Mister Henley! Mahkememiz, size birkaç soru sorulmasını arzu etmektedir!» diyordu.

—Hay hay, Reis Bey! Ben emrinize amade bulunmaktayım!

—Sualleri ben soracağım. Yalnız gerek iddia makamı temsilcilerinin, gerekse müdafaa avukatının bir müdahalede bulunmamalarını rica ederim! Mister Henley! Bilmiyorum ama soracağım suallere cevap vermek, sizin için belki biraz güç olacaktır. Sizden Mister Perry Mason'un mağazanıza geldiği günü hatırlamanızı istiyorum... Kendisi bir genç kadına refakat etmekteymiş. O kadın ki, biz onun şimdi Madge Elwood olduğunu öğrenmiş bulunmaktayız... Siz onun, Loring Lamont'un arabasından indiğini gördüğünüz kadın olduğunu bildirmişsiniz...

Henley, «Ama Reis Bey, ben...» diye kekeledi.

Hakim, «Bir dakika, lütfen, bir dakika!» diyerek adamın sözünü kesti. «Bırakın da durumu izaha çalışayım. Netice olarak, siz aldanmış olduğunuza inandığınızı söylüyor ve Mister Mason'un size bir oyun oynadığını iddia ediyorsunuz. Ama ben sizden şimdi bütün bunları unutmanızı isteyeceğim. Mister Mason mağazanıza girince, neler hissetmişsiniz, onu söyleyin siz bize! O sırada gördüğünüz kadının, arabadan indiği zaman gördüğünüz kadın

olduğundan emin misiniz?»

—Ama Reis Bey, söyledim ya size, ben o zaman yanılmıştım!

—Bakın, Mister Henley! Mahkememiz, sizin aldanmış olduğunuzu sanmamaktadır! Ama yine de kabul ediyorum, ortada sizi yanıltmaya sevk edecek bir şeyler yapılmış olabilir, yahut da böyle bir şey yapmaya çalışılmıştır, fakat biz arabadan indiğini gördüğünüz kadının, Madge Elwood'tan başkası olamayacağına inanmaktayız!

Hamilton Burger ile yardımcısı, birden ayağa kalktılar ve hakimin bu sözlerine şiddetle itiraz ettiler. Hakim Bayton eline aldığı çekici kürsüye birkaç defa vurmak suretiyle onları sükûnete davet etti.

Sonra da, «Rica ederim, Beyler, yerlerinize oturun, lütfen!» diye bağırdı. «Taraftan yapılacak soruşturmanın kesilmemesi için, sizlere ricada bulunduğumu unutuyorsunuz bakıyorum!»

Bayton iki adama sert sert baktı ve yeniden şahide doğru döndü.

—Mister Henley! Her şeyden önce, biz burada adaletin tecellisi için gayret sarfetmekteyiz. Şimdi yeniden soruyorum: Hafızanızı iyice yoklayın ve sualime samimi bir şekilde cevap verin! Arabadan indiğini gördüğünüz kadın, Madge Elwood muydu?

Hakimin suali, salonda derin bir sessizlik yarattı. Jerome Henley, bir müddet ne diyeceğini bilemez gibi etrafına bakındı.

Sonra, «Reis Bey! Ben o anda Mister Mason'un yanında bulunan kadının arabadan inerken gördüğüm kadın olduğuna inanmıştım...» diye ağır ağır konuştu. «Ama daha önce bana Mis Elwood'un bir fotoğrafı gösterilmiş ve görmüş olduğum kadının o olup olmadığı sorulmuştu. İşte beni yanlış ifade vermeye zorlayan şey budur!»

—Ama o fotoğraf size gösterildiği zaman, siz resimde görülen kadının aynı kimse olduğunu anlamış mıydınız?

Şahit. düşünceli bir tavırla çenesini kaşdı.

—Şey... Evet... Ama davalıyla Madge Elwood birbirlerine o kadar benziyorlardı ki, kim olsa böyle bir aldanmaya maruz kalabilirdi!

—Her neyse, Mister Henley, şimdi siz bu mahkemede arabadan inenin Madge Elwood olmadığına dair yemin edebilir misiniz? iyi düşünün, Mister Henley! Mahkememiz, size bir tuzak kurmuş değildir,.. Biz sadece hakikatin meydana çıkmasını temenni ediyoruz.

Henley çenesini seri bir şekilde kaşımaya devam ederek gözlerini kapattı.

—Ama biliyor musunuz, Reis Bey, bana Mister Ma son'dan çekinmemi ve onun tarafından oyuna getirilmemek için dikkatli davranmam gerektiğini söylemişlerdi... Ama şunu samimiyetle söyleyebilirim ki, Reis Bey, Madge

Elwood'un resmini bana gösterdikleri zaman, onun, evin önünde arabadan inerken gördüğüm kadın olduğunu düşünmüştüm!

—Şimdi de aynı şeyi düşünmüyor musunuz peki?

—Şimdi... şimdi ortada değişik bir durum var, Reis Bey! Davalıya dikkatle bakıyorum ve kendisinin arabadan indiği sırada gördüğüm kadın olduğunu düşünüyorum... Sonra... sonra bana onun bir resmini de gösterdiler ve...

—Canım siz şimdi fotoğrafları bir tarafa bırakın da, genç kadının arabadan indiği zamanı anlatın bize! Bu kadın Madge Elwood muydu, yoksa zanlı olarak aramızda bulunan davalı mı?

Jerome Henley hiçbir şey söylemeden bir müddet düşündü. Sonra başını kaldırıp hakime baktı.

—Samimi olarak söylüyorum, Reis Bey, ben şu anda ne diyeceğimi bilmiyorum! Madge Elwood'u ilk defa gördüğümde. gördüğüm kadının o olduğundan emin bulunmaktaydım... Ama sonra bir oyuna getirildiğim hakkında beni ikna ettiler. Dolayısıyla ben de sözü geçen kadının davalı kimse olduğunu düşündüm. Lakin arabadan indiği zaman gördüğüm kadım gözlerimin önüne getiriyorum da, size kat'i bir sey söyleyemeyeceğimi anlıyorum... Evet, Reis Bey, kusura bakmayın ama sorduğunuz suale tam bir cevap veremeyeceğim!

Hakim Bayton, «Pekala, teşekkür ederim!» dedi. «İddia makamıyla müdafaa avukatı şahide sorular sormak istiyorlarsa, Mister Henley kendilerinin emrinde bulunmaktadır!»

Mason. «Şahide tarafımızdan sorulacak bir soru yok.» diye tereddüt etmeden fikrini belirtti.

Hamilton Burger ile yardımcısı yavaş sesle birbirlerine bir şeyler söylediler.

Sonra Burger, «Bizim de sorulacak sorumuz yok, Reis Bey!» dedi.

Bunun üzerine, Mason ayağa kalktı ve: «Müsaadenizle ben komiser Tragg'a bir soru sormak istiyorum, Sayın Reisim!» dedi, «Yo, yo, yerinizde kalın, lütfen, Mister Tragg! Sorularınıza oturduğunuz yerden cevap verebilirsiniz... Soruşturmanın yapıldığı sırada, mühim bir nokta var ki siz bundan hiç bahsetmemiştiniz... Bununla beraber, size hak vermek gerekir... Çünkü size sormak istediğim sorularla alakalı hususa hiç temas edilmemişti... Ölünün kanındaki alkol yüzdesinin anlaşılabilmesi için, bir tahlil yaptırılmış mıydı acaba?»

—Evet. Doktor Draper böyle bir tahlil yapmıştı.

—Ne gibi bir netice çıktı ortaya?

—Kandaki alkol yüzdesi 0,19'du.

—Şu halde bu tahlil, bariz bir alkol zehirlenmesi durumunu ortaya çıkarmış oluyordu, değil mi?

—Evet.

—Pek tabii, böyle bir durum ise Loring Lamont'un ölmeden önce bir iki kadeh içki içtiğini isbatlar, değil mi?

—Evet. Hatta bir iki değil, en azından altı kadeh içki içilmiş olabilir.

Mason, «iddia makamı, şahitliğine başvurulduğu takdirde, Doktor Draperin de komiser Tragg gibi aynı sözleri söyleyeceği hususunda mutabık mıdır acaba?»

Hamilton Burger ile Carson, yeniden birbirlerine bir şeyler fısıldadılar.

Hakim, «Siz bundan haberdar mıydınız?» diye sordu.

Carson, «Evet, Reis Bey!» diye cevap verdi. «Müdafaa avukatının teklifini uygun buluyoruz. Burada olsa, Doktor Draper de aynı sözleri söyleyecekti...»

—İyi ama bu husus, meselenin şeklini tamamiyle değiştirmiş olmuyor mu?

Burger, «Biz aynı fikirde değiliz, Reis Bey!» diye mü dahalede bulundu. «Yüksek Mahkemenizin intibai o merkezde olabilir. Çünkü davalının anlattığı hikayeye inanılmaktadır. Ama bizim fikrimiz tamamiyle değişiktir. Biz davalının o villaya seve seve gittiğine, Loring Lamont ile birlikte içtiğine ve onun fazla içki alması karşısında sesini çıkarmadığına, sonra da aşırı şekilde senli benli olunmasına meydan vermekte tereddüt etmediğine inanmaktayız!»

—O halde nasıl oluyor da, davalının arabasına ait olduğu tespit edilen bir platin kafası, Loring Lamont'un ceplerinden birinde bulunuyor?

—Çünkü bunu cinayetten sonra oraya davalı koymuştu. Platin kafasını motordan çıkarmış ve sun'î bir arıza meydana getirdikten sonra, Loring Lamont'un kendisini evine kadar götürme teklifinde bulunmasını sağlamıştır. Sonra da bildiğimiz dolabı çevirmiştir.

—Peki, davalı neden dışarı çıksın ve neden dikenli tel çitinin bulunduğu yere kadar gitsin?

—Evet ama Reis Bey, onun o şekilde hareket ettiğini ispatlayacak delil yokki ortada! Elimizin altında sadece Loring Lamont'a ait elbise ve ayakkabılar var ki. Yüksek Mahkemeniz de bundan çeşitli neticeler çıkarabilir.

Paul Drake o sırada Mason'un yanına sokuldu ve ona bir kağıt uzattı.

—Perry! Madge Elwood o akşam villayı telefonla aramış. Sonra da George Quincy Albert'e telefon etmiş, daha sonra da Edith Bristol u evinde aramış. Villadan yapılan telefon konuşmasına gelince; bu da Loring Lamont'un fabrika santraline yaptığı bir konuşmaymış... Adam santral memuruna altı yedi dakika sonra kendisini villada aramasını, bir cevap aldığı anda da telefonu derhal kapatmasını söylemiş.

Hakim Bayton, o sırada iddia makamını temsil edenlere doğru dönmüş ve: «Dinlenmesini istediğiniz başka şahitleriniz var mı?» diye sormuştu.

Hamilton Burger, bu suale, «Hayır, Reis Bey! Biz işimizi bitirmiş bulunuyoruz!» diye cevap verdi. «Cinayetin davalı tarafından işlenmiş olduğu meydandadır. Kendisinden şüphe edilebilmesi için, elimizde yeterli delil var...»

—Peki, müdafaanın bir talebi olacak mı acaba?

Mason, «Evet, Reis Bey!» dedi. «Şu anda elimize yeni bilgiler geçti.»

—Neymiş bu bilgiler?

—Telefon idaresi arşivlerine göre, Madge Elwood o gece Lamont'ların villasını telefonla aramış, sonra da George Albert'm ve Mister Jarvis Lamont'un hususi sekreteri Edith Bristol'ün evlerine telefon etmiş.

O sırada Paul Drake'e bir kağıt getirdiler. Detektif bu kağıdı Mason'a verdi.

Mason kağıdı hakime göstererek, «Bana bir dakika müsaade etmenizi rica edeceğim, Reis Bey!» dedi.

Kağıtta yazılı olanları bir an içinde okudu ve yeniden hakime baktı. Yüzü gülüyordu.

—Ben aynı zamanda bir hususu daha öğrenmiş bulunuyorum, Reis Bey! Çift sıra olarak yolu kapattığı için ön camına Peter Lyons tarafından bir ikaz kağıdı yapıştırılan araba, Edith Bristol'e aitmiş! Bu da resmi arşivlerde mevcuttur ve doğru olup olmadığına baktırılabilir. Arzettiğim çeşitli hususlar hakkında iddia makamının fikrini öğrenmek, yerinde bir hareket olacaktır. Bence Yüksek Mahkemeniz bu hususların görüşülmesini de ele almayı düşünecektir.

Hakim Bayton savcıya ve savcı yardımcısına baktı ve: «Evet, bu husustaki fikriniz nedir acaba?» diye sordu.

Hamilton Burger, «Müdafaa avukatının bu hususlar üzerinde de durulması için yaptığı talebini de normal sayarız, elverir ki, bütün bunlar elimizdeki davayla alakalı olsun» dedi. «Ne yazık ki avukat beyin ileri sürdüğü ve görüşülmesini istediği hususlarla davamız arasında en ufak da olsun hiçbir münasebet yoktur.»

—Yani sözün kısası, siz Mister Mason'un teklifini kabul etmiyor musunuz?

—Evet, Reis Bey, biz buna itiraz ediyoruz!

—Pekala, itirazınız şimdilik kabul edilmiştir! Evet, Mister Mason, iddia makamını temsil eden zatın sözlerini duydunuz, ileri sürdüğünüz hususların elimizdeki davayla bir alakası olduğunu isbat etmek size düşüyor artık!

Hakimin yüzündeki memnunluk ifadesini gören Hamilton Burger, bir tuzağa düşürülmüş olduğunu anladı. Elini kaldırdı ve yeni bir itirazda bulunmak ister gibi yaptı ama sonunda hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

Hakim Bayton ellerini göbeğinin üzerine koydu ve: «Evet, Mister Mason, sizi dinliyoruz! Buyurun konuşun!» dedi.

—Reis Bey! Mantık dahilinde düşünecek olursak, arabasirtin davalı tarafından alındığını gören Loring Lamont hemen villaya girmiş ve soğumuş olan jambonlu yumurtaları çöp tenekesine atmış, sonra da arka arkaya birkaç kadeh içki yuvarlayarak ne yapması gerektiğini düşünmeye başlamıştır. Zira

arabasının nerede olduğunu bilmediği gibi, davalının kendisi hakkında bir şikayette bulunup bulunmadığını da bilmemektedir.

O esnada davalı Los Angeles'e dönmüş ve Loring Lamont'un arabasını bir yangın musluğu önüne çektikten sonra evine gitmiş ve olanı biteni anlatmak üzere arkadaşı Madge Elwood'a telefon etmiştir.

Madge Elwood kafası çalışan bir genç kadındır ve Loring Lamont'u da iyi tanımaktadır. Olup bitenleri duyunca hemen telefona sarılmış ve villada bulunduğu Loring Lamont'a, (Arlene Ferris bana telefon etti. Siz biraz ileri gitmişsiniz. Arlene sizden intikam almak için, arabanızı bir yangın musluğunun önüne bırakmış... Söyleyin ne yapmamı istiyorsunuz?) demiştir... Lamont'un cevabı ise şu olmuştur: (Şehre dönebilmem için siz benim arabayı buraya getirirseniz, beni memnun etmiş olursunuz... Ama arabamı almak için oraya gitmeden önce, kendisinde dairemin bir anahtarı bulunan birine telefon edin de, bana bir kat elbiseyle bir çift ayakkabı getirsin!). Bunun üzerine, Madge Elwood iki kişiyi telefonla aramıştır. Bunlardan biri kendisine villaya kadar refakat edecek bir kimsedir. Zira Madge Elwood, öyle bir zamanda villada Loring Lamont ile başbaşa kalmaktan çekinmektedir. Öteki şahıs da, Lamont tarafından istenen elbiseyi ve ayakkabıyı temin edecek kimsedir. Bu duruma göre, Lamont'un daire anahtarının kendisinde bulunabilmesi için, böyle birinin onunla münasebeti olan biri olması gerekir. Bunlar da olsa olsa, George Albert ile Edith Bristol olabilir. Ama elbiseyle ayakkabıları almaya giden şahıs vakit bakımından sıkışık bir durumdadır. Arabasını, yasak olduğunu bilmesine rağmen, binanın önündeki arabanın yanına çift sıra olarak çeker... İşte o birkaç dakikalık zaman içinde de, Peter Lyons'un oradan geçeceği tutar. Lamont'un arabasına yapıştırdığı gibi, o arabanın ön camına da bir kağıt yapıştırır. Çünkü her iki araba da nizamla aykırı bir şekilde oraya park edilmiştir. Biz böylece bu arabanın Edith Bristol'e ait olduğunu öğrenmiş oluyoruz. Bu durum karşısında, şöyle bir neticeye varabiliriz: Edith Bristol, Loring Lamont'un dairesine gitmiş, George Albert de kır evine giden Madge Elwood'a refakat etmiştir.

Edith Bristol oturduğu yerden kalktı ve kürsüye doğru ilerledi.

Sonra da, «Ben bu mesele hakkında konuşmak istiyorum. Reis Bey!» dedi. «Beni dinleyebilir misiniz acaba?»

Hamilton Burger, «İtiraz ediyorum!» diyerek yerinden fırladı.

Hakim Bayton, «Siz yerinize geçin, lütfen, Savcı Bey!» diye sert tonlu bir sesle konuştu.

Sonra Edith Bristol'e baktı ve: «Siz kimsiniz, Hanımefendi ve niçin dinlenmenizi istiyorsunuz?» diye sordu.

—Ben Mister Jarvis Lamont'un hususi sekreteri Edith Bristol'üm! Loring

Lamont'u ben öldürdüm!

—Pekala, Mis Bristol, şu koltuğa oturun ve konuşmaya hazırlanın! Ama ben size şu kadarını söyleyeyim ki, sözleriniz ilerde size karşı kullanılacaktır! Haa, bir şey daha var, isterseniz, şimdi konuşmayın... Konuşmak zorunda değilsiniz. Mahkememiz sizi müdafaa edecek bir avukat temin edebilir. Ne diyorsunuz, böyle bir avukatı size mahkememiz mi temin etsin, yoksa siz istediğiniz avukatı mı tutarsınız?

Edith Bristol, başını iki yana salladı.

—Ben sadece bir şey istiyorum, Reis Bey! O da vicdanımın rahatlaması için bu işin bir an önce bitirilmesidir!

—Mademki öyle, biz de sizi dinlemeye hazırız! Neler olduğunu anlatın, lütfen!

—Loring Lamont çok girişken ve hoş giden bir erkekti. Ayrıca patronun da oğluydu. Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'nde işe başladığım ilk günden itibaren benimle alakadar oldu ve beni kısa zamanda baştan çıkarmakta zorluk çekmedi. Benimle evleneceğini sanıyordum. Nitekim birkaç defa böyle bir şey düşünmekte olduğunu ve niyetini babasına söylemek için uygun bir zaman beklediğini söyledi. Bu arada ne yaptı etti ve benim babasının hususi sekreteri olmamı sağladı. Dediğine göre, ben böylece babasının sevgisini kazanmış olacaktım. Ne var ki, kısa bir müddet sonra onun şirketteki hanımlardan biriyle sıkı sıkı olduğunu ve başka birini de baştan çıkarmaya hazırlandığını öğrendim. Madge Elwood'tu bu! Madge akıllı başında modern bir kadındı. Hiç çekinmedim ve kendisine durumu söyledim. Madge Elwood, Loring ile kendisi arasında bir münasebet olmadığını, onun sırnaşlıklarına metelik vermediğini, Çünkü büro şefi olan George Albert'i sevdiğini bildirdi. Böyle bir itirafta bulunmakla da kalmadı ve sırf benim ümitsizlik içinde bulunduğumu düşünerek problemin haline çalışacağına dair vaatte bulundu. Lamont Tekerlekli Vasıtalar Şirketi'ndeki işinden istifa edecekti. Öyle de yaptı.

Ama ben Loring'in hep onu aramakta olduğunu ve ona randevu üzerine randevu verdiğini öğrendim. Lakin Madge sözünü tutmuş ve Loring'in ısrarlarına kulaklarını tıkamıştı. Bunun üzerine, Loring başka kadınlarla düşüp kalkmaya başladı. İster istemez ben bunları bilmezlikten geldim ve her şeye rağmen ümidimi kırmadım.

Ayın beşinde, Madge Elwood beni hava karardıktan sonra telefonla aradı. Pek keyifliydi. Loring'in Arlene Ferris'i firmanın malı olan villaya götürdüğünü, ancak kızın kendisine yüz vermediğini ve şehre dönmek üzere onun arabasına atlayıp kaçtığını söyledi. Lamont telaşa kapılmıştı. Durumun babası tarafından öğrenilmesinden korkuyordu. Çünkü baba Lamont onun bu çapkınlıklarını duymuş ve ona bu gibi davranışlara bir son vermesini söylemiş villaya da kadın almamasını sıkı sıkıya tembih etmişti.

Madge ayrıca Loring'in benden bir kat elbise ve bir çift ayakkabı istediğini

söyledi. Bende Loring'in apartmanının bir anahtarı bulunuyordu. Böyle bir anahtarın yalnız bende olduğunu sanıyordum.

Benden istediklerini almaya gittim. Evinden dışarı çıktığımda, evin önündeki arabanın hemen yanına çektiğim arabama bir kağıt yapıştırılmış olduğunu gördüm. Sonra villaya gittim. Oraya vardığımda, Loring zilzurna sarhoştü. Bununla beraber, akli başındaydı yine de... Yavaşça kalktı ve giyinmeye başladı. Ben de onu kendine getirebilmek için bir kahve pişirdim. Karnı açtır diyerek jambonlu yumurta, masanın üzerinde duran böreklerden bir iki tanesini ısıttım. Loring elini yüzünü yıkadı ve kendini toparladı. Yemek yediğimiz sırada, bana hakarete bulundu. Benim kolayca elde edilebilen bir kadın olduğumu ve onu artık cezbetmediğimi söyledi. O tek bir kadına bağlanacak bir erkek değildi. Birkaç tane metresi olmalıydı. Bunu bana nihayet söyleyebildiği için de memnundu artık! Sonra Arlene'ı bulmak üzere derhal harekete geçeceğini ve arzularını yerine getirmemekte direndiği takdirde, onu arabasını çalmakla suçlayacağını bağıra bağıra belirtti. Genç kız onun kötü arzularını yerine getirmemek için ne kadar karşı koyduysa, o da onu o kadar arzulamış, ona sahip olmak istemişti. Dayanamadım ve onu tokatladım... Boğazıma sarıldı... Boğacaktı beni neredeyse. Elinden kurtulmaya muvaffak oldum ve mutfak kapısından kaçmak istedim. Ama kapı kapalıydı. Başımı çevirdiğimde, Loring'in yolunu kestiğini gördüm.

Ateş püskürüyordu adeta... Yanıma yanaşmamasını sağlamak üzere gözüme ilişen ekmek bıçağına yapıştım... Ama o üzerime doğru atıldı... Sonra masaya çarparak yere düştü. Ben bıçakla kendimi korumak istemiştim. Onu öldürdüğümü, hatta ciddi şekilde yaraladığımı bile sanmıyordum... Çünkü öyle bir bıçağın, bir insanın vücuduna o kadar kolaylıkla saplanacağını düşünmemiştim. Onu yığılı olduğu yerde bıraktım ve evden dışarı fırlayarak arabama koştum. Hepsi bundan ibaret!

Genç kadın susunca, salonda korkunç bir sessizlik oldu.

Sonra Mason, «Mis Bristol! Loring size beş yüz dolarlık bir çekten bahsetmiş miydi?» diye sordu.

—Evet... Zaten Arlene Ferris'e vaktinden önce sa hip olma fikrinin kafasına yerleşmesine bu çek sebep olmuş. Çünkü ilk önceleri onu tatlılıkla yola getirmek istiyormuş. Lakin Otto Keswick'in onu telefonla araması ve ondan beş yüz dolar istemesi, işin şeklini değiştirmiş. Meğer Loring uzun zamandan beri Keswick'le Richmond'un pençesine düşmüşmüş. Bu iki açığız, ona şantaj yapıyorlarmış. Loring şantaja sebep olan hadisenin babası tarafından duyulmasını istemediğinden, iki şantajcının yaptıkları her talebi karşılıyormuş. Bana söylediğine göre, Otto Keswick beş yüz doların hemen o akşam verilmesini, yarım saat sonra da parayı almak için villaya damlayacağını bildirmiş...

Mason bu defa da başını salonun dip tarafına doğru çevirdi:

—Eh, şimdi Mister George Albert'i dinleyebiliriz her halde?

George Albert yavaşça doğruldu.

—Madge Elwood ve ben Las Vegas'ı taydık. Dün akşam evlendik. Duruşmada bulunmak üzere uçağa atlayıp geldim. Ama şimdi Madge Elwood'un kocası olduğum için, onun aleyhinde şahitlik edemem... O da benim aleyhimde edemez.

Sonra George Albert yeniden yerine oturdu.

Hakim Bayton ilkin iddia makamını temsil edenlere, sonra da Mason'a baktı.

—Müdafaanın söylemek istediği bir şey var mı acaba?

—Hayır, Reis Bey!

—O halde mesele kalmadı, Beyler. Mis Arlene Ferris aleyhine açılan dava böylece kaldırılmış oluyor! Mahkememiz, her şeyi itiraf eden Edith Bristol'un derhal tevkif edilmesini uygun bulur. Lakin herkes şunu bilsin ki, biz bu kararı istemeye istemeye almış olduk... Çünkü bu genç hanım, kimsenin kolay kolay yapamayacağı bir mertlik ve dürüstlük örneği göstermiş, her şeyi hiç çekinmeden anlatmıştır. Ben şahsen onun anlattıkları karşısında, çok müteessir oldum. Loring Lamont, namusunu korumak isteyen bir kadın tarafından öldürülmüştür!

Hiçbir jüri hey'eti yoktur ki, bunun aksini düşünsün ve Edith Bristol'u ölüme mahkûm etsin! Duruşma son bulmuştur!

Perry Mason, Della Street. Paul Drake ve Arlene Ferris, avukatın yazıhanesinde toplanmışlardı.

Mason, «Gördünüz ya, her şey benim düşündüğüm gibi cereyan etmiş.» diye konuşuyordu. «Madge Elwood, arabasını Loring'e götürmeyi ve elbisesini değiştirmesi için de gerekeni yapmayı kabul etmişti. Ama Arlene Ferris'in başına gelene benzer bir durumla karşılaşmaktan korkmaktaydı. Kendisine villaya kadar refakat etmesi için nişanlısını telefonla aradı... Sonra bir kat elbise ve bir çift ayakkabı götürmesi için de Edith Bristol'e telefon etti.»

Drake, «Peki, Edith kendi arabasını orada bırakacağı yerde, neden villaya Lamont'un arabasıyla gitti?» diye sordu.

—Çünkü Lamont hem arabasına yeniden kavuşmak, hem de şehre dönmek istiyordu. Sizin anlayacağınız serbest kalmayı tercih etmekteydi . İşi yok da bir de Edith'i evine mi bırakacaktı, yahut da geceyi onun kolları arasında mı geçirecekti? Buna katlanamazdı doğrusu! Hem araba oraya Madge Elwood tarafından getirileceğine göre, genç kız, Edith Bristol'un arabasıyla Los Angeles'e dönebilirdi pekala da... Diğer taraftan, Madge, Edith'in villaya kendisinden önce gitmesini uygun buldu ve işi ona göre ayarladı. Ama George Albert ile oraya gittiğinde, Loring ölmüştü!

Della Street, «Desenize, Patron, çamurlu elbiseyle ayakkabıları oradan götürülenler Madge Elwood ile George Albert oluyor...» dedi.

—Evet, Lamont'un cesedi karşısında ne yapacaklarını şaşırان iki nişanlı, durumu polise bildirmemeyi ve hiç bir şeyden haberleri yokmuş gibi davranmayı kararlaştırdılar. Arlene'in oradan gidişinden sonra cereyan eden vak'anın polisçe tam olarak bilinmemesi için, elbiseyle ayakkabıları bir yere saklamak üzere götürdüler. Yine aynı şeyi düşünerek de Lamont'un arabasını daha önce Mis Ferris tarafından bırakılan yere park ettiler.

Paul Drake, «Ama ortada islenmiş bir cinayet olduğuna göre, bunu polise bildirmemek, suç sayılmaz mı?» diye sordu. «Bu, onlara pahalıya malolabilirdi doğrusu!»

Mason, «Evet ama böyle bir şey, savcının bunu tespit etmesiyle kabil olabilir ancak!» diye gülümseyerek konuştu.

—Peki, savcı şimdi böyle bir şey yapamaz mı?

—Yapamaz ya! Çünkü onlar şimdi karı kocadır! Gerçi Burger cevapları Madge Elwood'un villaya gitmesi için Edith Bristol'e telefon ettiğini ispatlayabilir ama Madge'in oraya gittiğini isbat edemez! Polis Jerome Henley'in kafasına yanılma tohumu saçmış ve adam da arabadan inen kadının kim olduğunu bir türlü söyleyememişti. Gel gör ki, Madge Elwood'u zor bir

durumla karşı karşıya bırakacak olan da Henley'in şahitliğiydi! Oh olsun! Şahitleri tesir altında bırakmanın neticesi ne olurmuş görsünler!

Della Street. «Peki, Patron, ya siz şu O.K. işaretli çek hakkında ne diyeceksiniz?» diye sordu. «Otto ile Sadie parayı almak için acele ediyorlardı... Nasıl oldu da çek karşılığını çekemediler?»

—Bana kalırsa, bu iki şantajcı bu parayı at yarışlarında oynamak için istemişlerdi... Çeki hiç vakit geçirmeden bir at yarışları bahisçisine, yahut da bu gibi işlerle uğraşan birine verdiler... Çeki alan adam ertesi gün bankaya gideceği sırada, Loring Lamont'un öldürüldüğünü öğrendi ve beş yüz dolarlık bir meblağ için başının derde gireceğini düşündü... Sonra da çeki yırttı!

Bu defa da Paul Drake, «Peki, ya Jarvis Lamont'un Madge Elwood'a verdiği çek ne oluyor?» diye sordu.

—Onu da söyleyeyim: Bu çek; duruşmalara gelmemeleri, böylece de şahitlik etmemeleri için, Madge Elwood ile George Albert'e verilmişti ve böyle bir para onların evlenme masraflarını karşılayacaktı! Sizin anlayacağınız, Jarvis Lamont, sırf oğlunun adı kirlenmesin diye her çareye başvurdu ve zavallı Arlene'in mahkum olmasına çalıştı!

Della. «Peki, ama. Patron, adam bütün bu olup bitenleri nereden bilebilirdi?» dedi.

—Sevgili Della! Madge güzel olduğu kadar, çeşitli dolaplar çevirmekte de usta bir kız! Kabul etmemiz gerekiyor, Madge Elwood, menfaatlerini korumak için bundan mükemmel, parlak bir dolap çeviremezdi!

Çok aşırı bazı tahminciler kainatın yaşını 12 milyar seneye çıkarmaktadırlar. Bu en geniş limittir. Ortalama 6 milyarı kabul etmemizi gerektiren deliller pek çoktur.

Hülasa edersek 30 Güneş büyüklüğünde, her santimetre küpü 100 milyon ton gelen, sudan yüzbinmilyar defa daha yoğun olan, küre halinde bir arada bulunan Madde , 6 milyar sene evvel patladı dağıldı bu gün gördüğümüz hale geldi. Gördüğümüz derken gözümüzle teleskopla ve yeni imkan sağlayan radyoteleskopla görülen manzara kastedilmektedir. Şu anda görülen şudur:

Sonunu göremediğimiz büyük boşluk içinde:

A) Galaksiler, ada kainatlar vardır. Üstüste kapanmış iki tabak şeklinde yassı bir cisim olarak kabul edeceğimiz galaksilerin ortalama genişliği 20 bin ışık yılı, uzunluğu 100 bin ışık yılıdır. Yani boşlukta saniyede 300 bin kilometre hızla giden, güneşten dünyaya 8 dakikada gelen, ışık, galaksinin bir ucundan diğer ucuna 100 bin yılda gitmektedir.

Galaksiler milyonlarca yıldızın biraraya gelmesinden teşekkül ederler. Galaksi merkezi etrafında dönen milyonlarca yıldız çok uzaklardan birbirinden ayrılamaz ve bir ışık bölgesi halinde görünürler. Biz diğer galaksileri böyle ışık adaları halinde görüyoruz. Nadiren bunlar içinde tek tek yıldızlar seçilebilmektedir. Galaksilerin etrafını hale denen çok seyrek toz gaz parçaları çevirmiştir. Bu hale içinde galaksinin ana yapısından uzakta küre şeklinde yıldız kümeleri vardır. Bu kümeler içindeki yıldızlardan çoğunun ışıkları muntazam aralıklarla azalıp çoğalır. Bunlar galaksinin dış hudutlarını gösteren deniz fenerleri gibidir.

Galaksiler korkunç hızlarla (en uzaktakiler ışık hızının üçte biril birbirlerinden uzaklaşmaktadırlar. Galaksilerde kendi aralarında guruplar teşkil ederler.

B) Quasarlar, vardır. Bunlar radyoteleskopun bulunmasından sonra keşfedilen gök cisimleridir. Gözle görünmeyen mor ve kızıl ötesi ışık yayınlarlar. Bir ucundan diğer ucuna kadar çapları binlerce ışık senesi olarak tahmin edilmektedir. Seyrek gaz halinde bulunurlar, orta kısımları, daha yoğundur. İlerde galaksi olacakları sanılmaktadır.

C) Siyah Delik'ler vardır. Bunlar o kadar yoğun cisimlerdir ki çekim güçleri kendi görünen görünmeyen ışıklarının (radyasyonlarının) ayrılmasına imkan vermemektedir. Hiç bir sızıntı olmadığı için o bölgeler uzayda birer siyah delik gibi görünmektedir.

D) Toz ve gaz vardır. Yıldızlararası boşluklarda olduğu gibi galaksiler arasındaki boşluklarda da toz ve gaz halinde madde vardır. Bunlar atomlar veya moleküller halinde çok seyrek olarak yayılmışlardır.

E) Nihayet bütün bu cisimler arasındaki uzayı, baştanbaşa dolaşan bu cisimlerden yayılan radyasyonlar vardır. Uzun dalgalı gözle görünmeyen kızıl

ötesi radyasyon lar gözle görünen ışık, kısa ve çok kısa dalgalı mor ötesi radyasyonlar...

Burada daha ileriye gitmeden hemen akla gelen bir suali cevaplandırmak gerekmektedir? Nasıl yaratıldığını, nereye kadar uzandığını, sonu olup olmadığını, varsa o hududun dışında ne olduğunu bilmediği, tahmin ettiği kainat hakkında bulduğu kanunlardan bahseden ilme müspet ilim diyebilir miyiz? Bulduğu neticelere inanmak doğru mudur?

İnsan sonsuzluklar içinde bilgi kısıntılarıyla o sonsuzluğun sırlarını çözmeye uğraşmaktadır. Uğraşıyor Çünkü bu sırlar içinde Hayatın ve Ölümsüzlüğün sırlarını da bulacağını ümit ediyor.

Aslında her şey şüphe ve tahminle başlamaktadır. Biz etrafımızı aklımızla görüyoruz. Göz ve diğer duyu organları duyduklarını aklımıza iletiyorlar orası bunları değerlendirip bir neticeye varıyor. Bunları değerlendiren nedir, neresidir? Biz buna toptan (BEN) diyoruz. Ben gördüm, ben gittim gibi... 6C trilyon hücre bir araya gelerek insan vücudunu teşkil etmişlerdir. BEN bunlardan hangisidir acaba? Bütün olduğunu zannettiğimiz şeyler sadece bu BEN'in hayali olamaz mı? Belki de hiç bir şey yoktur da BEN kendi kendine oluşları hayal etmektedir. BEN yokolunca da hayal ettiği kainat, alem de yokoluyor belki de...

Bir büyük adamın dediği gibi her şey yok olabilir ama hiç olmazsa bunları düşünen bir BEN'in varlığını kabul etmek zorundayız. Düşünen bir şey var... İşte bilgi kısıntılarından faydalanarak etrafında kainatı kuran, bu BEN'i şöyle tasavvur edersek belki faydalı olur:

BEN zaman nehrinin ortasındadır. Zaman içinde olan hadiseler BEN'in etrafında akıp gitmektedir.

Bulduğu yer ŞİMDİKİ ZAMAN, önü olmuş hadise lerle dolu GEÇMİŞ ZAMAN (yanından geçip gitmiş hadiseler) arkası da olacak, hadiseler, GELECEK ZAMAN'dır.

Sağına soluna bakabilmekte önünü görebilmekte fakat arkasına dönememektedir. Bu yüzden de geleceği bilememektedir.

Zaman nehri önünde, sağında ve solunda (gözü ile ve akli ile) göremediği yerlere kadar uzanmaktadır. Gözleri ve elindeki aletler nehrin ilerisini ve sağını solunu sonuna kadar gösterememektedir. Bu yüzden nehrin sonsuzdan mı geldiğini yoksa bir başlangıcı mı olduğunu, sağ ve solunda sonsuza kadar mı genişlediğini yoksa biryerlerde bittiğini mi bilememektedir. Yeni buluşlarla bu bilmediği bölgelerde ilerledikçe hudut diye bir şey görememekte bilakis her şey sonsuza gidiyormuş gibi görünmektedir. BEN hadiseleri düşünebildiği müddetçe (ortalama 7080 sene) yanından geçerlerken bizzat görmekte göremediklerini duymakta okumakta anlatılanlara göre öğrenmektedir. Şu anda çok uzaklarda nehrin kendi bulunduğu yere göre erişemediği yerlerinde olanları) bilememektedir. Nehrin önündeki kısmında da yaşadığı zamanda olanları görebilmekte, başkaları tarafından anlatılan hadiseleri duymakta,

eskiden olup da yazılanları (tarih) okumakta bütün bilgisi de işte nehrin içinde ufacık bir leke sayılabilecek bu bölgede toplanmaktadır. Sonsuzluğa varan yıllar içinde 510 bin seneye ait bilgi...

İşte BEN bu bilgi kırıntıları ile sonsuzluğun sırlarını çözmeye çalışıyor, kainatın kanunlarını bulmaya çabılıyor. Geçmiş hadiseleri değerlendirerek göremediği arkasındaki geleceği aydınlatmak istiyor. Gözü ile göremediğini (başını arkaya çeviremediğine göre) aklı ile görmek istiyor.

DİN, bu hadiseler zincirinin evvelden (ezelden) tesbit edildiğini dünya yaratıldığından itibaren olanların (ve olacakların) levhi mahfuz'a yazılmış bulunduğunu, alınyazısını kabul eder. Şu halde insanın yapacağı bir şey yoktur, araması da boşunadır. Her şey alınaya yazıldığı gibi olacaktır. Esasen yaşayacak olan varlıklar da daha ilk günden yaratılmışlardır, dünyaya gelme sırası gelenler bedenlenmektedir. (Allah bütün ruhlara sordu: Ben Tanrınız mıyım? Onlar da Dediler (= Kalû): Evet! (= Bela)... Doğmuş ve doğacak bütün ruhlar Kalübeladanberi mevcutturlar.j

İlerde HAYAT kısmında göreceğimiz gibi alınyazısı mevzuunda ilim dini görüşe doğru gitmektedir. Canlı hücrenin başına gelecekler onun genlerine yazılmış görünmektedir. Hücre genlerine ne yazılı ise onu yapmaktadır. Canlının bilgilerinin yine göreceğimiz gibi burada kayıtlı olduğu görüşü (denemelere dayanarak) kuvvet kazanmaktadır. (Solucan ortadan ikiye bölünürse, bir müddet sonra başı bir kuyruk, kuyruğu bir baş yapar... Bir solucana muayyen bir renk ışık görünce ondan kaçması öğretilir. Bunu öğrenen solucanı ikiye bölersek her iki kısım da ilk solucan gibi o ışıktan kaçır. Bu öğrenmiş solucanı ezip pelte haline getirdikten sonra diğer solucanlara yedirirsek o solucanlar da o ışıktan kaçmayı çabucak öğrenirler.)

Şu halde canlı geçmişi içinde, alınyazısında taşımaktadır. Seziş ve buluşları bütün geçmişin buluşlarına dayanmaktadır.

Doğuştan bildiği, sonradan öğrendiği bilgilerle odasına kapanan insan, bir sene masa başında hesaplar yapıyor, bir sene sonra teleskop başındakilere teleskopunuzu göğün filan noktasına çevirin orada şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığınız bir gezegen olması gerekiyor diyor. Neptün gezegeni o noktada keşfediliyor. Bu insan aklının iftihar edeceği bir buluştur ve bulunduğu gök kanunlarının doğruluğunu gösterir. Şu halde bilmediklerimizi bir tarafa bırakıp müspet ilimden bahsedebilir buluşlarımıza güvenebiliriz. Dünya 6 milyar seneden beri var, biz ise teleskoplarımızı 300 sene evvel göklere çevirebildik. Ancak bir kaç sene evvel bir başka gök cismine Ay'a gidebildik. Uzaya açıldıkça yeni deliller bulunacak belki de, sırlar çözülecektir. Zaman nehrinin arkamızda kalan, yanımıza GELECEK kısmını hiç bir zamar aydınlatamasak bile daha doğru tahminlerde bulunabiliriz, Geçmiş ve Şimdiki Zamanı da tamamen görmeyi ümit edebiliriz.

(Devam edecek)

AKBA

YAYINEVİ

Ankara Caddesi 49 A

Cağaloğlu

22 36 87